

ЕМА ДАРСИ СЪДБОВНА СРЕЩА

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ето какво било... Тук бе започнало всичко... Девънпорт Хол.

Ребъл удари спирачка и взетият под наем мотопед се закова пред портала. Погледът ѝ се плъзна по стройната редица дървета, която се простираше до масивната постройка в дъното. Голямата къща изглеждаше здрава, внушителна, вечна — неподвластна на опустошителната сила на хората и времето. Когато през 1770 първият англичанин е стъпил в Австралия, Девънпорт Хол е бил на повече от двеста години. Тази мисъл събуди в душата ѝ странно, малко злоещо усещане. Колко ли човешки животи са се изнизали в това имение през отминалите столетия? В мащаба на времето краткият престой на майка ѝ в Девънпорт Хол не бе нищо повече от едва доловимо трепване на окото. Само шест месеца... Възможно ли бе някой да я помни? Петгодишно момиченце — едно от четиридесетте сирачета, приютени в имението след бомбардировките на Лондон. По-късно ги бяха изпратили в Австралия, далеч от ужасите на войната.

Едва ли някой ще помни мимолетно събитие отпреди повече от четиридесет години, помисли си тя, още по-малко някакво си момиченце сред голяма група деца... И все пак си струваше да опита. След толкова перипетии най-сетне бе открила имението. А човек никога не знае какви изненади му готви съдбата...

В близкото селце ѝ казаха, че Девънпорт Хол е провинциалното имение на Стенторпските графове. Предците на семейството бяха обитавали дома от незапомнени времена. Тази подробност събуди слаба надежда, че дори да бяха забравили самата Валери Грифит, може би все още си спомняха за цялата група сираци, намерили подслон в имението през войната. Дали пък не бяха отбелязали престоя им в семейните хроники на Девънпорт Хол? В краен случай сигурно щяха да ѝ позволят да разгледа стаите, в които са били настанени...

Ребъл винаги бе възприемала Девънпорт Хол като плод на въображението. Вълшебната приказка, която обичаше да слуша като малка, преди да заспи. По-скоро мечта, отколкото нещо реално. Сега

пред нея се издигаше съвсем истинска внушителна сграда, заобиколена от вековни дървета и прекрасни градини. Внезапно тя бе завладяна от неудържимо желание да вникне в чувствата, вълнували майка ѝ, когато бе живяла в имението, както и в живота ѝ по-късно в Австралия.

Колко малко я помнеше! Смътни бяха очертанятията на далечното детство, изпълнено с много обич и майчини ласки... После Нищото! Оня ужасяващ промеждутък от време, когато нямаше ни дом, ни близки. Сетне семейство Джеймс изпълни живота ѝ. Мъжът и жената, които я осиновиха, новите братя и сестри някак неусетно изместиха миналото. Когато порасна, подтиквана по-скоро от любопитство, реши да потърси Девънпорт Хол. Но ето че сега миналото се възправяше с цялата си внушителност и неудържимо я зовеше напред.

Ребъл рязко изключи мотора. Трябваше да стори всичко, което зависеше от нея, за да се добере до някакви сведения за съдбата на майка си. С радост би приела и най-оскъдната информация, както гладният протяга ръка към къшей сух хляб. Тя се изправи, прехвърли крак през седалката и избута мотопеда встрани от пътя. Опря го до високата каменна ограда, свали предпазната каска и я окачи на кормилото. Прекара пръсти през буйните си кестеняви къдрици и чак тогава изпита известни колебания. Може би все пак беше редно да си уговори предварително среща по телефона...

Първоначално имаше намерение само да огледа имението отвън, а след ден-два да дойде пак. Сега идеята ѝ се стори доста глупава, макар че дрехите ѝ не бяха най-подходящите за посещение в дома на английски благородник. Носеше черно кожено яке, военна кройка, и тесен кожен панталон — изключително практични, когато караш мотор. Струваха цяло състояние, но едва ли щяха да предразположат много стопаните на имението. Реши все пак да не отлага посещението. Това би ѝ струвало и време, и сили, и средства. Навярно щеше да разговаря с някой от прислугата, а тя умееше да общува с хората. Знаеше как да представи една идея така, че да бъде възприета. Бе отстоявала с успех скъпи спонсорства и доста претенциозни замисли. Един зов за състрадание и разбиране не можеше да я затрудни. В края на краищата, дори да не успееше, винаги оставаше възможността да опита нещо друго.

При това разчиташе и на външността си. Природата я бе дарила с буйни, непокорни къдрици, които сега модни фризьори старателно се мъчеха да имитират. От опит знаеше, че хората намират лицето ѝ привлекателно. Не блестеше с изключителна красота, но притежаваше подчертана индивидуалност. В чертите му нямаше нищо особено. Грациозно извити вежди, правилен нос, устни, върху които сякаш след миг щеше да разцъфне усмивка, за да разкрие два реда бели и равни зъби. Онова, което ѝ придаваше подкупващ, неотразим чар, бяха очите — искрящи и с цвят на лешник, засенчени от гъсти извити мигли. Ребъл никога не слагаше грим и може би това намаляваше малко въздействието им. Ползваше само червило. От майка си бе наследила деликатната безупречна кожа на лицето, характерна за англичанките. И дори двадесет и четирите години под палещите лъчи на австралийското слънце не бяха успели да я променят.

Единственият недостатък, който си намираще, бе необичайната ъгловатост на долната челюст. Би предпочела по-мека, заоблена извивка на брадичката, ала с нищо не можеше да поправи този каприз на природата. За да подчертае своята женственост, оставяше косата си дълга. Всъщност тази подробност изобщо не я тревожеше.

Тя поприбра с ръка непокорните си къдрици и свали ципа на якето. Скъпият яркочервен пуловер определено я отваряше. Избърса с кърпа прахта от черните си ботуши и пое по настланата с чакъл алея. Мъчеше се да потисне чувството на нерешителност или уплаха, като си повтаряше наум: „Риск губи, риск печели“. Дори да ѝ откажеха достъп в къщата, сигурно щеше да се промъкне в парка и да зърне местата, където преди много години бе тичала и играла нейната майка.

Обгърна с поглед огромните дървета, извисяващи се край алеята. Дебелите им стволове подсказваха, че са връстници на Девънпорт Хол. Колко ли пъти се бе разхождала майка ѝ тук, под изящния дантелен свод от листа? Дърветата бяха истинска прелест, тъй различни от австралийските! Всичко в Англия беше различно. За пръв път Ребъл осъзна самотата на онова невръстно момиченце, закарано преди много години на другия край на света, в далечна и чужда Австралия.

Тя пое дълбоко въздух. Искаше да разкъса обръча, стегнал неочаквано гърдите ѝ. Колко познато ѝ беше това чувство на несигурност, пронизващо сърцето ти, когато се озовеш в нов дом, сред непознати! Тръсна глава, но не можа да се освободи от завладялото я

странно усещане, че времето отдавна е спряло под вековните дървета на Девънпорт Хол. Сякаш майка ѝ бе живяла до вчера в старинната къща отсреща...

Пътят заобикаляше огромен каменен фонтан, широк поне десетина метра. Водните струи безкрайно се гонеха, ласкави и успокояващи. Ребъл спря. Дърветата вече не ѝ пречеха да разгледа старинния дом с цялото му внушително достолепие.

Беше на три етажа. Стените почти изцяло бяха покрити с бръшлян. Дългите редици масивни прозорци подсказваха, че зад тях се ширят присъщите за подобни постройки огромни стаи. Не беше трудно да си представи човек, че тук бяха настанили четиридесет сирачета. Навярно само една от стаите би стигнала за спално помещение на децата. Когато вдигна очи към горните прозорци, усети, че по гърба ѝ полазват леки тръпки. Въпреки следобедното слънце, въздухът беше хладен. И на това англичаните му викат лято, помисли тя иронично и се упъти към сводестия главен вход.

Затворените крила на вратата изглеждаха отблъскващи, заплашителни. И какво от това? Зад тях също живееха хора, нали? Трябваше само да потърси съчувствието и отзивчивостта им. Първите няколко мига от срещата с обитателите на имението бяха решителни. Младата жена набързо прехвърли наум няколкото основни правила, към които се придържаше стриктно. Отстъпваш крачка назад. Даваш възможност да те огледат. Усмивваш се. Представяш се приятелски, естествено. Обезоръжаваш ги с усмивка... Няколко секунди тя разглежда внимателно голямото желязно чукало на вратата. Малко вероятно бе да привлече с него нечие внимание в огромния дом. Чак тогава забеляза звънеца на стената отляво.

Минута или две след позвъняването зад масивната врата отекнаха стъпки. Подкупващата усмивка вече грееше на лицето ѝ, когато облечена в черно жена на средна възраст откряна вратата. Малко боне с къдрички бе кацнало на посребрената ѝ коса. Продълговатото ѝ лице беше някак напрегнато. Трябва да е икономката, каза си Ребъл и мигновено реши, че в случая най-подходящ ще е самоувереният тон.

— Добър ден. Казвам се Ребъл Грифит Джеймс и бих искала...

— Слава богу, най-сетне сте тук! — пресече я жената с искрено облекчение. — Бяхме започнали да се безпокоим, че сте се отказали.

Не знам какво щяхме да правим тогава!

— Вие знаете за мен!? — стъписа се Ребъл.

— Разбира се! Вие сте младата австралийка! — категоричният отговор на икономката не оставяше място за съмнение. Тя отвори вратата с широк жест. — Лорд Девънпорт ви очаква във всекидневната! Незабавно ще ви отведе при него...

Ето че пътят ѝ беше отворен! Макар да я глождеше съмнението, че тук се допуска някаква грешка, реши да отложи за по-късно уточняването на този въпрос. Такъв шанс, сякаш ѝ падаше от небето! А както казват старите хора, на харизан кон зъбите не се гледат. Предлагаша ѝ да се срещне с господаря на дома, от когото в крайна сметка зависеше всичко.

Секундното ѝ колебание даде възможност на икономката да огледа критично външността на Ребъл. В очите ѝ се мярна известно подозрение към дрехите ѝ от черна кожа — дали пък не беше прибързала да я кани в къщата?

Ребъл я погледна решително и каза усмихната:

— Благодаря ви! Толкова сте любезна!

Първата стъпка към всяка успешна сделка е да научиш и да запомниш безпогрешно имената. Хората ценят подобно внимание и навикът на Ребъл да узнава по най-бързия начин името на събеседника си ѝ бе станал втора природа. Всъщност учтивостта не струва нищо, а винаги печели уважение. Интересът към името ѝ явно изненада възрастната жена. Лека усмивка пробяга по угриженото ѝ лице.

— Казвам се госпожа Томкинс. Сигурна съм, че ще имаме възможност да се опознаем, ако се задържите достатъчно дълго тук. По-скоро искам да кажа, ако издържите достатъчно дълго... Бог ми е свидетел, че това не се е случвало досега! Но казват... — изглежда отново кожените дрехи и продължи: — Казват, че австралийците били жилави и упорити. Суровата природа възпитава сурови хора. Чух го в един документален филм по телевизията.

Ребъл не схвана точно смисъла на объркания порой от думи, но реши, че случаят изисква утвърдителен отговор.

— Да, така е, несъмнено... Ала искам да ви уверя, госпожо Томкинс, че нямам намерение да напускам това място най-малко още час! — убедително изрече тя. И без да чака нова покана, пристъпи в

преддверието с размери на голяма стая, с висок сводест таван и облицовани с дъбова ламперия стени.

Няколко секунди икономката като че ли размисляше върху думите ѝ, после затвори вратата. Измери с поглед младата жена, понечи да каже нещо, но се отказа. Ребъл се чудеше дали не бяха съобщили от близкото селце, че някаква австралийка се навърта наоколо и разпитва за Девънпорт Хол. Иначе не можеше да си обясни това любезно посрещане. Може би очакваха друга австралийка? Или пък още някой беше тръгнал да търси сведения за сираците от войната?

Госпожа Томкинс пристъпи по широка червена пътека, застлана върху шахматна мозайка от черни и бели плочи. Ребъл тръсна глава и я последва, като поглеждаше мимоходом картините по стените. Всички до една бяха портрети. Изглежда изобразяваха предците на рода Девънпорт. Как ли се чувстваше човек, когато може да назове всеки представител на вековното родословно дърво на Стенторпските графове? Как ли би могъл да възприеме чувствата, които я вълнуваха — чувства на човек без корени? Икономката внезапно сви надясно, почука на двойна врата и я отвори, без да изчака отговор.

— Милорд, момичето от Австралия е тук. Госпожица Джеймс! — обяви тя.

— Слава Богу, най-сетне! Чудесно! Надявам се да почувстваме някакво облекчение. Поканете я да влезе, госпожо Томкинс.

Въпреки явното нетърпение, интонацията говореше красноречиво за аристократичния произход на мъжа, произнесъл тия думи. Ребъл се смути, но място за отстъпление нямаше. Някак инстинктивно изправи гръб, готова да срещне очи в очи стария свадлив английски лорд и да го спечели за каузата си.

Икономката я въведе в стая с внушителни размери и в първия миг тя не успя дори да види мъжа, който говореше. Креслата, диваните и масите в помещението оформяха три отделни къта. Единият бе пред най-голямата камина, каквато Ребъл можеше изобщо да си представи. Вторият бе близо до шестте прозореца в дъното на стаята. Привлечена от шума на вестник, Ребъл обърна поглед към другия край на стаята, точно когато единственият ѝ обитател ставаше от креслото. Няколко секунди двамата останаха неподвижни, вперили изненадано очи един в друг. На Ребъл ѝ се струваше невероятно един английски лорд да не е

навършил петдесет години, а мъжът отсреща изглеждаше малко над трийсетте. Нещо повече, външността му определено се разминаваше с образа, роден във въображението ѝ, докато гледеше в коридора портретите на предците му. В ума ѝ някак си се вряза думата „изтънчена“.

Мъжът бе висок и добре сложен. Класическият тъмносив костюм му придаваше непринудена елегантност. Имаше права, модно подстригана коса — черна, лъскава и гъста. Лицето му излъчваше сила и интелигентност. Високото чело хармонираше прекрасно с квадратната брадичка. Тъмните, загадъчни очи под гарвановите вежди приковаваха вниманието като магнит. Симетрията на устата му донякъде се нарушаваше от по-пълната долна устна, загатваща за чувственост и страст. Насмешлива усмивка заигра на устните му.

— Моля да ме извините, че си позволих да ви гледам така неучтиво — тръгна към Ребъл той. Плътният му баритон галеше слуха. Мъжът съзнаваше ясно качествата на гласа си и знаеше как да ги използва. — Признавам, не отговаряте точно на представата ми за жената, която очаквах, госпожице Джеймс.

Какво ли точно бе очаквал, запита се Ребъл объркана.

— Нужна ми е помощта ви! — отвърна тя с изречението, което препоръчваша в едно ръководство по поведение при неочаквани ситуации. Като начало бе добро. Обикновено хората се ласкаеха от мисълта, че могат да служат.

— На ваше разположение съм за всичко, което пожелаете — в границите на разумното, естествено! — заяви младият мъж, като разтвори широко ръце.

Звучеше окуражително. Ребъл прецени, че едва ли имаше нещо неразумно в молбата, която смяташе да му отправи. Може би той лично щеше да я разведе из Девънпорт Хол. Присъствието му я опияняваше и някак неусетно целта на посещението ѝ бе изтласкана на заден план.

— Колко сте великодушен! — отвърна с очарователна усмивка.

Необяснима тръпка сви стомаха ѝ, когато погледът му се плъзна по устните ѝ. С всеки нерв на младото си тяло усещаше напрежението, което той излъчваше.

— Великодушен... — подхвърли лордът насмешливо. Искрящият му поглед прикова очите ѝ. — Целта оправдава средствата,

госпожице Джеймс. Надявам се да постигнем задоволително съгласие по въпроса.

— И аз се надявам на това... — промърмори тя, без да е сигурна с какво точно трябва да се съгласява. Усещаше, че нагазва в дълбоки, опасни води. В съзнанието ѝ отекна предупредително звънче, но замайващото очарование, тръпката пред непознатото сякаш приспиваха разума ѝ.

— Защо не седнем? — покани я мъжът, посочвайки дивана до камината. — Бих искал да се запозная с вашите изисквания. Не се съмнявам, че вече сте обмислили въпроса.

— Да, да, така е... Благодаря ви.

Ребъл усети топлата вълна на удоволствие, която се разливаше по тялото ѝ. Беше така любезен и отзивчив, че просто не бе за вярване. И все пак непрекъснато я глождеше съмнението, че има някакво недоразумение. Наистина в селцето бе споменала, че търси сведения за сираците от войната, но това не обясняваше огромното облекчение, с което госпожа Томкинс и лорд Девънпорт посрещнаха пристигането ѝ. Очевидно имаше друго обяснение, ала вече бе твърде късно да промени нещата.

Тя се настани удобно в широкото зелено канапе. С нарастваща възбуда зачака своя домакин, който разравяше горящите дървета в камината. Зададе си въпроса дали изобщо беше нужно да се пали камина посред лято, но после отбеляза, че аристократичната маниерност в движенията му засилваше неговия чар. Здравият ѝ разум отчаяно се мъчеше да ѝ напомни, че бе истинска лудост да се увлича по един английски благородник. Той принадлежеше към друга каста и никога не би могъл да има нещо общо с жена, извън кръга на своя собствен свят. Защо не срещна този мъж на друго място, при други обстоятелства? На плажа в Бонди или на парти...

Лорд Девънпорт остави ръжена и се обърна към Ребъл. Плътна поглед по дългите ѝ стройни крака, обути в прилепналите кожени панталони, задържа го за миг на пищната ѝ гръд и потърси очите ѝ. Тя усети, че още малко сърцето ѝ ще се пръсне от вълнение. Този мъж я харесваше и я желаше. По лицето му пробяга сянка на самоирония.

— Детето е непоносимо! — заяви категорично той. Този факт очевидно предизвикваше у него дълбоко съжаление.

Ребъл се намръщи. Ако бе дочул, че търси сведения за сираците от войната, би трябвало да говори за деца, а не за едно дете. В този миг заговори вярната ѝ интуиция, отчасти притъпена от силното му въздействие. В думите му се долавяше болезнена обида, нещо много лично, което едва ли можеше да е свързано с напълно случайното ѝ посещение. Тук ставаше нещо! По всичко личеше — досадно недоразумение, в което неусетно бе допуснала да я замесят. Нямаше съмнение обаче, че лорд Девънпорт се нуждаеше от помощ. Ако съумееше да му помогне, можеше да се надява на известно снизхождение.

— Няма непоносими деца! — отговори Ребъл спокойно и уверено. — Някои деца просто се чувстват объркани и изоставени...

— Госпожице Джеймс! — прекъсна я нетърпеливо лордът. — Ако сте привърженик на подобни идеи, колкото и добронамерени да са те, бих искал да ви предупредя, че схващанията ви ще бъдат подложени на сурово изпитание. Мога ли да знам какъв е досегашният ви опит?

Тя призова на помощ цялото си хладнокръвие, за да обуздае гнева си от снизходителното високомерие, прозиращо в думите му. А това не беше лесно. Все пак реши да сподели опита си по въпроса. По този начин се надяваше да даде някакъв отговор на проблема, който измъчваше лорд Девънпорт.

— Питате ме дали имам опит? Да! И той може да се измери с един човешки живот! Това е моят живот. Може да не е чак толкова дълъг, но всичко, което ще ви кажа, е истинско... — в главата ѝ нахлуха спомените за децата, осиновени от семейство Джеймс. Сирачета, дълбоко наранени от житейските неправди, намерили най-сетне подслон и човешка топлина, те постепенно започваха да отговарят с обич на обичта, с която ги даряваха в новия им дом.

— Няма непоносими деца! — повтори натъртено тя. — Има деца, които тръгват по грешен път. Проблемите им са ужасно много, но голяма част от тях могат да бъдат спасени. С обич и грижовност! Някой трябва да им подаде ръка и да им посочи пътеката, по която да тръгнат към собствената си съдба. Нуждаят се от човешка топлина!

— Поразен съм, нямам думи, госпожице Джеймс! — в гласа му прозвучаха присмехулни нотки. — Какви възвишени измишльотини... Или невежество. А винаги съм смятал, че австралийците са хора, които

стъпват здраво на земята. Че не са склонни... Как да се изразя... Да дрънкат празни приказки... Да хвърлят прах в очите!

Уф! Погрешен ход, помисли си втрещена Ребъл. Несъмнено бе нагазила в несигурни води, като се опита да докосне чувствителните струни в душата на Стенторпския граф. Днес той явно не бе предразположен към подобни теми. Бързо отстъпление, докато е време! Да съобщи молбата си, преди да е станало твърде късно. Тъкмо щеше да заговори, когато лордът я погледна с извинителна усмивка. Сякаш, за да оправдае собствената си невъздържаност, насочи срещу себе си стрелите на своята ирония.

— Моля да ми простите, госпожице Джеймс! — изрече той учтиво. — Та аз съм последният човек, който има право да поставя под въпрос вашия достоен за възхищение идеализъм. Наистина, изпитвам искрена благодарност! — в очите му проблеснаха дяволити пламъчета. — Да смятам ли, че сте готова да поемете детето, без дори да сте го виждали? Без да знаете на какво е способно?

Тя пое дълбоко дъх.

— Лорд Девънпорт! — подзе подчертано почтително. — Изглежда между нас е възникнало леко недоразумение. Изразих пред вас схващанията си за възпитанието на децата, надявайки се с това да ви помогна в решаването на проблема, който ви тревожи. Бих искала да уточня, че причината, която ме води в дома ви, е по-различна...

— Разбирам ви напълно, госпожице Джеймс! Затова предлагам ви да зарежем изкуствените пози! — прекъсна я лорд Девънпорт с мрачно задоволство. — Ценя високо желанието ви да ми направите добро впечатление, но предпочитам искреността. Честното отношение ме впечатлява много повече, отколкото предъвкването на високопарни фрази! — на Ребъл рядко ѝ се случваше да онемее от изумление. Всъщност отдавна никой не си беше позволявал да засегне така дълбоко нейната почтеност. Трябваше ѝ време, за да асимилира чутото. Със сигурност имаше причина за горчивото ожесточение, което криеха думите му, но очевидно не беше свързана с нея. С всяка изминала секунда положението се усложняваше. Смири гнева му с блага дума, изречитира си наум тя, но лордът не млъкваше. — Бих искал да сте наясно, че никога не съм се заблуждавал по отношение на моята племенничка — изрече той с язвителна усмивка. — Без съмнение, агенцията ви е уведомила за скандалните ѝ подвизи. Съгласен съм да

преговаряме за възнаграждението ви. Кажете вашите условия, госпожице. Ще направя всичко възможно — в границите на разумното — за да ги задоволя.

След тези думи всичко казано дотук, откакто Ребъл се озова в стаята, дойде на мястото си. Лорд Девънпорт търсеше гледачка за едно ужасно, преждевременно развито, разглезено дете. Докато обмисляше трескаво как да превърне в предимство новата ситуация, събитията неочаквано се изплъзнаха от ръцете ѝ. Вратата се отвори с трясък и в стаята нахълта малко момиченце. То блъсна вратата и остана облеганато на нея, като гледаше предизвикателно господаря на имението.

Това изражение изобщо не съответстваше на миловидната му външност. Красива и лъскава като коприна коса покриваше рамене му. Ефирната синя рокличка, с която бе облечено, би разтопила всяко момичешко сърце. Дори свирепото изражение на лицето не можеше да загрози нежното изящество на чертите, а като че ли само подсилваше блясъка на огромните сини очи.

— Селест! — изръмжа лорд Девънпорт с отчаяно раздражение. — Колко пъти съм ти казвал...

— Не искам нова бавачка! — злобно изфуча малкото момиченце. Когато подхвана тази тема, в гласа му прозвучаха победоносни нотки. — Изобщо не ми трябва никаква бавачка! Ако искаш да знаеш, преди малко ѝ видях сметката! Няма начин да ми натресете нова бавачка. Ама никакъв начин няма!

ВТОРА ГЛАВА

Ребъл гледаше детето изумена. Как можеше едно момиченце на шест години, най-много на седем, да бъде толкова проклето, при това, съвсем съзнателно и преднамерено? Не беше ли необузданото му избухване вик на отчаяно предизвикателство срещу пренебрежението, с което се отнасяха към нея? Тя отмести очи към мъжа, чийто авторитет бе подложен на жестоко изпитание. Лицето му оставаше безизразно, като че ли думите на малкото дете не се отнасяха до него. В очите му се четеше ледено презрение. Мълчеше, сякаш надвисналата над стаята тягостна тишина му доставяше удоволствие. Когато заговори, гласът му режеше като гладко острие на стоманен нож.

— Селест, не лъжи! За да докажеш едно убийство, е нужно да представиш безжизненото тяло на жертвата. А щом госпожица Джеймс е в стаята, в отлично здраве, както можеш да се увериш сама, ти си просто една лъжкиня!

Ами ако наистина не лъжеше, помисли объркана Ребъл, докато наблюдаваше смутеното лице на малкото момиче. Къде тогава се намираще гувернантката, която очакваха тук? Изглежда се бе забавила за уговорената среща. Това всъщност обясняваше недоразумението, както и огромното облекчение, с което всички приеха появянето ѝ в имението. Неочаквано момиченцето се втурна към нея и изсъска яростно:

— Мразя госпожиците! Да знаеш, ще се отърва и от теб!

Преди Ребъл и лорд Девънпорт да успеят да кажат нещо, Селест вдигна краче и злобно настъпи крака на младата жена.

Опитът от годините, прекарани в голямото семейство на своите осиновители, накара Ребъл да действа инстинктивно. Тя хвана ръцете на момиченцето и затисна крака ѝ с ботуша си.

— Хей, хлапе, чуй ме! Ако си решила да се правиш на гамен, трябва първо да научиш няколко основни правила — изстреля Ребъл към стъписаното дете. — Първо правило: никога не започвай да се

биеш, ако не си сигурна, че ще победиш! А както виждаш, борбата ти с мен е неравностойна...

Първо трябва да заслужиш детското уважение. После да събудиш интерес. И чак тогава можеш да очакваш от децата истинска обич и доверие. В съзнанието ѝ нахлуха спомени. Като на лента видя едно след друго новите деца, които осиновяваше семейство Джеймс. Влизаха в къщата като настръхнали зверчета и постепенно се убеждаваха, че са желани и обичани. Сърцето ѝ заби по-бързо. Тя можеше да се справи с това дете. Нужно ѝ беше да разбере какво измъчваше малкото му мозъче, какво терзаеше душата му. Нямаше да бъде толкова трудно, защото самата тя бе минала по този път преди години. Ребъл се взря в огромните сини очи на момиченцето, които блестяха ожесточено. То реши да използва последния си коз срещу нея.

— Мразя те! — гласът му прозвуча някак отчаяно.

— Отлично! — отвърна невъзмутимо Ребъл. — Само че тази омраза причинява повече болка на теб, отколкото на мен. Но щом си решила цял живот да си останеш без приятели, това си е твой проблем! Едно умно хлапе ще отстъпи и ще поразмисли. И така, какво избираш? Да бъдеш умно дете или глупачка?

— Аз съм умна! — троснато отвърна момиченцето. — Ако искаш да знаеш, имам много повече ум от някоя дърта бавачка!

— Радвам се да го чуя. Само че, нека ти кажа — объркала си адреса. Аз не съм бавачка. Затова, хлапенце, дръж се прилично и не се опитвай пак да ме настъпваш. Ако седнем да си мерим силите по настъпване, бас държа, че ще спечеля!

Ребъл отмести ботуша си от крака на Селест и пусна ръцете ѝ. Момиченцето мигновено се дръпна и погледна паникьосано към чичо си. В очите му се четеше молба за помощ, но чичо ѝ посрещна с каменно изражение неочаквания обрат на събитията.

— Не можеш да ме уплашиш! — сопна се пак Селест.

— Ето че станахме двама! — облегна се на дивана Ребъл и широко се усмихна. — И ти, хлапенце, не можеш да ме уплашиш!

— Престани да ме наричаш хлапе! — в сините очи припламна аристократична гордост. — Аз съм лейди Селест Девънпорт!

— Ха! — изгледа я насмешливо Ребъл. — Каква лейди си ти? Ти си само едно хлапе. При това — истинско гаменче. Само едно гаменче е способно да пребие бавачката си.

Селест присви големите си сини очи и бързо се окопоти.

— Не съм я била! — изрече тя кисело. — Изобщо не съм я докосвала! Ако исках, можех да го направя, ама не исках! Само я заключих в бараката на градинаря!

Ребъл въздъхна с облекчение и погледна към лорд Девънпорт, който все още стоеше пред камината.

Тъмните му очи я пронизваха с унищожителни въпроси.

— Всичко по реда си, милорд — сви рамене тя. — На първо време, налага се да освободите гувернантката — продължи невъзмутимо. — Можете спокойно да оставите племенницата си при мен. Ако не налита на бой, обещавам, че няма да я шамаросвам. Съгласно ли си, хлапенце? — изглежда я Ребъл.

— Престани да ме наричаш хлапе!

— Тогава се дръж като дама! Ако изобщо си способна...

— Ти не си никаква дама! — натърти Селест и изглежда презрително черните ѝ кожени дрехи. — Ти не си дама!

— За разлика от теб, нямам и претенции, че съм дама. Но смятам, че държанието ми много повече подхожда на една дама, отколкото твоето. И ако не седнеш тук и не започнеш да се държиш като умно дете, каквото смятам, че си, едва ли някога ще разбереш коя си ти или какво съм аз.

— Ти не можеш да ме научиш на нищо!

— Мога и още как! Ако не друго, поне мога да те науча да се биеш добре. Иначе цял живот има да ядеш много пердах.

Най-сетне в очите на детето припламна любопитство. Колко ли пъти досега ѝ се беше случвало да се сблъска с толкова труден случай? Пет, шест, седем... Момиченцето се съпротивляваше отчаяно на опитите ѝ да установи някаква близост с него, но ето че ухапа въдицата.

— Ще седна на дивана, защото така искам! — заяви Селест.

— Нямаш проблеми, хлапе. Правиш си това, което поискаш! — отвърна безгрижно Ребъл.

Селест се тръсна на дивана до нея. Очите ѝ святкаха враждебно, а лицето ѝ изразяваше решимост да покаже на противничката си, че я превъзхожда.

Ребъл изглежда въпросително лорд Девънпорт, който стоеше до камината.

— А гувернантката? — напомни му тя.

— Госпожице Джеймс! — процеди лордът, мъчейки се да прикрие яростта си от намесата ѝ. — Когато се върна, ще се наложи да разговаряме сериозно. С теб също, Селест! — добави той, като изгледа и двете с истинско отвращение.

Лорд Девънпорт затвори зад гърба си голямата дъбова врата. Ребъл си представи мрачната картина на възмездието, което „Великият инквизитор“ щеше да потърси от дръзналите да засегнат гордостта му. Но щом погледна към момиченцето, вече не съжеляваше за нищо. Вярно, че постъпката ѝ не беше образец на салонна изтънченост, затова пък постигна желания ефект. Детето наистина имаше нужда от някой, който да излекува дълбоките рани в душа му.

— Хич не ме засяга! — отсече Селест. — Мразя го! Всички мразя!

Думите ѝ отекнаха като отчаян вик от миналото на Ребъл и в съзнанието ѝ изплуваха ярки спомени. Това беше след смъртта на майка ѝ, когато избяга от ужасния приют за сираци и бе осиновена от семейство Джеймс. Всички се държаха много мило с нея, но тя просто не им вярваше. Чувстваше се самотна, изоставена и беше убедена, че никой не я обича истински.

— Къде са родителите ти? — попита Ребъл.

— Умряха — каза Селест. — И той трябва да се грижи за мен.

— Сигурна съм, че иска да се грижи за теб...

— Не е вярно! Изобщо не ме иска. Не ме харесва... Затова непрекъснато ми измисля разни бавачки. Така може да си стои настрана и хич да не ме забелязва.

— И за да те забележи, ти решаваеш да претрепеш бавачките...

— Глупости, нищо подобно! — гневно отрече момиченцето. — Правя го, защото са ми противни. Той изобщо не се интересува от мен. Но ако искаш да знаеш, това хич не ме засяга!

Ребъл си спомни, че бе изрекла веднъж подобни думи пред Закари Лий — едно от осиновените деца на семейство Джеймс. Това едро, великодушно момче от Америка винаги съумяваше да укроти необузданата ѝ ярост. На Селест ѝ трябваше един Закари Лий. Защо не бе имала късмета да срещне своето семейство Джеймс? Да изпита онова сгряващо душата чувство, че имаш свое домашно огнище, каквото очевидно не хранеше към Девънпорт Хол... Сляп ли беше този

мъж, та не виждаше, че детето копнее за обич и внимание? Дивото му непокорство бе просто отчаян вик, че бе останало сам-само в този свят. Една бавачка никога не би могла да го дари с топлината, от която се нуждаеше. С кристална яснота виждаше Ребъл проблема на Селест. Трябваше да направи нещо! Но какво можеше да стори? По всичко личеше, че нямаше да се погледне благосклонно на намесата ѝ в проблемите на семейство Девънпорт.

— Всъщност, ти коя си? — попита настойчиво Селест. — Нали ми обеща да ми кажеш!

Забравило за малко своя егоизъм, момиченцето за втори път проявяваше интерес към друг човек.

Ребъл се усмихна.

— Аз съм просто една посетителка, това е всичко. Преди много години живяло едно малко момиченце. Приличало на теб, защото изгубило родителите си. Тогава намерило подслон в Девънпорт Хол. Това момиченце била моята майка. Но тя нямала чичо, който да се грижи за нея или да ѝ осигурява бавачка. Затова я качили на кораб. В ония дни изпращали сираците от войната чак в Австралия. До края на живота си повече не видяла Девънпорт Хол, но винаги го помнела като една красива приказка. Бях на твоята възраст, когато майка ми почина. И тогава реших един ден да видя с очите си местата, където мама е живяла като малка. Ето че тоя ден дойде.

— А дали е живяла в моята стая? — попита Селест заинтригувана.

— Не знам... Не ми се вярва. В имението подслонили четиридесет сирачета. Спомням си разказите ѝ за Девънпорт Хол. За съжаление, твърде малко неща помня за нея. А ти помниш ли родителите си?

— Естествено, че ги помня! — въздъхна кисело Селест. — Те също ми водеха разни бавачки. Изобщо не ми е мъчно, че са мъртви. Дори съм доволна. Защото майка ми никога не ми разказваше приказки. Нито пък чичо Хю. И той е като тях. Непрекъснато излиза и ме оставя сама вкъщи... — сърцето на Ребъл се сви от мъка. Колко пъти в миналото бе чувала отчаяния вик на своята измъчена душа? Как ѝ се искаше да стори нещо, да облекчи страданието на това наранено дете. Само че беше поела ангажимента да осигури спонсорството на благотворителното състезание с балони, организирано от брат ѝ.

Закари Лий и останалите състезатели разчитаха на нея и нямаше право да ги подведе. Не искаше да се забърква в една история, която би раздвоила усилията ѝ. Потокът от противоречиви мисли, които напиреха в съзнанието ѝ, внезапно бе прекъснат от Селест. — Не ми харесва, че ме наричаш хлапе! — сопна се тя.

— Когато спечелиш уважението ми, ще те наричам Селест. Преди това — не!

За миг момиченцето запази мълчание, после попита:

— Как се казваш?

— Ребъл. Ребъл Грифит Джеймс.

— Ама че име, откъде го измисли?

— То си е мое.

— Защо си облечена с такива дрехи? — продължи да разпитва Селест, явно недоволна от досегашните отговори. — Ти да не си някоя престъпничка? Или пък колоездачка?

— Нито едното, нито другото. Това облекло е изключително удобно, когато решиш да изминеш разстоянието от Лондон дотук с мотопед. Което направих днес. Между другото, карам и колело — Ребъл ѝ се усмихна приятелски. — Но ако искаш да знаеш, най-много от всичко обичам да летя с балон.

— Искаш да кажеш балон с горещ въздух? — изгледа я с интерес Селест. — Както в книгата „Осемдесет дни около света“?

— Аха. Това е най-добрият начин да пътешестваш. Само да знаеш каква красота е да се носиш с балон по небето! Мой приятел пътува така в Южна Англия. Смятам и аз да разгледам част от страната с балон.

— Как ми се ще да съм на твое място! — въздъхна Селест.

— Защо не помолиш чичо си да дойдеш с мен?

— Никога няма да разреши! Той ме мрази.

В този миг лорд Девънпорт влезе в стаята. Плахата топлинка, която Ребъл бе съумяла да вдъхне на отношенията си с момиченцето, сякаш се стопи. Лордът хвърли студен непроницаем поглед към своята племенница и заповяда:

— Селест, върви си в стаята!

Всяка дума се забиваше като ледено острие в крехкото телце. Детето тръгна с наведена глава към вратата.

— Хей, радвам се, че се запознахме! — каза нежно Ребъл.

Селест едва повдигна глава. Големите ѝ сини очи отчаяно питаха дали току-що чутиите думи са истина, или поредната лъжа като онези, с които тъй често си служеха възрастните. Убеди я, накарай я да ти повярва, помисли си трескаво Ребъл.

— Бива си те, хлапе, да знаеш! Един ден сигурно никой няма да смее да ти се опре. Искрено се надявам да успееш!

Русата главица клюмна отново. Отговор не последва. Без да погледне към чичо си, Селест повлече крака към вратата. Точно на прага се обърна. Сините ѝ очи плуваха в сълзи.

— Как ми се иска да имам майка като теб! — прошепна тя.

— Селест! — разнесе се леденият глас на чичо ѝ.

Малкото личице се изкриви от злоба.

— Мразя те! Ужасно те мразя! Ти никога не се интересувах от мен! — изхлипа момиченцето и избяга навън.

Без да размисля, Ребъл скочи на крака и бе готова да се втурне след детето, за да го утеши.

— Останете на мястото си, госпожице Джеймс!

Властният глас изплющя като камшик и тя се закова на място. Очите ѝ пламнаха от възмущение, когато лорд Девънпорт затвори вратата и застана пред нея като стражар.

— Вие наистина не се интересувате от нея, нали? — изрече Ребъл с упрек.

Високомерната маска сякаш внезапно се свлече от лицето на лорда и дълбоко в очите му пламна див гняв.

— Моите чувства изобщо не ви засягат. Ще ви помоля да не се намесвате в неща, за които не знаете нищо. Абсолютно нищо!

Но кръвта ѝ бе кипнала достатъчно, за да си замълчи.

— Не ми харесва начина, по който се отнасяте с детето! Вие му причинявате ужасна вреда...

— Госпожице Джеймс, няма да търпя подобни капризи в дома си! Дисциплината оформя характера на човека. Родът ни може да се похвали с петстотингодишен опит, при това, смея да твърдя, доста успешен — отвърна той надменно.

— Като изключим този случай, лорд Девънпорт! — разпалено възрази Ребъл. — Бих казала, че провалът ви тук е тотален. Резултатите са плачевни и не вещаят нищо добро. Бих ли могла да узная откога племенницата ви е поверена на вашите грижи?

— Това изобщо не ви засяга, госпожице Джеймс!

— Така щях да преценя щетите, които сте успели да й нанесете с вашите схващания за дисциплината — подхвърли тя хапливо. — Винаги ли сте толкова безсърдечен и безчувствен?

За миг лорд Девънпорт изглеждаше смутен от язвителния ѝ въпрос. Смръщи чело, явно несъгласен с чертите, които току-що му бяха приписани. После я стрелна с поглед, изпълнен с неприязън и възмущение от дързостта ѝ.

— Няма що, бях свидетел на това как се справихте с положението! — каза той троснато. — Което само потвърждава лицемерието ви, когато преди малко ми говорехте за обичта и вниманието, с които трябва да се отнасяме към децата.

— Повече от ясно е, че изобщо не познавате децата! — очите на Ребъл хвърляха мълнии. — Първото нещо е да спечелите уважението им. Ще трябва доста да се потрудите, лорд Девънпорт, за да спечелите уважението на Селест. Именно да спечелите, а не да го налагате от позицията на силния. Чак тогава ще бъде възможно да се заемете с лечението на дълбоките рани в душата на това дете. Да, само тогава то би ви повярвало и би приело обичта и вниманието ви — и за да не остане капка съмнение в правотата на твърденията ѝ, тя добави разпалено: — Вашата титла и богатство може и да предизвикват привидното уважение на околните. Няма съмнение, че сте свикнали с раболепието пред благородническото ви потекло, предопределено ви от съдбата по рождение. По рождение, но не и по заслуга. Истинското уважение трябва да бъде спечелено! Пренебрежението към чуждите чувства поражда единствено съпротива.

— Няма съмнение, че схващанията ни за възпитанието на децата се разминават чувствително — в очите на лорд Девънпорт се четеше презрение. — Колкото и силно да ме предизвикват, нямам навик да прибягвам към физическо насилие, госпожице Джеймс. Нито пък смятам да го позволя, на когото и да е.

— Лорд Девънпорт, с моето отношение не съм наранила детето! — каза упорито Ребъл. — Селест е наясно с кого си има работа. Дали ѝ харесвам, или не, е отделен въпрос, но яснотата поражда чувство за сигурност.

— Изглежда, че сте наясно по всички въпроси, госпожице Джеймс! — лорд Девънпорт тръгна към нея със заплашителни стъпки.

— В това отношение имате определено предимство. Вмъквате се в дома ми с измама...

— Това е лъжа! — прекъсна го тя вбесена. — Опитах се да се представя на госпожа Томкинс, но тя побърза да ме доведе при вас. Нямам никаква вина в случая. Искях да изгладя недоразумението, когато разбрах, че по отношение на моята самоличност е допуснатата грешка, ала не успях. За съжаление бяхме прекъснати, преди да ви кажа коя съм всъщност и какво търся в Девънпорт Хол.

— Имате възможност да изгладите недоразумението, госпожице Джеймс. Бих искал да знам коя сте и какво търсите тук?

Лорд Девънпорт застана на крачка от Ребъл, принуждавайки я да вдигне очи към него. Близостта му я смути, обаче бе твърдо решена да не отстъпва. Изгледа младия мъж, без да трепне. Защо толкова я вълнуваше присъствието му? От камък ли беше сърцето му, та оставаше безчувствено към ужасната несигурност на детето, за което трябваше да се грижи?

— Лорд Девънпорт, аз съм жената, която ще ангажирате, за да се грижи за вашата племенничка, независимо дали това ви харесва, или ви отвращава. Сега вече знаете коя съм!

Ето че го каза! Скочи надолу с главата в най-дълбокото. Но какво друго можеше да стори? С цялото си същество усещаше, че тук имат нужда от нея. Щеше да подреди нещата така, че поетите ангажименти да не пострадат. Но основната част от времето си бе длъжна да посвети на момиченцето, което отчаяно се нуждаеше от помощта ѝ.

Лорд Девънпорт я изгледа със смесица от недоверие и пренебрежение в погледа.

— Знаете ли, госпожице Джеймс, поразен съм от вашата самонадеяност! През живота си не бях срещал подобно безочие!

— Със сигурност мога да твърдя същото, като си спомня за вашето поведение преди малко! — не му остана длъжна тя. — Нещо повече, все още не мога да дойда на себе си от изумление!

Очите на лорд Девънпорт засвяткаха заплашително.

— А ако откажа да ви ангажирам? — попита той хладно.

— Единственото ви съображение може да бъде благополучието на детето — твърдо заяви Ребъл. — Лорд Девънпорт, не е възможно с чиста съвест да отхвърлите шанса на вашата племенничка да превъзмогне самоунищожителното си поведение. Аз съм нейният шанс

— след кратка пауза добави жлъчно: — Освен, ако не сте лишен от съвест, милорд. И ако наистина я мразите...

Лицето на лорд Девънпорт замръзна. Той отстъпи назад и тръгна бавно към мястото, където преди малко седеше Селест. Застана зад дивана и заби нокти в меката облегалка, загледан в догарящите дървета в камината. Ребъл усещаше огромното напрежение, което излъчваше този мъж. Дали пък наистина не мрази племенницата си, запита се тя объркана. Може би предпочита да види гибелта ѝ, отколкото нейното спасение?

— Все още нищо не знам за вас — процеди той през зъби.

— Чухте какво каза вашата племенница. Едва ли можех да се надявам на по-положителна оценка. Какво още бихте желали да узнаете за моя милост? — предизвикателно го попита Ребъл.

— Вашата биография! — лордът се извърна рязко към нея и я изгледа от глава до пети, като умишлено задържа погледа си върху черните кожени дрехи и ботушите. — Длъжен съм да знам кого каня в дома си, госпожице Джеймс! Може би някоя уличница, която умее добре да се бие?

— По-добре уличница, отколкото глупачка! — избухна тя. — Или, отколкото някой надут, ограничен тип като вас, лорд Девънпорт, който не вижда по-далеч от носа си!

— Държете се нагло!

— А вие — оскърбително!

— Начинът, по който постъпихте с моята племенница...

— Беше един от най-сполучливите ходове на човек, чиято професия е да рекламира и да продава стоки и идеи. Но това не означава, че продавам и тялото си, господине!

— О, ясно! — насмешливо сви устни лордът. — Значи отмятате поредния професионален успех. А моята племенничка имаше глупостта да си помисли, че сте загрижена за нея...

С огромно усилие на волята Ребъл се въздържа да не се нахвърли с юмруци върху графа. Трябваше да призове на помощ целия си разум и хладнокръвие, за да се овладее.

— Лорд Девънпорт, струва ми се, че нямате понятие от моята професия! Знаете ли, в този бизнес можеш да имаш шанс за успех само ако искрено вярваш в идеята, която рекламираш. Една полуискреност предварително те обрича на провал. Длъжен си да зачиташ интересите

на всички участници в сделката и хората трябва да почувстват твоята убеденост и вяра — тя замълча за миг, сякаш да си поеме дъх. — Лорд Девънпорт, искам да ви кажа, че няма да ми бъде лесно да съвместя грижите за вашата племенница с останалите си ангажименти. Ще се наложи да ми помагате. Но взех присърце проблемите и противоречията, които я измъчват, и съм готова да ѝ посветя цялото внимание и грижи, на които съм способна. Остава открит въпросът: наистина ли ви тревожи бъдещето ѝ и готов ли сте да изпълните моите условия?

— А те са? — изглежда я с присвити очи той.

Ребъл прехвърли набързо през ума си програмата за следващите седем дни и мислено отбеляза кое би улеснило изпълнението ѝ.

— Нужна ми е кола. Трябва да ползвам свободно телефона ви за редица разговори — предупреждавам ви, че голяма част от тях са международни. Дала съм на много хора адреса си в Мейфеър, тъй че ще се наложи да ги уведомя за промяната...

— Мейфеър?!

Тя изпита злорадство от изненадата на лорда, когато му съобщи адреса си в един от най-престижните квартали на Лондон. Можеше да му каже още, че къщата принадлежи на зет ѝ — известният магнат Джоъл Фейбър, и че всички членове на семейство Джеймс бяха поканени да му гостуват, когато пожелаят, и да ползват всяка от многобройните сгради — имоти, които притежаваше той лично или оглавяваната от него корпорация. Но прецени, че подобни обяснения само биха затвърдили предубеждението, че е една използвачка, което и без това трудно успяваше да прикрие.

— Откакто пристигнах в Англия живея в Мейфеър и смятам да остана там, докато си замина. Намирате ли квартала достатъчно порядъчен за вашите изисквания, милорд?

Изрече последното с хаплива насмешка. Не придаваше никакво значение на благородническите титли и потекло, но желанието ѝ да смачка надменното чувство за превъзходство на този мъж май надделя над присъщата ѝ добронамереност.

Лордът пое дълбоко дъх, ала запази ледената маска на лицето си.

— Искам да знам коя сте, госпожице Джеймс! — сухо каза той.

Ребъл почувства, че нещо в нея се прекърши и самообладанието, с което толкова се гордееше, се стопи.

— Милорд, аз съм точно тази, за която ме взехте. Една обикновена австралийка. А те стъпват здраво на земята и не могат да бъдат подведени от високопарни приказки...

Веднага щом изрече тия думи си даде сметка, че с един замах бе заличила предимството си пред лорд Девънпорт. Нямаше смисъл да се успокоява с факта, че този високомерен тип бе виновен за избухването ѝ. На всяка цена трябваше да се овладее и да остане вярна на принципите си. Защото сега щеше да пострада не тя, а малкото момиченце, на което трябваше да даде помощта си. Докато обмисляше трескаво как да се измъкне от глупавото положение, в което я натика собствената ѝ невъздържаност, тя забеляза с крайчеца на окото си странната метаморфоза на лорд Девънпорт. Стиснатите му устни се отпуснаха и в тъмните му очи заиграха пламъчетата на лудешка, дори нечестива радост. И за да я обърка докрай, отметна назад глава и прихна да се смее. Смехът му — необуздан и чистосърдечен — проехтя в огромната стая и сякаш погълна напрежението, породило се между тях. Ребъл впери в него невярващи очи. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Този надменен мъж я привличаше неудържимо и когато престана да се смее и я изгледа, усети, че вътрешностите ѝ се преобръщат.

— Госпожице Джеймс! — някак напевно изрече името ѝ. — Най-смирено ви моля да ми простите, но ситуацията ме свари неподготвен и в лошо настроение. Повече от ясно е, че имате непреклонен характер — усмихна се. — Навярно сте най-подходящата да се заемете със Селест — нещо в усмивката му я смути, ала не можа да определи какво точно. — Постъпвате изключително благородно, като предлагате услугите си, жертвайки драгоценното си време — продължи в светски тон да заглажда доскорошните недоразумения. — Вашето състрадание към моята... Как да се изразя... Буйничка племенница ви прави чест. Ако обичате, седнете да поговорим — с любезен жест посочи към дивана. — Ще позвъня да ни донесат чай. Може би ще трябва да започнем разговора си отначало. И да постигнем, естествено, разбирателство помежду си.

— Благодаря ви! Надявам се да го постигнем! — каза сковано тя, намерила най-сетне сили да проговори.

Истинско безумие бе да изпитва вълнение в присъствието на Стенторпския граф, помисли си Ребъл, докато го наблюдаваше как се

разпорежда по телефона за следобедния чай. Вероятно щеше да изпита облекчение, ако внезапно я изгледаше сърдито или с неприязън. Но това не стана. Тя отмести поглед от лорда и обгърна с поглед изискано подредената стая. Благосъстояние, трупано през вековете, в което бяха събрани съвършени образци на изключително майсторство. Защо тогава изпитваше неясното усещане, че това вековно наследство криеше нещо тайнствено и измамно? Нещо спотаено прозираше и в ненадейния обрат в поведението на лорд Девънпорт.

Защо внезапно се почувства омотана в невидима паяжина, която ѝ пречеше да се откъсне от това място и от този мъж, с когото не я свързваше нищо?

ТРЕТА ГЛАВА

„Стегни се, моето момиче, дръж се нормално, заповяда си Ребъл, докато лорд Девънпорт се настаняваше на отсрещния диван. Едно дете се нуждае от помощта ти. Останалото е без значение. Не позволявай никакви неясни чувства да размътят главата ти, защото само ще те отдалечат от целта!“

Беше спечелила първата битка. Най-сетне този мъж повярва в безкористния ѝ интерес към племенничката му. Сега бе моментът да уговори подробностите по престоя си в имението.

Лорд Девънпорт се разположи удобно и ѝ се усмихна. Имаше нещо насмешливо в свободната поза на високото му стройно тяло — пълна противоположност на вдървените ѝ от напрежение мускули. В очите му се четеше одобрение, което още повече засилваше смущението ѝ. Въпреки богатия си професионален опит в отношенията с хората, младата жена не успяваше да налучка верния тон. Необикновената привлекателност на този мъж направо я изваждаше от равновесие.

— Напълно сте права, госпожице Джеймс, че трябва да се съобразим преди всичко със Селест — подхвана любезно той. — Моля за извинение, че не погледнах достатъчно сериозно на факта, който изтъкнахте преди малко — положителното отношение на моята племенничка към вас. Само по себе си, това би трябвало да ме накара да се замисля. Детето е изтъкано от омраза — то мрази всекиго и всичко. Като че за кратко време вие успяхте да пречупите духа на отрицанието, за което искрено ви поздравявам. Сигурен съм, че Селест ще има голяма полза, ако ѝ станете гувернантка.

Хитро, много хитро! Избраната от лорда тактика заслужаваше аплодисменти. Първо поглаждане с перце, отрупване със захаросани комплименти и най-последно... е намерена гувернантка за племенничката! Господарят на имението и цялата прислуга въздъхват с облекчение. Ребъл се питаше дали лорд Девънпорт не се бе стреснал от собствената си глупост, когато преди малко лекомислено бе поставил под въпрос

възможността да ѝ предостави въпросната длъжност. Това бе най-вероятната причина за рязката промяна в държанието му.

За съжаление, битката не бе спечелена, помисли си тя. Налагаше се да предприеме нова атака. Но този път нямаше да допусне глупавата грешка гневът да вземе връх над разума. Печална усмивка заигра на устните ѝ.

— Милорд, боя се, че отново има някакво недоразумение! — подзе предпазливо. — Не ви предлагам услугите си като гувернантка. Вашата племенничка ненавижда гувернантките. Освен това, както ви споменах, имам и делови ангажменти. Опасявам се, че те ще ми попречат да вляза в тази роля.

— Тогава какво по-точно предлагате, госпожице Джеймс? — попита предпазливо лорд Девънпорт. Аристократична студенина бързо замени дружелюбното му изражение. — Ако не ме лъже паметта, вие ми казахте, че желаете да ви наема, за да се грижите за племенничката ми.

— В смисъл да ползвате услугите ми... Най-вече богатия ми опит, който ще ви е полезен, за доброто на Селест... — уточни Ребъл, като наблюдаваше нарочно на всяка дума. — Искам да сме наясно: нямам намерение да ставам ваша служителка, на която плащате заплата и е длъжна да се съобразява с вас.

— Бих желал да чуя какви са намеренията ви, госпожице Джеймс — хладно заяви той с неприкрито съмнение в гласа.

Сега или никога! Всичко бе заложено на карта. Тя не хранеше празни илюзии, че владее положението.

— Милорд, бих искала да посветя на вашата племенница цялото си внимание и грижи — започна спокойно. — Тя има огромна нужда от приятелска ръка, която да я напътства. Но за да стане това възможно, ми е нужно съдействието ви. Трябва да организираме така престоя ми в Девънпорт Хол, че Селест да го приеме като нещо естествено и ненатрапено.

Съмнението като че ли отстъпи място на нарастващ интерес.

— Продължавайте... — подкани я лордът.

Ребъл реши да кове желязото, докато е горещо.

— Трябва да се действа много бързо. Селест все още храни добри впечатления от нашата среща. Налага се да се завърна в Лондон, за да уредя поети ангажменти, но най-късно утре сутринта ще съм на

линия. Много ще ми помогнете, ако в това време ѝ съобщите, че се сте ме помолили да се преместя в имението, докато съм в Англия, защото се тревожите за нея и смятате, че моята компания ще ѝ хареса.

— Разбирам! — подигравателно сви устни графът. — Искате да ми гостувате в Девънпорт Хол за неопределено време...

Тя отмина с мълчание циничното тълкуване на предложението ѝ, макар и да се почувства дълбоко засегната от косвения му намек, че е готова да се възползва от нуждата на едно дете, за да изплете собствената си кошничка. В центъра на доводите ѝ трябваше да стои Селест и внимателно да оказва натиск върху противника, докато то принуди да отстъпи.

— Като ваша гостенка няма да представлявам заплаха за Селест, милорд — обясни Ребъл. — Тя ще има право на избор — да приеме компанията ми или да я отбягва.

— Да предположим, че не я приеме... — в гласа му прозвуча насмешка. — Едва ли ще постигнете много, ако племенницата ми реши да ви държи на разстояние.

— Готова съм да се обзаложим! — усмихна се Ребъл. — Убедена съм, че ще спечеля! Нужна ми е седмица. Ако през това време тя ме отбягва, ще приема, че не съм успяла да се сближа с нея и незабавно ще ви избавя от присъствието си. Така става ли по-приемливо моето предложение?

— Казвате седмица, госпожице Джеймс? Само една седмица? — озадачено повдигна вежди лордът. — Залагате на едро. Какво ви кара да мислите, че ще спечелите облога?

— Житейският ми опит...

— А, да! Бях забравил за вашата професия. Продаването е занимание за самоуверени.

— Но не безпочвена самоувереност, милорд! — рязко му напомни Ребъл. — Да обещаващ, без да осигуриш обещаното, е губеща игра. С племенницата ви тия номера не минават!

— Съмнявам се, че изобщо нещо минава при нея! — кисело отбеляза той. — Ала да се върнем към сделката, която ми предлагате. Искам да ви кажа, че имах доста по-различни планове за детето.

— Ако не се лъжа, плановете ви току-що са станали на пух и прах... Вярно ли е, милорд? — възрази тя. — Съмнявам се, че щяхте да ми предложите да стана гувернантка на Селест, ако жената, която

смятахте да наемете и която тя заключи в бараката на градинаря, беше все още тук. Така че в момента не разполагате с гледачка и доколкото схванах от думите ви, осигуряването ѝ ще отнеме време... Няколко дни, може би седмица... Какво губите тогава, ако решите да приемете предложението ми? — намръщен, лорд Девънпорт трябваше да признае пред себе си, че аргументите ѝ са разумни. — Така поне ще осигурите някакви грижи за Селест, докато уредите нещо, отговарящо на вашите изисквания — добави внимателно Ребъл. — Ако все пак успея да променя държанието ѝ към по-добро, печелите и вие, нали?

— Споменахте за други ангажименти, госпожице Джеймс... — изгледа я изпитателно. — Казахте, че искате кола на ваше разположение и неограничена възможност да се свързвате по телефона. Бих искал да знам с какво точно се занимавате.

— Несъмнено! — съгласи се усмихната тя. Естествено бе желанието му да е наясно кого кани в дома си. — Намирам се в Англия, за да осигуря спонсори за една от най-зрелищните благотворителни атракции, организирани досега. Вярвам, че сте чели за това събитие. Сто и петдесет балона ще потеглят от Англия и ще прекосят Европа. Исторически погледнато, това е най-голямото състезание с балони.

— Да, видях реклама по телевизията... — отвърна той резервирано. — И вашата задача е да осигурите спонсорство?

— Точно така — кимна Ребъл. — Всеки спонсор влага в благотворителната акция двадесет и пет хиляди лири. В замяна печели престиж и получава невероятната възможност да рекламира каквото пожелае на своя балон. Всяка вечер телевизията ще отразява отделните етапи на състезанието. Победителят ще определи на кого да се предоставят средствата от благотворителната акция. Стратегията ми при търсене на спонсори се основава на идеята за състезание в състезанието, така да се каже. Подписах вече договори с производителите на някои от най-известните марки бира в света, което ще засили интереса на участващите.

— Добре измислено! — одобрително кимна графът. — И докъде стигнахте в лова на спонсори?

— Вече подписах сто и седемнадесет договора. Остават ми още тридесет и три.

— Предполагам, че участвате в цял екип?

— Милорд, екипът — това съм аз! — усмихна се доволно тя. — Организаторите разчитат изцяло на моето умение да им осигуря навреме нужните спонсори. Спечелила съм си репутацията на човек, който винаги спазва ангажиментите си.

В погледа на лорд Девънпорт се мярна уважение, което ѝ подежда като успокоителен балсам след всичко, което беше принудена да преглътне. Изглежда той нямаше да си позволява повече да отхвърля с лека ръка всяко нейно предложение.

— Не е ли прекалено голяма отговорността — та вие сте толкова млада!

— Може на възраст да съм млада, но годините, прекарани в този бизнес, никак не са малко — сви рамене Ребъл.

— Госпожице Джеймс, в състояние сте всеки миг да поднесете нова изненада! — иронично присви устни лорд Девънпорт.

— Самият вие сте немалка изненада, милорд! — разсмя се тя. — Винаги съм си представляла един английски лорд улегнал и възрастен.

— Както вече подчертахте, това е титла, която съм получил по наследство, а не по заслуги, и тя никого не може да впечатли! — в очите му заискриха насмешливи пламъчета. — Или поне що се отнася до една млада австралийка...

— О, милорд, не бих си позволила подобни обобщения! — широко се усмихна Ребъл и го изгледа закачливо. Бе убедена, че доброто настроение ще ѝ помогне по-лесно да преодолее възраженията му. — Титлите правят впечатление на много хора. Чисто и просто не спадам към тях. Да кажем, въпрос на дълбоко вкоренени убеждения...

— Наследени от кого? — попита лорд Девънпорт с интерес.

— Всъщност, не бих казала наследени. Сама постигнах това, което представлявам днес. Разбира се, насочвана от приятелска ръка на близки хора. Надявам се, че и аз ще мога да протегна ръка за помощ на Селест — тя замълча, като че ли да поеме дъх пред решителната атака. — Приемате ли предложението ми, милорд?

Няколко безкрайни мига лорд Девънпорт я наблюдаваше мълчаливо, сякаш размишляваше върху току-що изречените думи. Ребъл затаи дъх. Изгърмя и последния си патрон. Оставаше ѝ да стиска палци и да се моли лордът да отстъпи. Замисленото му изражение бавно бе заменено от усмивка.

— Съгласен съм, госпожице Джеймс. Приемам предложението ви да останете за седмица в Девънпорт Хол като моя гостенка. Смятам, че за това време ще проличи как ще тръгнат нещата...

Тя изпита огромно облекчение, но радостта ѝ бе някак помрачена от странното усещане, че лорд Девънпорт съвсем не мислеше за Селест, когато даде съгласието си. Трудно ѝ бе да разбере този мъж, което обаче като че ли засилваше предизвикателството на предстоящата битка.

Ребъл обмисляше следващия ход, когато на вратата се почука. В стаята влезе висок побелял мъж, който достолепно буташе количка с прибори за чай. Беше към седемдесетте, въпреки че червендалестия тен скриваше донякъде годините му.

— Брукс, госпожа Томкинс ми каза, че днес не се чувствате добре — учудено го изгледа лорд Девънпорт.

— Само леко неразположение, милорд, което не ми пречи да се погрижа за гостите ви.

— Това е моят иконом — представи го лордът. — Брукс, госпожица Джеймс ще ми гостува през следващата седмица.

— Госпожице Джеймс, сигурен съм, че персоналът ще посрещне с радост престоя ви тук — изрече с авторитетен тон икономът.

— Благодаря ви от сърце! — усмихна му се тя.

Икономът се зае с поднасянето на чая. Ребъл погледна крадешком сребърните прибори, чашите от прозрачен порцелан, малките хапки и кифлички върху подносите, купичките със сметана и домашно ягодово сладко... Малки, изискани подробности, които се приемаха за даденост в света на Стенторпските графове — един твърде привлекателен свят наистина, но в случая това нямаше значение. Момиченцето, на което искаше да помогне, едва ли се отличаваше от нещастното объркано дете, каквото бе самата тя преди години, когато майка ѝ почина...

Последната мисъл ѝ напомни за целта на посещението ѝ в Девънпорт Хол. Погледна изпитателно икономата, който бе привършил сервирането и церемониално напускаше помещението. По време на едноседмичното си гостуване щеше да има възможност да разпита всички обитатели на имението за сирачетата, настанени тук през войната. Брукс бе достатъчно възрастен, за да си спомня това събитие.

— Икономът ви отдавна ли работи в Девънпорт Хол? — попита Ребъл, когато останаха сами.

— Започна след войната.

— А по време на войната?

— Като всеки млад мъж, годен да носи оръжие, е служил в армията... — лорд Девънпорт направи кисела физиономия. — Отдавна трябваше да го пенсионирам, но ако заговоря за това, бих го обидил жестоко. От време на време се чувства леко неразположен и май че най-доброто лекарство в такива случаи е чаша портвайн. Замества го госпожа Томкинс.

Значи не можеше да разчита, че Брукс ще ѝ разкаже нещо за майка ѝ, помисли тя разочарована. Със сигурност обаче щеше да се намери някой, който я помни. Трябваше само да издебне подходящ момент и да разпита хората в имението. Сега трябваше да съсредоточи вниманието си върху Селест.

Силно впечатление ѝ бе направил дружелюбния тон, с който лорд Девънпорт бе разговарял с иконома, докато към малката Селест се бе отнесъл с ледено презрение. В думите му нямаше и капка обич. Все пак сърцето му изглежда не бе от камък, щом можеше понякога да проявява и привързаност. Тя вдигна очи и забеляза, че графът я наблюдава. Изражението му определено не беше „ледено“. Напротив, очите му блестяха от чисто мъжки интерес и Ребъл мигновено усети как я облива гореща вълна.

— Не ми казахте цялото си име, госпожице Джеймс — подкупващо ѝ се усмихна лорд Девънпорт. — След като ще ви представим на Селест като моя гостенка, не мислите ли, че ще бъде по-убедително, ако не използваме толкова официални обръщения? Обикновено гостите ми ме наричат Хю.

Тя пое дълбоко дъх. Когато Хю Девънпорт решише да прибегне към неотразимия си чар, май никой не можеше да му устои. Чувстваше се объркана и изтръпнала от напрежение.

— Благодаря. Наистина така е най-добре, но просто не исках да злоупотребявам с вашата любезност. Казвам Ребъл Грифит Джеймс.

— Ребъл... Необичайно име... Поне ще го запомня лесно! Към колко да ви очакваме утре?

— Към десет ще съм привършила с ангажиментите си в Лондон. Ако ми осигурите кола, мога веднага да тръгна за насам.

— Какъв е адресът ви в Мейфеър? — попита той. Извади от вътрешния джоб бележник и златна писалка и го записа. — Ще уведомя Селест, че ще се зърнете утре по обяд.

— Благодаря... — тя съобрази, че може да се възползва от подхванатата тема. — Лорд Девънпорт, доста ще ме улесните, ако ми разкажете нещо за детето. Селест спомена, че родителите ѝ са починали. Ако не възразявате, бих желала да узная обстоятелствата...

Лицето на лорд Девънпорт придоби враждебно изражение. Ребъл млькна смутена — явно пак бе засегнала болезнена тема.

— Брат ми загина преди шест месеца при нещастен случай, беше на ски в Швейцария — обясни студено графът. — Наследих неговата титла... и Селест.

Горчивината в гласа му подсказа, че отношенията между него и малката му племенница бяха сложни и очевидно имаха пряка връзка с държанието на момиченцето.

— Съжалявам, че разочопих незараснала рана... — тихо каза тя. — Не знаех, че графската титла е принадлежала на баща ѝ. А и не предполагах, че от тежката загуба е изминало толкова малко време...

Това бе едно от възможните обяснения за тягостните взаимоотношения между чичото и неговата племенница. Понякога скръбта сближава хората, но в този случай очевидно нещата се бяха развили неблагоприятно. Селест с нищо не показваше, че скърби за своите родители, ала поведението ѝ можеше да бъде и защитна реакция.

— Кога почина майка ѝ? — тихо попита Ребъл.

— В деня на погребението на брат ми, при пътна злополука.

В тона, с който графът съобщи за скоропостижната смърт на снаха си, се прокрадна мрачно задоволство.

— Било е много мъчително... — промълви тя съчувствено.

В погледа на Хю Девънпорт за миг припламна злорадство.

— Последните шест месеца не бяха лесни — каза сухо той.

— Селест беше ли в колата, когато стана злополуката? — Ребъл искаше да разбере дали детето не бе получило психическа травма от преживяното при катастрофата.

— Не, Кристин я беше оставила при мен... — Девънпорт направи кисела гримаса. — Колкото и невероятно да ви звучи, правя всичко, на което съм способен, за да се чувства добре.

Ребъл тактично се въздържа да коментира резултата от тия грижи. Може би действително Хю Девънпорт полагаше усилия, но очевидно твърде малко разбираше от деца.

— Селест каза, че често я оставяте сама...

— Едва ли може да се каже сама! — в гласа му прозвуча насмешка. — Вярно е, че работата ми налага да отсъствам често. Освен нея, имам и други ангажименти. Не смятайте, че съм някой безделник с титла, който живее от своето наследство. Всъщност, когато започнах работа, нямах представа, че ще ставам граф. Занимавам се с търговия на вина, което налага често да посещавам винарските райони във Франция и Германия.

— Да, разбирам... — промърмори тя. Донякъде можеше да разбере причините, които налагаха честите му пътувания. Само че, поне в началото, можеше да натовари с тези задължения някой свой заместник. — Не ви ли се струва, че би трябвало да отделяте повече време на Селест, докато свикне с промяната? — попита деликатно.

— За съжаление — въздъхна тежко Хю Девънпорт, — Селест се държеше по този начин, много преди да поема грижите за нея. Не аз съм я превърнал в чудовище. Знам, че ще възразите срещу тази дума, но не избързвайте — така я нарече гувернантката, която измъкнах от бараката! Почти беше изпаднала в истерия. Заяви ми, че това дете трябва да се държи под ключ и за по-сигурно ключът да се изхвърли. Мога да добавя, че подобно мнение са изразявали всички бавачки на Селест, от най-крехката и възраст! Тъй че...

— Вярно, едно дете може да се заключи и после да се изхвърли ключа, но това не решава въпроса! — разпалено заяви Ребъл.

— Обаче осигурява временно спокойствие на хората, доведени до отчаяние от постоянния ѝ тормоз — рязко възрази Девънпорт. — Говоря за целия персонал в имението, без изключение... Съгласен съм, че това не решава нищо. Ала трябва чистосърдечно да призная, че просто не виждам решение. Затова нямам право да отхвърлям възможността да я усмирите, щом сте толкова убедена в успеха си... — заключи Девънпорт, но очевидно не вярваше особено в казаното. — С най-голям интерес ще наблюдавам развитието на отношенията ви със Селест през следващите седем дни...

— Надявам се наистина да проявите интерес и да ми окажете съдействие за доброто на детето — настоя тя.

— Е, щом смятате, че настъпването е метод на превъзпитание, обещавам да не се намесвам — насмешливо заяви той. — Имате картбланш да действате както намерите за добре.

— Благодаря ви! Но не желаете ли да бъдете нещо повече от пасивен наблюдател?

— Какво искате да кажете, Ребъл? — намръщи се Девънпорт.

— Бихте ли се съгласили да вършите онова, което ще ви посъветвам?

— Изцяло зависи от съвета. Не бих казал, че притежавам актьорски талант, така че няма смисъл да опитвам да върша нещо, което противоречи на нагласата ми.

— Благодаря за откровеността. Искам да ви попитам още нещо... Ще бъде ли възможно през тази седмица по-рядко да отсъствате от имението?

Гърленият смях на Хю Девънпорт накара сърцето ѝ да подскочи. Развеселените му очи я огледаха предизвикателно.

— Разбира се! Ще сторя всичко, което зависи от мен, да съм на ваше разположение през цялата седмица. Преживяването е обещаващо и съм готов да пренебрегна дори работата си!

Смесица от неясни опасения и възбуда разтърси Ребъл. Чувстваше се объркана. Не беше трудно да схване подтекста на любезните му думи. Хю Девънпорт недвусмислено подсказваше, че поканата да му гостува няма нищо общо с превъзпитанието на Селест. Харесваше я не по-малко, отколкото тя него и очевидно му се искаше да провери това чувство. И Ребъл беше любопитна да разбере в каква посока ще се развият отношенията им, но това не трябваше да става в ущърб на Селест. От друга страна, желанието на Хю Девънпорт да я ухажда навярно би улеснило успеха на тежката задача, с която се нагърбваше. Кой знае... Започваше рискована игра... „Всичко е позволено в любовта и във войната!“ — каза си Ребъл. Обич, само много обич можеше да спаси детето. Целта оправдава средствата, твърдо реши тя. Ако се налагаше, щеше да воюва с Хю Девънпорт, ала трябваше да постигне целта си. Доволна от взетото решение, Ребъл се изправи.

— Трябва да тръгвам. Имам да свърша цял куп неща до утре...

— Разбира се! — усмихна се Девънпорт и също се изправи. Тя почувства, че по тялото ѝ премина електрически ток. Интуицията ѝ бе

подказала съвсем точно, че нагазва в твърде опасни води... — Доколкото разбрах, нямате кола...

— Дойдох с мотопед. Оставих го при портала на имението.

— А, ясно... — промърмори той и огледа иронично коженото ѝ облекло. — В такъв случай, ще ви придружа дотам — тръгнаха един до друг. Графът галантно отваряше вратите, но не отрони нито дума, докато не стигнаха до входа на къщата. — Струва ми се, че ви дължа няколко извинения — подзе любезно, когато се насочиха към стълбите.

— Май и аз ви дължа едно-две извинения! — засмя се тя. — Да кажем, че сме квит!

— Ако това е предложение за нова сделка, приемам! — погледна я развеселен Девънпорт.

— Дадено! — дяволито се усмихна Ребъл.

Хю Девънпорт се подсмиваше, докато слизаха по стълбите и вървяха край кръглия фонтан. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Безнадеждна лудост бе да се поддава на фаталното привличане на този мъж, сърдито си мислеше тя. До какво можеше да доведе флиртът им? До една емоционална каша, ето до какво! За нея титлите не означаваха нищо, но англичаните знаеха да отстояват вековните си традиции. Дълбоко се съмняваше, че Стенторпският граф бе по-различен. Една приятна авантюра — това желаше Хю Девънпорт. Всъщност той бе достатъчно откровен да го признае преди малко.

— Ребъл, какво точно ви доведе в Девънпорт Хол? — попита той, когато поеха по алеята.

Очите ѝ се плъзнаха по свода от гъсто преплетени листа и клони над главите им. Изпита странното усещане, че майка ѝ я наблюдава отнякъде... Малкото момиченце, останало сираче като самата нея, като Селест...

— Може би съдбата... — отвърна тя, все още потънала в собствените си мисли.

— Не вярвам в съдбата! — отсече Девънпорт.

Ребъл прецени, че моментът бе подходящ да му каже истината.

— Искях да видя Девънпорт Хол. По време на войната майка ми останала кръгъл сирак. Преди да я изпратят в Австралия, шест месеца намерила подслон в имението с още четиридесет деца.

— Изпратена в Австралия ли? — намръщено повтори той.

— Точно това са сторили, Хю — увери го Ребъл. — Тогава мама била едва петгодишна. Но споменът за Девънпорт Хол останал вечно жив в паметта ѝ. Тя често ми говореше за него. Искаше ми се да зърна отдалеч това място, ала когато стигнах до портала, някаква необяснима сила ме привлече вътре. Така че паркирах мотопеда, тръгнах по алеята, стигнах до входната врата и натиснах звънеца с намерението да помоля за разрешение да разгледам имението и къщата.

— Просто така, без предисловие? — подхвърли Девънпорт.

— Смятах, че ще съумея да представя желанието си така, че да бъде възприето от обитателите на имението.

— И несъмнено щяхте да успеете! — сдържано отбеляза той.

Само че това вече не е необходимо, помисли си със задоволство Ребъл. Имаше на разположение цяла седмица, за да намери отговор на много от въпросите, които я вълнуваха в този миг — спомените за майка ѝ, Селест, мъжа до нея... Надяваше се, че отношенията със Селест ще тръгнат и може би тогава Хю Девънпорт ще ѝ предложи да остане още малко... Но колко дълго, май никой не би рискувал да предрича!

Стигнаха до края на алеята и тя тръгна към мотопеда, опрян до каменната стена. Хю Девънпорт мълчеше и не откъсваше очи от нея. Погледът му сякаш проникваше с мрачна, всепоглъщаща сила във всяка нейна клетка. Почувства, че настръхва. Възседна мотопеда и понечи да си сложи предпазната каска.

— Ребъл, наистина ли вярвате, че със Селест ще стане чудо? — някак ненадейно наруши мълчанието Хю Девънпорт.

— Да, твърдо вярвам! — отвърна сериозно тя. — Нямаше да се опитвам да ви убеждавам в правотата си, Хю, ако не бях сигурна, че мога да помогна на детето. Е, за толкова кратко време едва ли може да се случи чудо, но знам, че Селест ще приеме предизвикателството и всичко ще тръгне към по-добро.

— Ребъл, не хранете празни илюзии... — промълви тихо, дружелюбно. — И други са опитвали с най-добри намерения, но в крайна сметка се проваляха. Селест... — лицето му се изкриви от отвращение. — Селест е дъщеря на Кристин и няма начин да зачеркнем този факт. До утре! — добави мрачно той.

Обърна се кръгом и закрачи решително. Ребъл съпроводи с поглед отдалечаващия се мъж. Струваше ѝ се, че току-що бе спряла

мотопеда пред портала и изобщо не бе слизала от него.

Зад високата каменна ограда на Девънпорт Хол бе скрита мрачна тайна, която заплашваше да я погълне. Едно дете се държеше с неприсъщо за възрастта си озлобление. Един мъж изпитваше необяснима омраза към детето и неговата майка. Ребъл вече не се съмняваше в това. Съзнаваше опасностите, които криеше решението ѝ да се намеси. Но някаква магия, по-силна от разума, неудържимо я увличаше напред.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше почти пладне, когато ролс-ройсът, в който седеше Ребъл, премина бавно през портала на Девънпорт Хол. Тя се мъчеше да потисне неясните предчувствия, измъчващи я от вчерашния ден. Обикновено обмисляше решенията си трезво и никога не съжаляваше за тях. Този път обаче изневери на себе си, като позволи да вземе връх емоционалната обвързаност с хората, с които ѝ предстоеше да прекара следващите седем дни.

Сигурно прибърза да направи паралел между съдбата на Селест и собствената си съдба, което в даден момент можеше да я подведе. Не можеше да си обясни и своите реакции по отношение на лорд Девънпорт. Смяташе, че не губи лесно самообладание и винаги е в състояние да действа хладнокръвно и разумно. Но с Хю Девънпорт се получаваше съвсем различно. Това само усложняваше нещата.

Колата заобиколи фонтана и бавно спря пред стълбите. Ребъл изгледа масивната входна врата на огромната къща и отново я завладя тревожната мисъл какво ли я очакваше зад нея. В този миг вратата се отвори и оттам изхвърча малка фигурка в синьо. Сърцето ѝ подскочи от радост. Каквито и капани да я чакаха за напред, решението ѝ беше правилно. Едно изпаднало в беда дете се нуждаеше от помощта ѝ.

— Ти наистина дойде! — изкрещя Селест. Стоеше като закована наред стълбите и я оглеждаше с невярващи очи.

— А ти какво си мислеше? — намигна ѝ окуражително Ребъл. Очевидно детето не бе повярвало на думите на чичо си.

— И наистина ли си решила да останеш? — попита то недоверчиво.

— Защо пък не? Тук много ми харесва и се радвам, че чичо ти ме покани да ви погостувам — Селест бързо погледна към шофьора, който измъкваше от колата пътнически чанти. Когато се убеди, че не я лъжат, заразглежда с любопитство маратонките ѝ „Рийбок“, тесните ѝ поизбелели джинси и широкия пуловер с ярки австралийски мотиви. Младата жена съвсем съзнателно бе подбрала дрехите си, защото

искаше да затвърди първите впечатления на момиченцето. Одобрителният поглед, с който бе удостоена, говореше, че е на прав път. — Май трябваше да се поиздокарам... — тя огледа въпросително рокличката от син муселин, украсена с множество финтифлюшки.

— Изобщо няма нужда! — поклати отрицателно глава детето. — Трябваше да ходя на църква и затова ме накараха да се облека така. Но ти съвсем не си длъжна да ходиш на църква, Ребъл — доволна, че бе сложила точка на тази досадна тема, Селест насочи вниманието си към пъстрия пуловер на гостенката. — Това тук агънца ли са? — попита заинтригувана.

— Точно така. Този мой пуловер се казва „Танцуващата Матилда“. Картинките, избродирани по него, разказват историята от песента.

— Каква история? — нетърпеливо захапа въдицата момиченцето. — Ще ми я разкажеш ли?

Докато се качваха по стълбите, Ребъл ѝ разправи австралийската легенда за скитника, който откраднал едно агънце, защото умираше от глад. Когато го заловили, за да не попадне в затвора, предпочел да скочи в реката и се удавил.

Брукс им отвори вратата и изгледа с неподправена изненада Селест, подскачаща щастлива около Ребъл. Госпожа Томкинс я очакваше в преддверието, за да я отведе в стаята. През целия път дотам тя не престана да хвърля изумени погледи към момиченцето, което крачеше весело до гостенката и я засипваше с въпроси. Госпожа Томкинс спря пред една врата на първия етаж и учтиво покани Ребъл да я последва.

Младата жена неволно спря на прага. За пръв път щеше да живее сред такъв разкош. Едната половина на огромната стая бе заета от старинно легло с балдахин и съответните шкафчета и скринове. Другата половина бе обзаведена като всекидневна. Няколко кресла бяха разположени около камината. Имаше маса със столове, писалище, телевизор и библиотека, в която личаха заглавия, отговарящи на най-разнообразни интереси. Подът бе застлан с дебел килим в пастелно розово, а мебелите бяха тапицирани с кремава коприна. През отворена врата се виждаше друга, по-малка стая с вградени гардероби, а след нея — луксозна баня. Очевидно на гостите се предоставяха всички

удобства. Не можеше да се отрече, в това отношение я посрещнаха като кралица.

След малко донесоха багажа ѝ. Госпожа Томкинс предложи да подреди дрехите ѝ и да ги приглади, ако е нужно. Ребъл отклони любезно предложението. Дрехите ѝ не се нуждаеха от гладене, защото бе подбрала удобни за пътуване, немачкаеми материи. Освен това много ѝ се искаше час по-скоро да остане насаме със Селест и да се помъчи да укрепи зараждащото се доверие помежду им.

— Госпожице Джеймс, обедът е в един — съобщи икономката, преди да напусне стаята. — Лорд Девънпорт помоли да ви предам, че ви очаква в салона и ще се радва да ви види сред другите си гости, веднага щом привършите с подреждането.

Госпожа Томкинс наблегна едва забележимо на думите „другите гости“. Спортният вид на младата жена очевидно не ѝ вдъхваше особено доверие. Ребъл бе привърженик на принципа „Когато си в Рим, дръж се като римлянин“, но в случая целта ѝ съвсем не беше да впечатлява Стенторпския граф и неговите гости. Освен това, ако сменеше дрехите си точно сега, навярно Селест би го възприела като отстъпление.

— Благодаря ви, госпожо Томкинс! — отвърна тя с очарователна усмивка. — Обещавам да не се бавя много.

Веднага щом икономката затвори вратата, Ребъл реши да провери правилността на досегашната си тактика и подхвърли сякаш между другото:

— Имаш ли представа кои са гостите на чичо ти?

— Естествено, че имам! — изгледа я подозрително Селест.

Ребъл продължи да окачва роклите в дрешника, като се правеше, че не забелязва промяната на настроението ѝ.

— А ти харесваш ли ги? — попита нехайно.

— Мразя ги ужасно! — яростно отговори момиченцето.

Това реши въпроса с преобличането. Ако се нагласеше като останалите гости, би отблъснала детето. Пък и в света, към който принадлежеше, дрехите ѝ минаваха за съвсем прилични. По дрехите посрещат, а по ума изпрацат, си каза тя и бързо потисна коварното желание да се хареса на Хю Девънпорт.

— Май твърде често ти се случва да мразиш, а, Селест? — изгледа я озадачена Ребъл. — Според мен, не постъпваш много умно.

Имаш ли причини да мразиш тия хора?

Селест смръщи вежди. Явно обмисляше как да отхвърли обвинението, че не постъпва умно.

— Имам причина, разбира се! — победоносно възкликна тя. — Сър Роджър винаги ми се присмива, лейди Хариет говори само глупости, а Синтия Лъмли е подлярка!

— Подлярка? — повтори озадачена Ребъл.

— Ще се увериш сама, че не те лъжа! — кимна убедително Селест.

— Дадено! След малко ще преценя сама... — съгласи се Ребъл. От опит знаеше колко често децата са по-проницателни от възрастните. — На колко години си, Селест?

— На седем.

— А тази Синтия Лъмли, и тя ли е на седем?

— О, не, тя е голяма! — отвратено сбърчи носле детето. — Лепнала се е за чичо Хю и не го изпуска! Мисли се за много умна! Мразя я повече от всички останали!

Изглежда Синтия Лъмли заплашваше да унищожи последните остатъци от чувството за сигурност, което все още крепеше Селест. Мисълта, че някаква си Синтия Лъмли преследва Хю Девънпорт не допадна и на Ребъл, но ѝ подежда отрезвяващо.

— Предполагам, че скоро ще ми се удаде възможност да преценя сама ума на тази госпожица — усмихна се тя.

Помоли Селест да я изчака, докато се пооправи, и влезе в банята. Приглади набързо с ръка буйните къдрици, хвърли бегъл поглед в голямото огледало и остана доволна. Съвсем приличен, стегнат, спортен вид, а не някоя небрежна повлекана. Върна се в стаята и протегна ръка към Селест.

— Хайде! Време е да стегнем редиците! Знаеш ли, целият номер е да не позволиш на никой да те подведе.

Селест погледна нерешително протегнатата ръка, но я хвана.

— И как го правиш? — попита, когато излязоха от стаята.

— Преди всичко трябва да се помъчиш да разбереш какво точно става — обясни Ребъл, като държеше съвсем леко детската ръчичка. — Да вземем сър Роджър, например. Все още не го познавам, но много хора се смеят безпричинно, когато не знаят какво да кажат. Всъщност

смехът прикрива вътрешната им несигурност. Най-често изобщо не им е смешно, а се получава тъй, сякаш се присмиват.

— Значи според теб, те не са много умни... — замислено отбеляза момиченцето.

— Виждам, че бързо схващаш! — възкликна Ребъл с подчертано уважение. — Но знаеш ли, не е твърде любезно да започнеш да им натриваш носа, че не са особено умни. Това само ще влоши нещата и ще ги направи още по-неуверени в себе си. Усмихни им се, за да се поотпуснат. Печелиш двойно: те ще си помислят, че си мила и симпатична, а ти ще си доволна, че си ги накарала да се почувстват добре. Същото се получава и с ония, които говорят глупости. Не мисли, че го правят нарочно. Най-често не знаят какво да кажат и в затруднението си изтърсват първото нещо, което им дойде наум.

— И на тях ли се усмихваш? — полюбопитства Селест.

— Естествено! — намигна ѝ Ребъл. — И пак печелиш, защото си ги накарала да се почувстват добре!

— А как се държиш с гаднярите?

— Ами знаеш ли, усмивките помагат и при тях, защото не им позволяваш да разберат дали са те засегнали, или не. Гаднярите изпитват удоволствие да те огорчат, но ти им нанасяш удар, като не го показваш. Усмивката ги кара да си мислят, че не са успели.

— Но те наистина ти причиняват болка! — възрази Селест.

— Права си! Понякога се налага да отвърнеш. Но трябва да избереш подходящ момент. Може дори да се наложи да изчакаш известно време и чак тогава да нанесеш сразяващ удар!

— Сразяващ удар? — изглежда я възторжено Селест. Вече бяха стигнали пред вратата на салона.

— Друг път ще ти обясня — обеща Ребъл. — А сега, да изпробваме усмивките! Какво ще кажеш за моята? — попита тя с ослепителна усмивка като от реклама за зъбна паста.

Селест се изкикоти одобрително.

— Сега да видим твоята! — нареди Ребъл. Момиченцето показа два реда блестящи като бисери зъбки.

— Отлично! — окуражи я Ребъл. Вътрешно ликуваше, че Селест се оказа толкова отзивчива. — Ходом марш, с усмивки на уста!

Влизането им в салона привлече моментално погледите на присъстващите. Разговорите замряха и Ребъл усети как пръстите на

Селест се впиват в ръката ѝ, сякаш искаше да се увери, че няма да я загуби. Стисна ги леко, за да подсказе на детето, че е до него. Бързо огледа гостите и погледът ѝ се задържа на Хю Девънпорт, застанал до горящата камина. Мястото наистина привличаше вниманието, но в случая това едва ли имаше значение. Той бе приковал в нея тъмните си очи, сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ.

Носеше класически тъмносин костюм с жилетка и снежнобяла риза, върху която изпъкваше елегантна вратовръзка в червено и сребристориво. Дрехите великолепно подчертаваха загадъчната му външност и Ребъл ясно осъзна магнетичното ѝ въздействие. Усещаше шеметния пулс на сърцето си, решило сякаш да изхвъркне от гърдите ѝ. Внезапно лорд Девънпорт насочи вниманието си към Селест, здраво стиснала ръката ѝ. Явно отказваше да повярва на очите си. Отново извърна поглед към Ребъл, смръщи вежди, когато забеляза избелелите ѝ джинси и после се вторачи въпросително в лицето ѝ. В отговор получи двадесет и четири каратова усмивка, която би размекнала и най-коравото сърце.

— Истинско удоволствие е да ви видим пак сред нас, Ребъл — приветства я галантно той. — Уверен съм, че Селест ви е устроила достойно посрещане! — добави ехидно.

— И то какво! — отвърна тя и смигна заговорнически на момиченцето.

— Вече знам историята на Танцуващата Матилда! — самодоволно се усмихна детето. — Изплетена е на пуловера на Ребъл!

Всички приковаха поглед върху пуловера.

— Колко оригинално! — подхвърли небрежно ослепителна блондинка, в която Ребъл веднага разпозна Синтия Лъмли.

— Много ви отива! — нервно се изкиска сър Роджър, без да откъсва очи от гърдите на Ребъл.

— Какво ли не измислят днес! — възхити се лейди Хариет.

— Разбирам... — промърмори Хю Девънпорт. Очевидно имаше предвид тактиката на Ребъл. „Хич не се надявай, че това ще продължи дълго“, казаха подигравателно очите му.

„Не бъди толкова сигурен“, стрелна го в отговор Ребъл и усети, че пламва от вълнение. Колкото и да си повтаряше, че не бива да губи самообладание, този мъж винаги успяваше да я извади от равновесие.

Мълчаливата размяна на погледи не убягна от зоркото око на Синтия Лъмли. Кръшният ѝ смях привлече вниманието на всички.

— Хю, скъпи, колко сме нетактични! Караме гостенката ти да се чувства неловко... Няма ли най-сетне да ни запознаеш?

— Съмнявам се, че нещо или някой е в състояние да смути Ребъл — сухо отбеляза той. — Не съм срещал досега човек, който с такава лекота да се оправя и в най-заплетената ситуация! — очите му заблестяха предизвикателно, когато тръгна към нея, за да я представи на останалите гости. — Не забелязвам да се чувствате особено неловко, госпожице Джеймс или се лъжа?

— Ни най-малко! — весело отвърна тя.

Лорд Девънпорт погледна строго племенничката си.

— Селест, надявам се, че няма да забравиш думите ми!

— Да, чичо Хю! — прозвуча сърдитият ѝ глас.

Ребъл стисна приятелски детската ръчица. Селест повдигна намусеното си лице и изгледа изпод вежди ослепителната усмивка, разцъфнала на устните ѝ. За миг се поколеба, но после се усмихна мило. Ребъл я стисна насърчително и малката ръка ѝ отговори съзаклятнически.

Странната пантомима изглежда озадачи Хю Девънпорт и той смръщи вежди. Отвърнаха му с две очарователни усмивки. Лордът повдигна в недоумение рамене и се зае да представи новата гостенка. Безспорно лейди Хариет обичаше да изпада в телешки възторг, защото не спираше да кудкудяка:

— Ах, колко е интересно да се запознае човек с вас! И това състезание с балони... Хю ни разказа преди малко... А вие идвате чак от Австралия... Ах, колко е далече!

— На това му казват на другия край на света, скъпа! — изкиска се сър Роджър и стисна ръката на Ребъл. Тя го погледна мило и добави още няколко карата към сияйната усмивка, която грееше на устните ѝ.

Ребъл се убеди веднага, че новите ѝ познати са добродушни и съвсем безобидни. Изглеждаха към четиридесетте и бяха приятна семейна двойка. Носеха костюми от туид, с каквито в провинцията ходеха на черква, но перлената брошка върху ревера на лейди Хариет безспорно не беше имитация. Синтия Лъмли бе тяхна племенница, ала се държеше най-малко като първа братовчедка на принцеса Даяна. Елегантен костюм от бяла коприна подчертаваше високата ѝ стройна

фигура. Русата коса се спускаше на меки вълни върху раменете. Изкусен грим подсилваше въздействието на сините ѝ очи. На пръв поглед изглеждаше очарователна, но в чара ѝ прозираше нещо фалшиво. Започна да пуска отровните си стрели, още преди да се бяха настанили около камината.

— Грифит Джеймс казахте... Звучи ми познато... — изчурулика Синтия с престорен интерес.

— Едва ли! — срязва я Ребъл. — Грифит е фамилното име на майка ми. Джеймс е моето. И не се пишат с тиренце.

— О, а звучи толкова изискано! Няма нищо колониално... — добави Синтия с любезно снизхождение.

Селест е напълно права, помисли си Ребъл. Първокласна гаднярка! И отвърна с най-захаросаната си усмивка:

— Госпожице Лъмли, боя се, че сте малко поизостанали! Близо сто години вече Австралия не е британска колония.

С крайчеца на околото си забеляза, че Хю леко се подсмихна.

— Ама разбира се! — изсмя се Синтия пресилено. — Но, струва ми се, вие все още смятате Англия за своя метрополия?

Ако въпросът не бе зададен с толкова покровителствен тон, Ребъл навярно би отговорила положително. Наистина между Австралия и Великобритания съществуваша традиционни духовни връзки, обаче това не означаваше, че би позволила на когото и да било да я третира като гражданка от втора класа. Щом Синтия Лъмли бе решила да доказва превъзходството си, нека използва личните си качества, а не да изтъква някакви предимства на нацията, към която принадлежи.

— Били ли сте някога в Австралия, госпожице Лъмли? — попита Ребъл.

— О, не, какво говорите! — пренебрежително сви рамене Синтия. — Та това е на края на света!

— Зависи от гледната точка... — с подчертана ирония възрази Ребъл, като ѝ отправи широка усмивка. — Някои пък смятат, че там е началото... В крайна сметка, Австралия е доста по-древна земя от Великобритания и въздействието, което оказва върху хората, е наистина уникално. Според мен, ако отидете там, ще установите, че няма почти нищо общо с Англия. Освен в някои спортове може би, и в системата на управление...

— Да, има нещо такова... — намеси се Хю, като хвърли одобрителен поглед към Ребъл и сетне се обърна към Синтия. — Но що се отнася до останалото... Ако някой ден случайно попаднеш там, Синтия, не очаквай да видиш една малка Англия! Това е съвсем различна страна...

— О, Хю, нима си бил в Австралия?

Като разбра, че трудно ще уязви Ребъл, Синтия бързо смени тактиката. Реши да обсеби цялото внимание на домакина с безкрайни въпроси за посещението му в Австралия, където Хю бил поканен като експерт по вината. Той разказа с увлечение за необичайната природа и не пропусна да отбележи, за радост на Ребъл, че австралийските вина са между най-добрите, които е опитвал. Синтия пак побърза да смени темата, за да изолира Ребъл от разговора. Впусна се в досадни подробности за пътуването си до Франция, като се обръщаше предимно към Хю. Умееше да се превръща в център на вниманието.

Хю Девънпорт ѝ отговаряше вежливо. Държеше се любезно и чаровно. Вероятно дори би се оженил за нея, все пак Синтия бе подходяща партия, помисли Ребъл. Но определено не беше влюбен в русокосата змия — то просто си личеше. Всъщност този въпрос не я засягаше. Може би само до толкова, доколкото присъствието на Синтия Лъмли в имението би се превърнало в истинско нещастие за Селест.

В салона влезе Брукс и ги покани в трапезарията. Последваха го в просторно помещение, окъпано в светлина и обзаведено в модерен стил с елегантни бели мебели. Зад високите прозорци се разкриваше прекрасна гледка към градина с рози. Завесите и тапицерията на столовете бе от копринена дамаска в наситен жълт цвят. В центъра на трапезарията имаше овална маса. Жълти ленени салфетки в сребърни халки върху искрящата от белота покривка и кристална купа, отрупана с жълти рози, придаваха свежест на изисканата обстановка.

Хю Девънпорт зае полагащото му се място като домакин. Отдясно бе настанена Синтия Лъмли, а отляво — лейди Хариет. Ребъл трябваше да седне до Синтия, срещу сър Роджър, а между тях — Селест. Съвсем неочаквано Синтия реши да се намеси в подреждането на гостите.

— Селест, миличко, седни при мен! Ти днес си истинско ангелче! — възторжената покана бе придружена от снизходителна

усмивка. Тя протегна ръка към детето — очевидно искаше да подложи на изпитание привързаността му към Ребъл или да предизвика неприятна сцена, от която и двете щяха да загубят.

Ребъл стисна здраво ръчицата на Селест.

— Селест, ще се наложи да лишиш сър Роджър от очарователната си компания, но за щастие все пак ще имам удоволствието да седя до теб! — каза бавно тя, неизменно усмихната.

Сър Роджър се разкиска. Селест го изгледа и пусна в ход една усмивка. Окуражена от успеха, дори направи опит да се усмихне и на Синтия, но категорично пренебрегна протегнатата ръка и мълчаливо замени мястото си с Ребъл. Синтия въздъхна разочаровано и погледна безпомощно към Хю, като че ли искаше да каже: „Опитах, но това дете е невъзможно!“

Хю гледаше пред себе си, здраво свил устни. Направи се, че не забелязва и предизвикателството, мярнало се в очите на Ребъл. Обърна се към лейди Хариет и подхвана разговор за тържеството, което тя организираше. Ребъл успя да схване, че местната църква се нуждае от ремонт и лейди Хариет възглавява комитет, ангажиран с набиране на необходимите средства. Ребъл нямаше нищо против да не се намесва в разговора, който се въртеше около събирането на средствата. Имаше си друго занимание. Всеки път, когато сър Роджър се изхилеше безпричинно, двете със Селест се споглеждаха усмихнати. Тайната игра доставяше удоволствие на детето и то изглеждаше развеселено и спокойно.

Хю Девънпорт не пропусна да забележи загадъчната пантомима. От време на време поглеждаше изпитателно към Ребъл, като че ли се мъчеше да проникне в смисъла на играта. Това пък не убягна от погледа на Синтия Лъмли, която мигновено видя заплаха в мълчаливите послания и реши отново да насочи отровните си стрели срещу Ребъл.

— Сигурна съм, госпожице Джеймс, че можете да споделите интересни идеи за тържеството. Благотворителната ви дейност около състезанието с балони подсказва, че имате богат опит.

Ребъл стрелна Хю Девънпорт. Питаше се дали нарочно бе заблудил гостите си за ангажимента ѝ в Англия. Може би така присъствието ѝ сред тях ставаше по-приемливо. Снобското

пренебрежение към хората, които си вадят с труд хляба, накара гордостта и честолюбието ѝ да заговорят.

— Госпожице Лъмли, боя се, че има някакво недоразумение! — каза тя с опрощаваща усмивка. — Наистина самото състезание е благотворителна акция, но моят ангажимент към него е чисто делови. Подписах договор да осигуря спонсори за състезанието и уверявам ви, че когато изпълня задачата си, ще получа значително възнаграждение.

— О, ясно... — каза провлечено Синтия. — Доколкото разбирам, опитвате се да направите кариера в тази професия...

— Ако имате предвид дали харесвам професията, в която постигнах всичко със собствени сили, отговорът е да — парира Ребъл великодушно злобните нотки в гласа на Синтия. — Но ако се питате дали смятам да посветя живота си на тази кариера, отговорът е не! Най-много бих искала да се омъжа за човека, в когото ще се влюбя, и да му родя много, много деца!

Синтия пропусна това край ушите си и предприе нова атака.

— Госпожице Джеймс, с все по-голяма острота днес се поставя проблема за свръхнаселеността на Земята. Тъй че желанието ви да създадете голямо семейство едва ли може да се смята за проява на обществено съзнание — заключи тя с лека ирония.

— Госпожице Лъмли, израснах в семейство с много деца и смея да твърдя, че не познавам друго семейство с по-високо обществено съзнание. То спокойно може да се нарече братство на нациите, защото братята и сестрите ми са от различни страни.

— Но как така? — попита заинтригувана лейди Хариет.

Ребъл ѝ се усмихна. С крайчеца на окото си забеляза, че Хю Девънпорт я погледна с интерес. Беше доволна, че има възможност да разкаже за своя жизнен опит, който я бе научил, че няма невъзможни, а само жестоко наранени деца.

— Всички ние, четирнадесет братя и сестри, бяхме осиновени, лейди Хариет. Закари е родом от Америка, Тифани е от Фиджи, Керъл и Алън са от Виетнам, Ци от Китай, Махамад и Лия от Индия, Розали от Филипините, Ким от Корея, Шасти от Етиопия, Сюзан от Канада, Джоузеф от Тайланд и Том от Австралия.

Ребъл приключи изброяването, но никой не обели дума. Стрелна крадешком Хю Девънпорт, който я гледаше с нескрито уважение. Това

ще му е за урок — да не си позволява прибързани обобщения, помисли Ребъл доволна.

— А вие самата откъде сте? — попита лейди Хариет.

— Родена съм в Австралия, но в нашето семейство ме смятаха за англичанката. Майка ми е родена в Англия и когато бях осиновена от семейство Джеймс, говорех с английски акцент.

— Забележително! — възкликна сър Роджър и се изсмя.

— И как смогваха родителите ви да се оправят с толкова деца? — поклати с недоумение глава лейди Хариет.

— С любов! С безкрайна нежност и много, много обич! — каза бавно Ребъл, като гледаше Хю Девънпорт право в очите. „Но преди това е нужно да спечелиш уважението им и да докажеш, че наистина те боли за тях“, мислено добави тя.

Синтия обаче не смяташе да се предава. Не можеше да позволи на Ребъл да вземе инициативата в свои ръце.

— Какво е станало с истинските ви родители, госпожице Джеймс? — попита с престорен интерес. Тя безпогрешно съзнаваше, че засяга деликатна тема, от която Ребъл би могла да се почувства уязвена.

— Загубих родителите си — отвърна кратко тя. — Всички мои братя и сестри бяха загубили родителите си, преди да бъдат осиновени.

— Сигурно помните майка си, след като сте усвоили от нея английския акцент? — мазно продължи Синтия.

— Тя почина, когато бях на пет години... — Ребъл предчувстваше следващия въпросно не можеше да го избегне.

— А баща ви?

— Не познавах баща си.

— Колко тъжно! — въздъхна лицемерно Синтия.

— Навярно е починал, преди да се родите?

— Не! Изоставил е майка ми, преди да се родя! Нямам никаква представа дали все още е жив. Нито пък знам кой е бил и с какво се е занимавал... — Ребъл силно се изкушаваше да добави: „И това изобщо не ме интересува, защото той не означава нищо за мен!“ Знаеше обаче, че не е истина, а само отчаян опит да се защити. Не бе естествено да не изпитва горчива болка, че бе изоставена.

Синтия тържествуваше. Беше доказала съмнителния произход на Ребъл и така бе утвърдила собственото си превъзходство.

— Какво нещастие! — възкликна тя злорадо.

Ребъл тъкмо понечи да ѝ каже, че човекът, който я бе осиновил, бе запълнил празнотата в живота ѝ повече от истински баща, но в този миг се намеси Селест. Тя протегна ръка и перна чаша с вода, която се катури в полата на Синтия. Първокласно попадение, не можеше да се отрече, ала в съвсем неподходящ момент. Губещ ход, за съжаление.

— Селест! Ах, ти, отвратително дете! Нарочно го направи! — изпищя Синтия и скочи от стола, като гледаше отчаяно измокрения си копринен костюм.

Хю Девънпорт мигновено се изправи със свити устни. Лицето му отново придоби мрачно изражение и като че ли се канеше да пониже детето с гневния си поглед. Селест се наежи, готова да се отбранява.

Имаше само един начин да се избегне избухването на скандала. Ребъл се надигна от стола си и светкавично събори чаша с вино върху полата на Селест.

— Боже мой! Какво направих! — извика тя виновно, грабна момиченцето и го притисна до гърдите си. — Виж само колко сме непохватни и двете! Всичко изпоцапахме... Моля да ни извините! Налага се да се качим горе и да сменим роклята на Селест. Ако не се изпере веднага, остават лекета... Истински късмет е, че ви заляха само с вода, госпожице Лъмли!

Ребъл хукна към вратата, за да не даде възможност на Селест да проумее изненадващата смяна на тактиката и да провали целия спектакъл. Спря само колкото да хвърли последен, пълен с разкаяние поглед към обърканата компания, която бе вперила очи в нея. Синтия кипеше от злоба, лейди Хариет и сър Роджър бяха зяпнали от изненада, а Хю Девънпорт гледаше строго и в очите му проблясваше насмешливо предизвикателство.

— Ужасно съжалявам за покривката, Хю! — Ребъл реши да прояви повече дипломатичност при сбогуването. — Лейди Хариет, вярвам, че тържеството в църквата ще пожъне истински успех! Сър Роджър, госпожице Лъмли, беше удоволствие за мен да се запознаем! Някой ден може би ще се видим пак...

Тя напусна стаята, преди да успеят да ѝ отговорят, измъквайки ловко Селест от епицентъра на урагана. Бягството не беше, разбира се, проява на безстрашие, но поне позволяваше да се оцелее до следващата битка...

ПЕТА ГЛАВА

Следобедът не беше от най-леките. Според Селест, Синтия Лъмли съвсем справедливо си бе заслужила окъпването. Не искаше и да чуе, че чичо ѝ не одобрява постъпката ѝ. Изобщо, нищо не я интересуваше. Русокосата гаднярка се бе държала отвратително и бе успяла да развали настроението на Ребъл. Обяснението, че не коварството на Синтия, а споменът за трудните години бе натъжил младата жена, изглежда се оказа неубедително. Момиченцето все пак се съгласи накрая, че Ребъл трябва сама да се пребори с подлата противничка, но никак не съжаляваше, че я бе направила вир-вода. Дълбоко в душата си Ребъл споделяше напълно чувствата ѝ.

Една дълга разходка из имението щеше да ги предпази най-сигурно от нови неприятности. Павирани с камъни алеи водеха към няколко безупречно поддържани градини. Красиво изкуствено езеро се ширеше зад игрището за крикет. По-нататък имаше просторна тераса, откъдето се разкриваше прекрасна гледка. Встрани от нея се намираще скандалната барака, в която Селест бе заключила нещастната гувернантка. Ребъл прецени, че не бе уместно точно сега да напомня за случая. Интересуваше я бъдещето, а не миналото на детето.

Любопитството към семейство Джеймс накара Селест постепенно да забрави цупенето си. Ребъл ѝ разказа как е било осиновено всяко едно от децата. Момиченцето слушаше, без да отрони дума. Младата жена се надяваше то да разбере, че много деца по света страдат повече от него. И чак по-късно си даде сметка колко нещастно беше това дете.

Когато дойде време за лягане, госпожа Томкинс ги заведе в библиотеката. Селест трябваше да пожелае лека нощ на чичо си. Хю Девънпорт седеше зад масивно писалище и изглеждаше вгълбен в някакво списание. Високи шкафове, отрупани с книги, опасваха стените чак до тавана. Виждаха се калъфи за карти, старинен глобус, огромни речници върху стативи, няколко енциклопедии. Тук сякаш всичко бе белязано с носталгичния отпечатък на една отминала епоха.

Когато ги видя да влизат, той се изправи, но лицето му запази суровото си студено изражение.

— Надявам се, че разходката из парка ви е доставила удоволствие — каза с хладна вежливост.

— Благодаря, беше чудесно! — също тъй вежливо отвърна Ребъл, ала усети, че по гърба ѝ полазват тръпки.

— Селест, не си въобразявай, че не видях какво направи по време на обяда! — подзе безстрастно Хю Девънпорт, но очите му блестяха гневно. — Ребъл реши да те прикрие и понеже е наша гостенка, ще ти дам последен шанс. Ала, ако още веднъж се осмелиш да се държиш невъзпитано на масата, ще отидеш да се храниш в кухнята. Мисля, че ме разбра добре?

— Изобщо не ме интересува къде ще се храня! — отговори предизвикателно детето.

— Това няма нищо общо с въпроса! Длъжна си да вършиш онова, което ти се нареди, или ще си носиш последствията! — каза ядосано той.

— Селест е дошла да каже лека нощ, Хю — бързо се намеси Ребъл и стисна ръката на детето: — Кажи лека нощ, Селест!

В стаята надвисна гробно мълчание. Хю Девънпорт чакаше с каменно лице. На Ребъл ѝ се прииска да му изкрещи: „Това е племенничката ти! Едно малко момиченце, което не ти е враг!“ В този миг се чу несигурно, почти треперещо гласче:

— Лека нощ, чичо Хю!

— Лека нощ, Селест! — леко кимна той.

Това бе всичко. Отпрати я без капка топлина, без да я прегърне или целуне. Качиха се в стаята на Селест. Детето изглеждаше като попарено. Съблече се и легна. Ребъл я зави и седна на креватчето. Започна да ѝ разказва дълга заплетена история за един австралийски разбойник, действал в началото на колониалната епоха. Селест слушаше учтиво, но големите ѝ сини очи оставаха безизразни. Когато Ребъл завърши разказа и се наведе да я целуне, момиченцето се извърна и скри лице във възглавницата.

— Хей, какво ти става? Да не се уплаши от историята, която ти разправих? — попита Ребъл.

— От къде на къде! Просто ме остави на мира, много ми се спи!

— Ще спиш, разбира се! Но преди това ще се прегърнем и ще се целунем за лека нощ.

— Няма нужда! — отсече Селест.

— Май не си много по целувките и прегръдките... — въздъхна Ребъл. Мълчание. Детето гледаше навъсено, затворено в себе си. — Слушай, моето момиче, трябва да се научиш как да прегърнеш и целунеш някого, както например трябва да се научиш да се биеш добре! — подхвана тя, решена да пробие стената, която Селест бе издигнала около себе си. — Защо не се опиташ? Когато вечер някой те целуне и ти пожелае лека нощ, ти просто забравяш всичко лошо, което се е случило през деня. Иначе се чувстваш безкрайно самотна... — Ребъл докосна леко раменцата на детето. — Опитай, постави ръцете си около врата ми! — подкани я нежно тя.

В очите на Селест се четеше паника, но все пак протегна нерешително ръце. Ребъл я притисна силно в прегръдката си. Боеше се, че детето може в последния момент да се откаже. Малките ръчички бавно обвиха шията ѝ, после се вкопчиха в нея, сякаш се страхуваха да не я изгубят. В съзнанието ѝ проблесна жестокото прозрение, че никоой никога не бе прегръщал и целувал това дете. Може би грешеше, та това беше невъзможно! Докато са били живи, родителите ѝ сигурно са я обгръщали с нежна обич и топли грижи. Обаче Селест ѝ бе казала, че смъртта им изобщо не я натъжава. Би ли говорила така, ако ги помнеше като любещи майка и баща? Ребъл твърдо реши да поговори с Хю Девънпорт още тази вечер.

— Ммм... Как хубаво ухаеш! — прошепна нежно тя и потърка буза в копринената косица. После внимателно постави детето в постелята и му се усмихна. Огромните сини очи я гледаха невярващи. — Сега ще те целуна — промълви и долепи устни до челото ѝ. — И ти ме целуни...

— Не мога да стигна челото ти... — едва чуто каза Селест.

— Защо не опиташ по бузата? Ще бъде чудесно!

Усети, че ръчичките я прегърнаха по-силно и устните на детето се долепиха до бузата ѝ. После бързо се отдръпна. Погледна уплашено Ребъл, сякаш очакваше да чуе упреци.

— Много си схватлива! — усмихна ѝ се тя. — Лека нощ, Селест!

Ликуващи, сините очи искряха от щастие. След това момиченцето се сгуши във възглавничката си, като че ли се боеше, че

това чувство ще изчезне. Ребъл угаси лампата и излезе. Беше направила гигантска крачка напред. Чакаше я дълъг, труден път. Но беше длъжна да го измине.

А сега на работа! Да се подготвим за следващата схватка, насърчи се сама тя. Една от прислужничките ѝ бе съобщила, че вечерята ще се сервира в осем, в голямата трапезария. Беше едва седем. Разполагаше с доста време, за да обмисли плановете си за действие.

Професията я бе научила, че една красива, елегантна дреха предразполага деловия партньор и никога не се скъпеше, когато си купуваше облекло. Предстоеше ѝ трудна битка с неподатлив човек, когото държеше да спечели за благородната си кауза. Погледна в гардероба и избра най-красивата измежду роклите, които носеше със себе си. Взе душ и започна да се преоблича. След около половин час застана доволна пред огледалото.

Клошираната рокля от мека лъскава материя в оранжево и жълто придаваше женственост на стройната ѝ фигура и хармонираше чудесно със златистите отблясъци на лешниковите ѝ очи и кестенявите ѝ къдрици. Широк еластичен колан очертаваше красивата извивка на ханша, а дълбокото деколте изкусително разкриваше свежата ѝ нежна кожа.

Ребъл откри Хю Девънпорт в салона. Тъкмо си наливаше питие от кристална гарафа. Когато я видя да влиза, застина на мястото си. Жадно поглъщаше с очи свежата плът на младото ѝ тяло, чиито съблазнителни очертания изпъкваха при всяка стъпка под меката материя на роклята. Няколко секунди стоя като омагьосан, но накрая доброто възпитание взе връх.

— Сякаш в стаята е влязло самото лято... — изрече тихо той. — Истинска радост за очите!

Тя усети, че краката ѝ омекват. Очарователният комплимент можеше да разколебае и най-твърдата решителност. Успя все пак да се овладее и се вкопчи като удавник за сламка в думите му:

— Благодаря! Искрено се надявам това мнение да бъде споделено и от останалите гости. Не бих казала, че ще ми бъде особено приятно още веднъж днес да ме третираш като човек от втора категория.

— Ако някой е допуснал подобна, съвсем невярна преценка, убеден съм, че той или тя твърде скоро ще осъзнае грешката си. В това отношение Бог ви е дарил с истински талант. Бих добавил, талант, от който искрено се възхищавам...

Последните му думи отекнаха като нежен звън в душата ѝ. Не можеше да отрече, че се чувстваше поласкана от искреното възхищение, с което я посрещна Хю Девънпорт. Фактът, че цени високо чувството ѝ за собствено достойнство, означаваше за нея много. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ все още тлееше споменът за ония злочести мигове от детството, когато бе сама, отритната от света. Ребъл грейна от щастие.

— Ще пиете ли нещо? — попита усмихнат той. — Бих ви препоръчал шери.

— Благодаря, с удоволствие! — „опомни се! Забрави за себе си! Мисли за Селест“, си заповяда Ребъл, когато се приближи до него. — Искам да ви благодаря, че ме подкрепихте, когато се сблъсках днес със снобското държане на госпожица Лъмли — добави тя, поемайки чашата с шери.

— Разбрах, че сте костелив орех и лесно не се предавате! — тъмните очи я гледаха предизвикателно. — Може би пък желаете да предпазя именно нея от един превъзходен противник?

— Не! — отхвърли Ребъл прямата покана за лек, приятен флирт.

— Не? — погледна я озадачен Хю.

— Застанахте на моя страна!

— Вероятно съм преценил, че сте била права.

— Селест също смяташе, че имам право.

— Не вярвам да очаквате, че ще одобря постъпката ѝ? — попита рязко той със студен блясък в очите.

Внезапната промяна в настроението му я обърка. Трябваше да го накара да проумее случилото се.

— Не, не съм очаквала такова нещо. Все пак, опитайте се да я разберете, Хю...

— Смятам, че няма нищо за разбиране! — тонът му недвусмислено подсказваше, че за него въпросът е приключен.

— Не сте прав, Хю! — въздъхна тя. Трябваше да го убеди, че греши... — Селест взе моята страна, но го направи по детски, докато

вие постъпихте като възрастен човек. Не твърдя, че заслужава похвала, ала мотивът ѝ беше справедлив...

— Ваше право е да преценявате нещата както пожелаете, Ребъл! Позволете ми обаче в този случай да не се съглася с вас...

— Но защо? — упорството му я изкарваше от кожата. — Селест разбра, че искат да ме унижат и се опита да го предотврати. Посвоему, наистина, но децата не умеят да крият лицемерно чувствата си...

— Това е вашето тълкуване на случилото се. Аз имам друго обяснение — заключи той сдържано.

— Но вие просто не сте прав! — разпалено възрази Ребъл.

— Прав или крив, няма да ѝ позволя да се държи като дивачка на масата!

— Ако се отнасяхте с нея малко по-човешки, нямаше да се държи като дивачка! — ядосано подхвърли тя, забравила всякаква стратегия и тактика.

— Можете да постъпвате с нея както намерите за добре!

Хю Девънпорт бе надянал отново маската на аристократично високомерие. Леко ѝ се поклони и се упъти към камината. Застана до нея и впери мрачно поглед в пламъците на горящите дървета. Провалът беше пълен.

Ребъл едва успя да обуздае възмущението си. Опитваше се да убеди с разумни аргументи човек, който изобщо отказваше да ги чуе. Разяждаше я отдавна забравено чувство на безсилие. Не знаеше какво да прави. Усещаше инстинктивно, че не бе възможно този мъж да има сърце от камък. Дълбоко в душата си вярваше, че е добър и състрадателен, но щом станеше дума за Селест, някакво заслепение сякаш замъгляваше сетивата му. Трябваше да го освободи от тази заблуда! Каквото и да ѝ струваше, щом бе за доброто на Селест... Но как?

— Не трябваше да приемам предложението ви! — стресна я гласът му. Тя забеляза пресилената му извинителна усмивка. — Бях изкушен... — усмивката премина в кисела гримаса. — От възможността за глътка свеж въздух — довърши той и погледът му се плъзна по нежните извивки на стройното ѝ тяло. Внезапно Ребъл изпита неудържим копнеж да принадлежи на този мъж. Няколко мига светът като че ли престана да съществува. Страстта помете всичко, освен желанието да бъдат заедно. Копнееше да я притисне в обятията

си, да впие жадно устни в нейните. Хю Девънпорт стоеше неподвижен до камината и с нищо не загатваше за чувствата си. Най-сетне вдигна бавно глава и се взря в очите ѝ. В погледа му се четеше мрачно отчаяние, което като остър нож се впи в сърцето ѝ. — Сега разбирам, че в крайна сметка ще се окажете жестоко наранена! — с усилие произнесе той. — Не искам вашата лъчезарност да помръкне. Постъпих като егоист, когато се съгласих да останете в имението. Послушайте ме, Ребъл, това място не е за вас. Зарежете Селест, оставете я на мен! Ще бъде най-добре да си тръгнете още утре преди...

— Не! — категорично го прекъсна тя. — Няма да си тръгна, Хю! Не мога да оставя това дете само, точно сега, когато...

— Ребъл, повярвайте ми! — гласът му отекна някак умолително. — Говоря ви за ваше добро. Трябва да си отидете!

— Не мога, Хю! Не знам какво изпитвате към племенницата си, но аз... — очите ѝ го молеха да я разбере. — В Селест виждам себе си... Когато бях на нейната възраст. Аз...

— Не, заблуждавате се! — обзет от ярост, остави рязко чашата върху масата и столчето ѝ се счупи. Кристални късчета се посипаха върху измокрената му с шери ръка, но той изглежда не ги забеляза. Тръгна стремително към Ребъл, която стоеше като хипнотизирана от мрачната сила, която излъчваха очите му. Взе чашата ѝ и я остави върху подноса. Сграбчи я за раменете, сякаш искаше да ѝ внуши с докосването си смисъла на онова, което щеше да ѝ каже. — Ребъл, трябва да ме послушате! — гласът му звучеше рязко. — На обед чух разказа ви и разбирам защо виждате себе си в Селест. И тя е загубила родителите си като вас. Ала това е единствената прилика помежду ви. Смъртта им е без значение за нея. Тя не скърбеше за майка си, така както сте скърбили вие, Ребъл. Защото ако не я обичахте, нямаше да дойдете в Девънпорт Хол. Прав съм, нали? — тя усещаше огромна буца в гърдите си, която ѝ пречеше да говори, и само кимна. — После са ви осиновили и вие обичате новото си семейство, нали?

— Да... — прошепна Ребъл, безнадеждно объркана. Беше неспособна да проумее накъде води целият този разговор.

— Вярвате, че обичта ще спаси Селест, но това никога няма да се случи, Ребъл! Тя ще си поиграе с нея, за да я захвърли накрая с победоносно презрение, което ще съкруши сърцето ви. Повярвайте ми!

Кой знае, може би това е кръстът, който Бог ми е отредил... Не трябваше да ви позволявам да се забърквате... — мрачно примирение замъгли очите му. — За някоя като Синтия Лъмли това е без значение. За нея Селест не е нищо повече от едно досадно същество, което никога не може да я засегне истински. Но вие сте различна, Ребъл, защото ви боли за Селест. И това ще бъде най-силното оръжие, което тя ще използва срещу вас.

— Не, не мога да се съглася! Грешите много! Селест се нуждае от обич и някой трябва да ѝ я даде!

Хю Девънпорт въздъхна нетърпеливо. За миг като че ли стисна по-силно раменете ѝ, после се отдръпна отегчен.

— Ребъл, Селест ме ненавижда, защото съм наясно с номерата ѝ и не може да ме излъже. Знае, че в крайна сметка ще изляза победител. Но вие... — Ребъл забеляза, че ожесточеното му изражение се смекчава. Посегна към бузата ѝ и леко я погали. — За Селест обичта е само слабост, която трябва да се използва. Ако бях убеден, че няма да се поддадете на злонамерените ѝ игри, с удоволствие бих споделил компанията ви и не бих отхвърлял възможността да ви опозная — погледна устните ѝ и леко ги докосна с пръст, после с голяма неохота отмести ръката си. — Уви, откривам, че съвестта ми все още може да говори! — каза той със самоирония. — Затова ви казвам: махнете се бързо, бягайте далеч, докато не е късно!

Ребъл беше сигурна, че Хю я харесва. Той го призна. После се отдръпна. Изповяда отново своя копнеж — с очите, които говореха, с оная неподвластна възбуда, която проникваше до всяка клетка на тялото ѝ. Тя го разбра, но не можеше да се съгласи с останалото... Възможно ли бе да е изпаднала в толкова дълбока заблуда? Спомни си първата си среща със Селест и ужаса, който изпита, от откровената ѝ злонамереност. После в съзнанието ѝ изплуваха две ликуващи, щастливи сини очи... Само обичта можеше да спаси това дете! Това беше единственото, най-силното оръжие...

На вратата се почука. Влезе Брукс.

— Вечерята е сервирана, милорд!

Думите му напомниха за рутинното ежедневие.

— Благодаря, Брукс! — каза Хю.

Старият иконом се поклони и излезе.

— Хайде, стига по този въпрос! — Хю поизправи рамене, сякаш се опитваше да отхвърли някаква тежест. — Има толкова приятни неща, за които можем да поговорим!

Засмя се, но се получи някак пресилено. В очите му нямаше смях. Нито пък в нейните.

ШЕСТА ГЛАВА

Излъсканите до блясък махагонови мебели сякаш пламтяха в трапезарията. Голямата овална маса беше сервирана за двама. В единия ѝ край бяха подредени великолепни старинни прибори и кристални чаши, а в другия имаше ваза с разкошни рози. Два свещника в средата хвърляха мека приглушена светлина.

Брукс отмести стол, тапициран с кадифен брокат, за да седне Ребъл. На седалката беше избродиран красив цветен мотив върху сребристорсив фон. По необяснима причина тя се мъчеше да запечата в съзнанието си всяка подробност от обстановката в стаята. Никой не можеше да ѝ отнеме спомена за тази вечер. Той щеше вечно да ѝ принадлежи... Брукс наля бяло вино в кристалните чаши. Сервира им аспержи с холандски сос.

— Ребъл, вашето забележително семейство наистина ме заинтригува — обърна се към нея Хю, когато останаха сами. — Разкажете ми, какво е накарало родителите да осиновяват деца от различни националности?

Тя си даваше сметка, че Хю Девънпорт задава въпроса просто от учтивост.

— Всъщност осиновителите ми не са обмисляли предварително нещата. По-скоро е някакво съвпадение... — отвърна разсеяно Ребъл, докато мислите ѝ кръжаха около Селест и нейните необясними реакции. Хю Девънпорт несъмнено вярваше, че преценява обективно и точно нещата, но дали това беше вярно?

— Съвпадение? При толкова деца? Казахте, че сте четиринадесет, нали? — попита той.

Тя се вгледа изпитателно в мъжа срещу нея. Какво знаеше той за децата? Може би се заблуждаваше по отношение на Селест?

— Били ли сте някога женен, Хю? — попита Ребъл.

— Не! — смръщеното му чело подсказваше, че не е доволен от смяната на темата. — Ала трябва да призная, че минавам за твърде изгодна партия! — добави с ехидна усмивка. — Особено сега, когато

наследих титлата на брат си, плюс всички полагащи се привилегии. Бихте ли се омъжили за мене, Ребъл?

Иронията в тъмните му очи недвусмислено ѝ подсказа, че не трябва да приема въпроса му сериозно. С голямо усилие успя да сподави странното разочарование, проболо сърцето ѝ.

— Просто се питах... На вашата възраст повечето мъже са или женени, или са били вече женени — промълви тя, сякаш не беше чула въпроса му.

— Доколкото схващам, предложението ми бе отклонено... — в гласа му прозвуча пресилена самоирония. — Е, ще го преживеем някак... Надявам се, че кандидатките за моята ръка... и легло все още не са се свършили. Налага се, рано или късно, да спра избора си на някоя от тях... Ако не за друго, поне, за да осигуря наследник на титлата!

Нарочно ли го прави, запита се Ребъл. Може би с държанието си целеше да промени решението ѝ да остане една седмица в Девънпорт Хол и да се опита да помогне на Селест? Или пък наистина изповядваше цинизма, прозиращ в думите му? Мисълта, че може да се ожени за Синтия Лъмли, я накара да потръпне.

— Хю, никога ли не сте искали да се ожените? За жената, в която сте били влюбен...

Хю се поколеба за миг. После се вгледа в очите ѝ. Суров, дори жесток пламък гореше в погледа му.

— Да, имаше моменти, когато, заслепен от сладострастие, си въобразявах, че съм влюбен. За мой късмет, и за нещастие на брат ми, дамата, която тогава беше смисъл на живота ми, предпочете да се омъжи за него. Но както твърде скоро пролича, тази жена едва ли можеше да се нарече „дама“, а бракът им съвсем не беше образец за подражание... — Кристин... Селест беше дъщеря на Кристин! Вероятно горчивият спомен за коварството на майката изкривяваше преценката му за детето. И все пак, Селест беше дете и на брат му... — Могат да се изтъкнат много плюсове на браковете по сметка — продължи той, сякаш се опитваше да убеди не толкова нея, колкото себе си. — Едно поне е сигурно — възможността да се почувстваш разочарован е минимална. Човек знае какво може да очаква от подобен брачен съюз — Хю взе чашата с вино и бързо я изпразни, като че ли се мъчеше да измие горчивия вкус в устата си. — Все пак не бих искал,

Ребъл, мрачната ми предубеденост към семейния живот да оцветява в тъмни краски мечтите ви... Може пък да има и бракове, сътворени в рая — добави той с иронична усмивка.

— Има такива бракове! — убедено възкликна тя. Като на лента пред очите ѝ преминаха картини от щастливия семеен живот на сестра ѝ Тифани и зет ѝ Джоъл. В трапезарията пак се появи Брукс. Поднесе блюдо от писия и напълни чашите.

Хю посегна към своята и я надигна леко към Ребъл:

— От все сърце ви пожелавам да се омъжите за човека, когото обичате, и да създадете семейството на своите мечти!

— Благодаря! — отвърна сериозно Ребъл.

Той отпи набързо две-три глътки, сякаш му беше безразлично какво има в чашата. После започна настървено да яде рибата. Ребъл установи, че нямаше никакъв апетит.

— Отклонихме се и не ми отговорихте на въпроса. Какво е накарало семейство Джеймс да осинови деца от толкова различни националности? — напомни ѝ Хю.

— О, по различни причини във всеки един от случаите... По възраст аз съм шестата поред. Намери ме Закари Лий.

— Закари Лий?

— Той е първото дете, осиновено от семейство Джеймс. Срецнали го в Ню Орлийнс. Бил истинско дете чудо като шахматист. Човекът, при когото живеел обаче, мислел само как да печели от изключителния му талант. Родителите ни го спасили.

— А той къде ви намери? — полюбопитства Хю.

— Разхождаше се по улицата и погледна случайно към страничната пресечка, където аз се ровех в кофите за боклук. Търсех нещо за ядене...

— В боклука! — извика ужасен той.

— Подобни неща не се случват във вашия свят, Хю — тъжно се усмихна Ребъл. — Но там, навън, има и друг свят...

— Съгласен съм и все пак не разбирам, защо го правехте?

— От глад! Защото отново бях избягала...

— Избягала от кого? От какво?

— Най-вече от хората. Мразех всички. Точно като Селест...

— Селест никога не е гладувала! — отхвърли рязко той сравнението. — Когато майка ви е починала, не са ли се погрижили за

вас?

— О, да, погрижиха се и още как! — каза тя с горчива ирония. — Бях дадена за отглеждане в едно семейство. То прибираще деца в дома си заради парите, които държавата им отпускаше. Осигуряваха ни покрив, храна и ни караха да работим като роби от тъмно до тъмно. Ако някой се осмелеше да не изпълни заповедите им, пребиваха го от бой. Издържах две години, след това избягах. Заловиха ме и съдът реши да бъда настанена в приют за сираци... — тежка въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. Мъчителните спомени събудиха в душата ѝ отдавна забравени чувства. Ужасът, че е сама на този свят, никому ненужна... Оная потискаща несигурност за всеки следващ ден и час... Враждебно недоверие към хората, отчаян бунт на отричаното човешко същество... Чувства, които измъчваха малката Селест... — Отново избягах — продължи Ребъл. — И пак ме задържаха в полицията. Лепнаха ми етикета „невъзможно дете“. Дете, с което никой не е в състояние да се справи. За мене това беше добре дошло. Бягах отвсякъде. Избягах дори от дома, в който ме отведе Закари Лий.

— На колко години бяхте тогава, Ребъл?

— На седемнадесет.

— Не се ли уплашихте, че един непознат ви среща на улицата и иска да ви отведе със себе си?

— Закари Лий е грамаден като мечок! — тя се усмихна на абсурдната мисъл, че би могла да се изплаши от своя по-голям брат. — Но той е най-добродушният, най-милият човек, когото познавам! Достатъчен е един-единствен поглед, за да се почувстваш сигурна до неговото рамо — говореше с много нежност и топлина. — Обеща ми, че на никого няма да позволи да ми причинява болка. Даде ми шоколад и бисквити... Не беше лесно да спечеля уважението му. Допусках много грешки, но той ме напътстваше с огромно търпение. Знаех, че се тревожи, че милее за мен. Закари уреди да остана при семейство Джеймс. В неговия дом...

— И тогава са ви осиновили?

Ребъл кимна мълчаливо.

— Изглежда в началото ме плашеше мисълта, че ще имам семейство, за което няма да е безразлично как се чувствам, какво мисля или искам. Избягах два-три пъти. Но не беше на сериозно. По-скоро, струва ми се, исках да ги подложя на проверка. Закари винаги

ме откриваше и ме отвеждаше обратно у дома. Това, което съм днес, го дължа изцяло на него... Той ме създаде!

— Наистина заслужава дълбоко уважение за всичко, което е направил! — заяви чистосърдечно Хю. — Сигурен съм, че е много горд с вас!

— Така е, гордее се с мен! — думите ѝ бяха пропити с безмерна обич към този прекрасен човек. — Аз също се гордея, че ми е брат! Гордея се с всички мои братя и сестри! С много обич и внимание нашите родители ни научиха да държим един на друг. Чувството, че сме ненужни, отритнати от обществото, постепенно бе заменено от увереност в собствените сили и качества. Това ни позволи да изявим нашите способности. Зад всеки винаги заставаще цялото семейство.

— Значи притежавате неоченимо богатство! — тихо изрече Хю.

Тя се вгледа в лицето му и реши да се върне към болезнения въпрос за Селест.

— Хю, смятаха ме за невъзможно дете, затворено в черупката на отчуждението, зад която никой не можеше да проникне. Но Закари Лий успя да я разчупи... Не мислите ли, че все има някаква надежда и аз да помогна на Селест?

— Няма надежда! — без всякакво колебание отсече той. — Безнадеждно е да опитваш с хора, които нямат съвест, Ребъл. Мотивите за тяхното поведение са съвсем различни. Само собствената им изгода има значение за тях. Ала те разбират изгодата по изкривен, уродлив начин. Той няма нищо общо с това, което мислим ние с вас.

— Как може да сте толкова сигурен, Хю? — възрази Ребъл. — Та вие се грижите за Селест едва от шест месеца...

— За сметка на това в продължение на седем години за нея се е грижила майка ѝ! — гласът му беше пропит с презрение. — Израсла е като достойна дъщеря на Кристин.

— И все пак, тя има и баща, а той е ваш брат... Нима детето не е взело от него нищо?

— Много се съмнявам в това. Кристин умишлено отрови отношенията с брат ми, като му каза, че Селест е мое дете. Кое то бе най-долна лъжа! Само един Господ знае чие е детето... — той потръпна от отвращение. — Всеки един от многобройните любовници на Кристин би могъл да ѝ бъде баща! — Ребъл започна да разбира ненавистта му към Кристин, но за нея все още оставаше загадка защо

това чувство се бе насочило и срещу детето. Бащата очевидно бе отказал да я приеме още след раждането. Отношението на майката изглежда не се бе различавало особено. Бавачки и гувернантки са заобикаляли Селест от люлката. Това само потвърждаваше оформилото се вече мнение за родителите ѝ. — Престанете да мислите за това, Ребъл! — глухо настоя Хю, сякаш четеше мислите ѝ. — Не можете да разбиете една стена с глава, колкото и силно да я удряте! Само ще ви заболи. Тук не трябва да ви задържа друго, освен желанието да узнаете нещо за майка си. Обещавам да ви помогна, ала после си идете!

Тя се бе замислила за детето и разсеяно попита:

— Не разбирам, какво ми предлагате?

Преди да получи отговор, в трапезарията влезе икономът, напълни чашите и поднесе малиново суфле.

— Ще прием кафето в библиотеката, Брукс — разпореди се Хю.

Когато останаха сами, той започна да разяснява смисъла на предложението си.

— Ребъл, вие не сте първият човек, който търси сведения за сираците от войната. След обяд си спомних, че преди време сър Малкълм Беърд откри имената им в регистрите на имението. Не зная за какво точно са му били нужни...

— А кой е сър Малкълм Беърд?

— Историк. Всъщност той е един от най-видните историци в Англия. Доколкото си спомням, готвеше някаква студия върху разселването по време на войната. Задаваше въпроси на всеки от живеещите в имението и в селцето. Интересуваше се къде са били изпратени сирачетата след Девънпорт Хол, но изглежда никой не можа да му каже.

— Сигурна съм, че тогавашните власти не са обявили на всеослушание, че са ги натоварили на кораб за Австралия! — вметна сухо тя.

— По този въпрос в регистрите не е отбелязано нищо, но може да пише нещо за престоя на майка ви в Девънпорт Хол.

Ребъл усети, че сърцето ѝ се сви от мъка. Внезапно пред очите ѝ изплува като жив образът на майка ѝ. Седнала върху леглото, тя нежно милваше копринените ѝ къдрици, преди да я целуне за лека нощ. Понякога я чуваше да плаче и сърцето ѝ се късаше от горест. Но после

я вземаше в прегръдката си и в същия миг страховете ѝ изчезваха. Един ден пред дома им спря линейка. Отнесоха майка ѝ и Ребъл никога вече не я видя.

— Как се казваше майка ви, Ребъл? — прекъсна Хю спомените ѝ.

— Валери. Валери Грифит.

— Сигурен съм, че е била тук. В списъка има само една Грифит.

Очите на Ребъл се замъглиха от бликналите сълзи.

— Благодаря. Хю! Толкова съм ви признателна, че сте имали добрината да потърсите регистрите. Много бих искала да прочета написаното за сираците.

— Сигурно ще останете разочарована, Ребъл. Сведенията са твърде оскъдни. Отбелязали са датата на пристигането им, как са били настанени, списък с имената и датата на заминаване.

— Все пак е нещо — простичко каза тя.

— Нямате ли нищо запазено от годините с нея?

— Само спомени... — помъчи се да се усмихне Ребъл.

— Ако искате, мога да направя фотокопие на ония страници от регистрите, които съдържат сведенията — предложи Хю.

Сърцето ѝ отново подскочи, обаче сега чувството на печал бе заменено от необяснима радост. За пръв път в гласа му не звучеше ирония. Отчетливо отекнаха нотки на състрадание и на съжаление, че не може да стори за нея нищо повече. Внезапно той се намръщи и, сякаш ядосан на себе си, гневно заби сребърната лъжичка в малиновото суфле. Ребъл посегна към десерта, ала не можеше да преглътне вкусния крем. Пълен абсурд е да свързваш бъдещето си с този мъж, напомняше ѝ здравият разум, но сърцето ѝ отказваше да приеме тази мисъл. Имаше нещо объркано в цялата ситуация...

Селест... Този мъж, който бе така състрадателен и благороден... И все пак бе заключил сърцето си за едно дете.

Опитваше се да го затвори и за нея...

Най-сетне Хю предложи да отидат в библиотеката, където щяха да им поднесат кафето. Отново бе надянал учтивата си маска, ала тя усещаше огромното напрежение, което той се мъчеше да прикрие.

В библиотеката застанаха един до друг край писалището и запрелистваха подвързания с кожа регистър за 1944 година. Близостта му ѝ въздействаше като ток, въпреки че Хю изпълняваше безупречно ролята на любезен домакин.

Сираците били настанени на втория етаж, където обикновено се помещавали детските стаи, уведоми я той. Сега по изключение преместили стаята на Селест на първия етаж, когато една от бавачките се оплакала, че трудно изкачва стълбите.

— Удобно ли е да разгледам стаите на втория етаж? — попита Ребъл.

— Не се безпокойте, там не живее никой. Прислугата е настанена на по-горния етаж. Можем да се качим веднага щом изпиете кафето си.

Хю Девънпорт проявяваше искрено желание да помогне. Искаше му се да изровят някакво забравено късче от живота на майка ѝ. Докато вървяха от стая в стая, тя си спомни, че вчера, когато пристъпи прага на имението, това бе единственото ѝ желание. Но после се появи Селест и всичко се обърка... Колко странно изглеждаше сега, че оттогава бе изминал един-единствен ден...

Когато влязоха в класната стая, Ребъл потръпна от необяснимо възмущение. Преди това спалните помещения ѝ се бяха сторили някак безлични и бездушни. И ето че сега времето сякаш отново беше спряло. Усещаше около себе си загадъчното присъствие на много поколения деца. Майка ѝ бе играла в тази стая, посягала бе към пъстрите книжки по лавиците, рисувала бе с цветни тебешери върху дъската... Онова малко момиченце с кестеняви къдрици и лешникови очи, което бе останало сам-само на този свят... Парещи сълзи замъглиха очите ѝ. Погали леко олющения капак на стария чин. Петна от мастило, драскулки, инициали, смешни човечета...

— Това беше моят чин — унесено произнесе Хю зад гърба ѝ.

— Колко ли деца са седели на него! — добави тя шепнешком.

Не го чу да се приближава, ала когато той я хвана нежно за раменете и я обърна към себе си, не се изненада. Сълзите ѝ пречеха да види лицето му, но усети топлина, нежност, утеха в ръцете, които я държаха. Колко прекрасно би било да сложи глава на силното му рамо и да усети, че болката, която я разкъсваше, бавно заглъхва.

— Сигурен съм, че майка ти е била щастлива тук, Ребъл — дрезгаво изрече Хю. — Някога това място правеше хората щастливи... Брат ми и аз... — от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Някога в тази класна стая двамата се забавлявахме чудесно. Искане ми се... — отново замълча, завладян навярно от горчиви спомени. Едната

му ръка посегна към косата ѝ. Прекара бавно пръсти през меката коприна на къдриците и нежно потърка страната си о тях. За кратък миг Ребъл почувства — сигурно си въобразяваше, че устните му докоснаха ухото ѝ. Тогава осъзна, че в нея се събужда желание за различна близост. Тялото ѝ тръпнеше от възбуда и напрегнато очакване. Разбираше, че трябва да се дръпне, че този безмълвен флирт е игра с огъня, но някакво безразсъдство, по-силно от волята и разума, упорито ѝ нашепваше: „Та ти го искаш, винаги си го искала...“ — Твоето семейство те очаква, Ребъл... — гласът му бе тих, пропит с болка. — Едно прекрасно семейство, което те обича. Човек не бива да се обръща към миналото, не води до добро... — ръката му се плъзна към шията и вдигна нагоре главата ѝ. Ребъл то гледаше с широко отворени очи. — Майка ти би искала да се махнеш оттук, да изживееш щастлива живота си. Утре, когато се върнеш в Лондон...

— Не! — почти изкрещя тя, обзета от инстинктивен бунт срещу решението му. Бъркаше, не бе възможно да е прав! — Не мога да си тръгна, Хю!

— Какво още искаш да ти кажа, за да разбереш, че всичко е безсмислено? — лицето му се изкриви от яростно безсилие.

Ребъл пое дълбоко дъх. Не знаеше как точно стана, но тук, в тази класна стая, тя разбра, че решението ѝ да остане бе окончателно и непреклонно. Дори и да грешеше, едно отритнато дете се нуждаеше от обич и не можеше да му обърне гръб. Един мъж, измъчван от кошмарни спомени, се мъчеше да я отпъди, преди да е изяснил собствените си чувства...

— Трябва да опитам, Хю! — прошепна Ребъл. Очите ѝ го молеха горещо да промени решението си. — Вече се съгласи да остана една седмица...

Той стисна зъби. В очите му пламтеше огъня на бурни, борещи се чувства, които я накараха да потръпне от страх. Ръцете му я сграбчиха за раменете и тя усети как пръстите му мачкат нерешително плътта ѝ. После изведнъж се дръпна, сякаш се страхуваше от нещо.

— Прави каквото знаеш! — думите му прозвучаха като обвинение. — Свалям от себе си цялата отговорност за онова, което ще се случи!

Обърна се кръгом и излетя от стаята като подгонен от побеснели псета. Дълго време Ребъл не можеше да помръдне от мястото си.

Някаква сила или загадъчно излъчване властваше над Девънпорт Хол. Това беше като безпощадна битка между доброто и злото. Родителите ѝ, братята и сестрите ѝ я бяха научили, че ако вярваш достатъчно в доброто, то винаги побеждава.

СЕДМА ГЛАВА

Ребъл спа неспокойно. Не можеше да отмине с лекота мнението на Хю за Селест. Вече не можеше и да не обръща внимание на чувствата си към него. Този мъж я привличаше неудържимо, както никой друг досега. При все това, колкото и да я болеше, налагаше се да преглътне факта, че той си измиваше ръцете и стоварваше цялата отговорност върху плещите ѝ.

Глождеше я съмнение дали постъпва правилно, като се доверява на инстинкта си. В крайна сметка, това са само седем дни, успокояваше се тя. След седмица можеше да каже със сигурност дали бе нужна тук. Тогава би си заминала с чиста съвест. Наистина ли няма да съжаляваш, че си тръгваш, запита предизвикателно някакъв вътрешен глас. Трябваше да признае, че този дом имаше върху нея тайнствена власт.

На следващата сутрин Ребъл слезе рано за закуска. Беше си уговорила среща в Лондон за единадесет и искаше да види Селест, преди да тръгне. Трябваше да се увери, че крехкият мост, който бе успяла да съгради между себе си и детето, е непокътнат. Много ѝ се искаше да докаже на Хю, че жизненият ѝ опит не я подвежда.

Тя очакваше да срещне в трапезарията двамата непримирими противници и беше доста напрегната, когато влезе там. През прозорците струеше ярка слънчева светлина и развеселяваше прелестните мебели в бяло и жълто. Вътре беше само Селест, която вдигна към нея искрящи от радост очи. В следващия миг забеляза официалния костюм, който младата жена бе облякла за деловата среща, и погледът ѝ помръкна.

— Знаех си, че ще си заминеш — кратко отбеляза тя и се наведе над купичката с овесена каша.

— Не си заминавам! Но както знаеш, не съм някоя префърцунена госпожица и се налага да мисля за прехраната си... — Ребъл се настани на стола срещу нея. — Отивам по работа в Лондон. Може би някой ден ще те взема с мен, ако станеш добро дете — добави тя,

докато си наливаше портокалов сок, без да поглежда към момиченцето. На лицето ѝ грееше ведро усмивка, която трябваше да докаже на намусеното дете, че тази сутрин всичко е наред.

— И каква работа имаш? — попита Селест подозрително.

— Вчера ти разказах за състезанието с балони — започна бодро Ребъл. — Трябва да осигуря още тридесет спонсори и много ми се иска тия дни да приключа. Имам среща с един човек в Лондон и ще се опитам да го склоня да подпише договор за спонсорство... — в очите на Селест все още се четеше недоверие. — Щом се върнеш от училище, ще ти разкажа дали съм успяла. Разбира се, ако ти е интересно...

— Няма да ходя на училище! — войнствено заяви Селест. — Мразя го! Повече кракът ми няма да стъпи там!

Връщаме се на изходна позиция, със съжаление помисли Ребъл. Всичко започва отначало...

— Решението ти е доста глупаво, хлапенце! Струва ми се, че ще пропуснеш да научиш цял куп интересни неща, ако настояваш да не ходиш на училище.

Селест посрещна наежено връщането към обръщението „хлапе“ и реагира, както можеше да се очаква:

— Хич не ме интересува!

— Е, щом е така... — сви рамене Ребъл. — Всъщност, това не е моя работа. Ала ако бях на твое място, щях да мразя всички деца, които знаят повече от мен само защото са ходили на училище. От друга страна, щом чак толкова го мразиш, за предпочитане е да си останеш тъпа... — заключи тя и се зае старателно със закуската.

Искаше да даде възможност на детето да размисли спокойно върху думите ѝ. Освен това не биваше прекалено да настоява за училището, защото можеше да влоши нещата. Селест би видяла в нейно лице поредния си враг. А пък не ѝ се искаше да я оставя сама през целия ден... Трябваше да измисли нещо.

— Тъй или иначе, не мога да отида в старото училище... — наруши най-сетне мълчанието Селест. — Казаха на чичо Хю, че повече не ме искат там!

Войнственият тон се опитваше да прикрие нотките на несигурност в гласа ѝ.

— Наистина ли са казали така? — неволно Ребъл се запита кое ли по ред бе училището, от което я изгонваха, и продължи непринудено: — Май си забъркала страхотна каша, хлапе. Сигурна съм обаче, че чичо ти ще ти намери друго училище, стига да го помолиш. Може пък да се окаже, че не е чак толкова лошо да ходиш на училище. Но според мен, ако продължаваш в този дух, и там няма дълго да се задържиш.

Няколко секунди Селест размисля съсредоточено.

— Няма да моля за нищо чичо Хю! — отсече накрая сърдито.

— Както искаш... Мога само да ти кажа, че най-искрено те съжалявам! Ще пропуснеш толкова интересни неща, които човек научава в училище! — поклати глава Ребъл. — Все едно... това си е твой проблем — направи кратка пауза. — Знаеш ли какво се сетих изведнъж? Щом няма да ходиш на училище, какво ще кажеш да те взема с мен в Лондон? Днес имам само една среща, тъй че няма да се бавя много. Като свърша, можем да хапнем по някой хамбургер с пържени картофи, а после ще се разходим с корабче по Темза.

— Наистина ли ще ме вземеш в Лондон? — грейна Селест.

— Не виждам причина да не те взема! — спокойно заяви Ребъл. Едва успя да скрие радостта си, че детето искаше да са заедно. Присви очи, сякаш отново обмисляше въпроса с цялата му сериозност. — Естествено, докато трае срещата, ще трябва да стоиш мирна. Никакво настъпване по краката, никакви крясъци или заплахи. Знаеш ли, покрай мен можеш да научиш повече неща, отколкото в университета, но отсега те предупреждавам: не искам да ми пречиш да си върша работата! Ако отново забъркаш някоя каша, да си наясно, че за пръв и последен път те вземам със себе си.

— Обещавам, че ще слушам, Ребъл! — каза Селест сериозно. — Честен кръст! Заклевам се да не те излагам!

Едва ли можеше да има по-голямо доказателство от тия прости детски думи, че това не беше чудовището, за което говореше Хю. Детето отчаяно копнееше за истинска близост. Ребъл знаеше, че е длъжна да приеме обещанието безрезервно. Доверие за доверие.

— Добре, щом е така! — усмихна се тя. — Тогава бягай да се облечеш! А аз ще уведомя госпожа Томкинс, че идваш с мен, за да не се тревожи чичо Хю.

— Няма да се разтревожи! — извика от вратата Селест с такава убеденост, че сърцето на Ребъл се сви. И най-ужасното беше, че в думите ѝ се криеше голяма доза истина. Но как да промени отношението на Хю Девънпорт? Най-трудната задача щеше да се окаже тази в крайна сметка.

Тя излезе от трапезарията, за да потърси госпожа Томкинс. Реакцията на възрастната икономка я стъписа. Когато узна, че Ребъл е решила да вземе Селест на деловата среща в Лондон, започна да кърши ръце и очите ѝ се разшириха от ужас.

— Не смея да се намесвам, госпожице Джеймс, обаче ми се струва, че ще е добре да поговорите преди това с лорд Девънпорт — посъветва я развълнувано тя. — Лейди Селест... Как да кажа... Тя може да изглежда като ангел, когато иска да получи нещо, но... О, Божичко! Госпожице, не ви съветвам да рискувате работата си! — госпожа Томкинс въздъхна дълбоко. — Все пак не искам да се меся... Нека отидем при Лорд Девънпорт. Той е в кабинета си. Сигурна съм, че няма да се съгласи да се подлагате на... такъв риск...

— Госпожо Томкинс, вече имам съгласието на лорд Девънпорт да постъпвам със Селест както намеря за добре! — твърдо заяви Ребъл. Беше ѝ неприятно, че и други хора споделяха мнението на Хю Девънпорт за детето. Едва ли можеше да обвинява икономката, че е повлияна от някакво враждебно отношение към майката на Селест. Тревогата ѝ беше искрена и непредубедена.

— Мисля, че не ме разбрахте, госпожице... — продължи икономката с угрижен вид. — Тук, в Девънпорт Хол е нещо друго... Всички сме свикнали да сме нащрек. Въпреки това не забелязахме кога е успяла да заключи гувернантката в оная къщичка. Добре, че никой не пострада!

— Госпожо Томкинс, повярвайте, че и днес никой няма да пострада! — Ребъл придаде на гласа си увереност, каквато всъщност не изпитваше. Споменът за служителите от социални грижи, които никога не можаха да я разберат, я караше да вярва, че постъпва правилно. — Лорд Девънпорт знае с какво съм се заела, тъй че повече от уважение го информирам, че Селест ще дойде с мен в Лондон. Имайте добрината просто да му предадете съобщението.

Тя говореше уверено, ала не успя напълно да потисне известна тревога пред неизвестностите, които криеше пътуването със Селест.

Все пак реши, че се налага да поеме риска. Имаше на разположение само една седмица и едва ли можеше да се надява на чудеса. Струваше си да опита, дори да се препъне и да загуби спонсорството.

Тревогите ѝ се оказаха напразни. Денят бе повече от успешен. Не само сключи договор за спонсорство с директора на компанията, но получи обещание да ѝ съдейства за срещи със стари приятели от университета. Ребъл подозираше, че присъствието на племенницата на Стенторпския граф допринесе значително за благосклонното отношение на лондонския ѝ партньор. Стори ѝ се дори смешно, че присъщият за англичаните снобизъм в случая работеше в нейна полза. А Селест беше самото олицетворение на смирението: по време на срещата седеше чинно и с огромно внимание поглъщаше всяка дума. Когато излязоха навън, Ребъл цъфтеше от радост.

— Успехът ни е вързан в кърпа! Със сигурност ще подпишем за друго спонсорство, а вероятно и още две-три. Селест, ще се справим и с трийсетте! — прошепна ѝ на ухото тя. Момиченцето сияеше от щастие, че е нейно доверено лице.

На обед отпразнуваха успеха, като се натъпкаха с всякакви вкуснотии. После направиха разходка по Темза до Гринуич. За пръв път Селест се държеше като нормално момиченце. Подскачаше възбудено и питаше за всичко, което събуждаше любопитството ѝ. Двете се заливаха от смях, когато екскурзоводът подхвърляше закачливи забележки, описвайки подробно историческите паметници по брега на Темза. В Гринуич разгледаха фрегатата „Къти Сарк“ и се изумиха как е било възможно моряците да преживяват дълги месеци в толкова тесни помещения. После изядоха огромни порции сладолед в една сладкарница недалеч от Биг Бен.

Ребъл бе помолила шофьора да ги чака наблизко. Когато видяха паркираната черна лимузина, Селест спря за миг, сякаш се готвеше да побегне. Погледна умолително към Ребъл. Очите ѝ говореха по-изразително от думи, че иска да избяга и никога вече да не се връща в Девънпорт Хол. Но това означаваше да изгуби Ребъл и очевидно страхът, че може да остане отново сама взе връх над всички други чувства. Момиченцето се сгуши примирено на задната седалка. Ребъл се настани до нея и я прегърна.

— Много ли се умори? — прошепна нежно тя.

— Наистина ли трябва да си ходим вкъщи? — въздъхна Селест.

— Непременно ще дойдем пак! — отвърна Ребъл и я притисна до себе си. — Знаеш ли, Селест, не искам чичо ти да се тревожи заради нашето закъсняване.

— На него му е все едно! — промърмори тя с нещастен глас.

— Според мен не му е все едно! — възрази Ребъл, въпреки че не бе напълно убедена в това твърдение. „Ще направя така, че вече да не му е все едно“, тържествено си обеща тя. Селест не бе чудовището, описвано от Хю Девънпорт, а малко, отчаяно дете, което се нуждаеше от много, много обич.

— Ребъл?

— Кажи?

— Ребъл, не може ли твоето семейство да ме осинови? — големите сини очи се взираха умолително в нея. — Нали няма никакво значение, ако си осиновят още една англичанка? Ти самата каза, че имате по две деца от Индия и от Корея...

— Селест, сигурна съм, че моите братя и сестри ще бъдат безкрайно щастливи, ако си имат още една сестричка от Англия! — усмихна се Ребъл, но сърцето ѝ преливаше от горчивина. — Само че родителите ми нямат право да осиновяват деца, които си имат дом и семейство. А ти си имаш чичо...

— Но той не ме иска!

Ребъл бе нагазила в опасни води. Налагаше да подбира внимателно всяка своя дума.

— Селест, чичо ти никога не е имал деца. Затова, струва ми се, не е подготвен да се грижи за едно момиченце на твоята възраст. Смята, че е за твое добро, като ти осигурява гувернантки. Не може да разбере колко досадни са тия гувернантки! Затова желанието ти да се отървеш от тях го ядосва. Той просто не знае как да постъпи... — тя замълча за миг и попита: — Някога опитвала ли си да му кажеш как искаш да се държи с тебе?

— Няма да ме послуша!

— Мисля, че не си права. Той ме помоли да остана в Девънпорт Хол, защото смяташе, че ще ти хареса... — Ребъл реши, че в случая лъжата ѝ е оправдана. — Според мен, ако опиташ да поговориш с него, навярно много от нещата ще се оправят... — притисна момиченцето по-силно и продължи с тих и нежен глас: — Някои хора просто не умеят да показват чувствата си. Спомняш ли си какво ти казах вчера?

Има хора, които се кикотят, за да прикрият притеснението си. Или пък говорят глупости. Други се мръщят и гледат сърдито. Като чичо ти, например. Няма никаква полза да се гневиш. Това само ще влоши нещата. Опитай се да се държиш различно и може би ще ги накараш да се променят. Убедена съм, че си заслужава...

В отговор се чу тъжна въздишка. Тя продължи да гали косата на момиченцето. Не знаеше какво повече да каже. Докато пътуваха към Девънпорт Хол, Селест заспа. Ребъл реши, че ще поговори с Хю още щом се върнат. Трябваше да го убеди да прояви малко човешка топлина, когато детето дойде да му пожелае лека нощ.

Щом позвъниха, Брукс им отвори вратата почти веднага.

— Госпожице Джеймс, лейди Селест! Милорд би искал да ви види! — съобщи той величествено.

— Какво ти казвах? — усмихна се Ребъл. — Нашето забавяне е разтревожило чичо ти. Очаквал е да се приберем доста по-рано. Веднага ще се кача при него, за да го успокоя, че всичко е наред. А ти върви в кухнята да пиеш чай. Брукс, къде мога да намеря лорд Девънпорт?

— Смятам, че е в кабинета си, госпожице!

— Селест, ще се кача в стаята ти преди лягане! — обеща ѝ тя и забърза към кабинета, готова да срази предразсъдъците на Хю Девънпорт към неговата племенница.

Почука на вратата, но не получи отговор, затова откряна леко вратата. Хю Девънпорт седеше в кожено кресло зад огромно бюро, обърнато към високите прозорци.

— Да? — обади се с досада той, без да вдигне поглед от книгата, които четеше.

Ребъл пое дълбоко дъх и изправи рамене, като че ли се подготвяше за предстоящо сражение.

— Искал си да ме видиш, Хю... — рече с равен и спокоен глас.

Хю Девънпорт вдигна рязко глава и се изправи. Тръгна към нея с поглед, в който се четеше истинско облекчение, че я вижда отново. Тя усети, че дъхът ѝ секва. Лицето му обаче запази мрачното си изражение. Носеше сив панталон и тъмносиньо поло. За първи път Ребъл го виждаше без костюм. Спортните дрехи не оставяха съмнение за отличната му физика. Косата му изглеждаше разрошена, което го правеше още по-привлекателен.

— Значи се върнахте! — каза рязко, дори малко грубо.

— Естествено!

— Не може да се говори за естествено в този случай! — остро отбеляза той. — След всичко, което ти разказах за Селест, е било лудост да я вземеш в Лондон. Знам, казах ти, че можеш да решаваш сама, но... — тръсна глава и продължи с по-спокоен тон. — Поемам цялата вина. Искам да знам само какви поразии е успяла да направи и ще заплатя щетите.

— За какви щети говориш? — озадачено го погледна тя.

— Излишно е да я прикриваш, Ребъл! — подзе Хю нетърпеливо. — Познавам отлично това дете и съм наясно, че по пътя му стърчат отломки, сякаш е минал мощен ураган. Каж ми просто какви каши е забъркала и аз ще се помъча да загладя лошото впечатление у хората, с които си се срещала днес.

Ребъл усети, че побеснява. Изведнъж забрави добрите си намерения за спокоен и убедителен подход.

— Хайде да я обесим, преди да сме я чули! Да я изкараме по-черна от самия дявол, пък после нека доказва, че не е вярно! Точно така си постъпвал през цялото време! Или се лъжа? Хю Девънпорт, ти никога не си й давал шанс! — тя знаеше, че упреците й са справедливи и продължи атаката. — Повярвах на Селест, че ще се държи възпитано и не ме изложи! Съмнявам се, че друго дете би се справило по-добре от нея. Нещо повече, благодарение на доброто впечатление, което остави у партньора ми, се откри възможност да получа още две спонсорства. Отсега нататък изобщо не бих се колебала да я водя със себе си, дори на прием в двореца. И знаеш ли къде се крие тайната на това „чудо“? Чисто и просто исках да бъде с мен! Желаех го искрено, а няма дете, което да не откликне на това. Хю, Селест е като милиони други деца по света. С едно изключение, може би — никой никога досега не се е интересувал от нея. Каква е вината й, че родителите й не са я обичали? Или пък че настойникът й съди за нея по онова, което знае за майка й?

— За което не ми липсват основания! — процеди Хю.

Ребъл беше решила твърдо да не търпи повече безпочвените обвинения на Хю Девънпорт. Приличаше на разярена тигрица, готова да забие ноктите си във всеки, който се осмели да посегне на рожбата й.

— Слушай, престани с тия приказки и си задай въпроса: защо днес Селест се държа така различно с мен? Беше ни весело, смяхме се до припадък. Тя просто получи ония малки удоволствия и радости, за които копнее всяко детско сърце. Но уви, родителите ѝ са я лишавали от тях. Ти също я лишаваш, Хю Девънпорт. Днес за пръв път това дете се почувства щастливо, сякаш се намираше на седмото небе!

— Не се и съмнявам! От любопитство и дяволът би се наслаждавал на рая, когато е новост за него. Както виждам, завързала си пред носа ѝ морков и тя е хукнала да го гони!

Отявлената му ирония я накара да онемее за миг. Само очите ѝ продължиха да святкат презрително.

— Прав си, всичко това беше новост за нея! От малка тя познава само дебелия край на тоягата. Започвам да си мисля, че не твоята племенница, а ти си чудовище, Хю Девънпорт!

— Аз съм чудовище?! — Хю се обърна, грабна от бюрото купчина хартии и ги размаха към нея. — Цял ден звънях на мои партньори, големи производители на вина във Франция и Германия, и се опитвах да ги спечеля за твоето балонно състезание. Приеха да се срещнат с теб в петък, в Париж — хвана ръката ѝ и постави в нея листовете. Очите му искряха гневно. — Ето ти няколко имена за домашно упражнение, преди деловата среща. Направих това, уважаема госпожице Ребъл Грифит Джеймс, за да те спася от собственото ти твърдоглавие и от пагубното отражение, което можеше да има върху работата ти присъствието на Селест. Бъди благодарна, че си родена под щастлива звезда и днес тя е решила да играе по свирката ти. Но следващия път Бог да ти е на помощ!

— Смяташ да ме купиш с това, така ли? — попита гневно Ребъл. Усещаше, че нервите ѝ са опънати до скъсване.

— Върви си, докато все още не си пострадала, Ребъл! — гласът му звучеше предупредително.

— И да оставя Селест на нежните ти грижи? — отиде до бюрото, захвърли листовете и каза с достойнство: — Нямам нужда от опекунство! Мога да се справя и сама!

— Не ставай глупава!

— Твърде много си въобразяваш, Хю Девънпорт! Точно както постъпваш със Селест!

Той тръгна рязко към вратата, отвори я, но преди да излезе, се обърна и я стрелна с яростен поглед.

— По дяволите! Прави каквото знаеш! Ти си безнадежден случай!

— Все още не съм свършила! — твърдостта, с която изрече тия думи, го накара да затвори вратата. Няколко секунди тя го гледа съсредоточено. Беше решена да пробие пролука в стената от предубеждения, каквото и да ѝ струваше това. Пое дълбоко дъх и продължи: — Каж ми, случвало ли се е поне веднъж да протегнеш ръка на Селест? Поне веднъж да ѝ покажеш обичта си? Да я прегърнеш, да я целунеш за лека ноц? — отвращението, което се изписа на лицето му, правеше отговора излишен. — Не! Мисля, че не си...

— Човек трудно може да изпита обич към дете с нейния характер... — възрази студено Хю.

— От малка Селест е била нежелана и това е единствената причина за характера ѝ. Самият ти доста си спомогнал да се превърне в това, което е сега. Никога не си опитал да хвърлиш мост между вас двамата.

— Към дъщерята на Кристин? — изсмя се той подигравателно.

— Не можеш да съдиш никое дете заради родителите му! Баща ми, когото не познавам, може да е бил най-долен престъпник, но това не означава, че и аз съм такава!

— Свърши ли вече? — леденият му глас я накара да потръпне.

— Не, не съм свършила! — не се предаде Ребъл. — Пак ти повтарям, че дълбоко се заблуждаваш за Селест. Ако не разбереш това и не ѝ покажеш, че си бъркал, Бог да ти е на помощ! Защото това означава, че наистина си чудовище! — Хю стоеше като вкаменен. Тя се помъчи да измисли нови аргументи, ала се чувстваше напълно изтощена. Въздъхна тъжно. Бяха я победили. Хю Девънпорт ѝ бе казал вчера, че е невъзможно да спечели Селест. Но невъзможният бе той... — Ще спестя на всички унижението да лицемерим и няма да водя Селест да ти казва лека ноц — подхвърли Ребъл с болка. — Не искам да развалям с фалш единствения хубав ден в живота ѝ!

Никаква реакция. Тя тръгна бавно към вратата. Усещаше, че краката ѝ треперят. Никаква сила, неподвластна на разума, я накара да спре и да се взре в очите му. Снощи ѝ се стори добър, благороден,

състрадателен... Несъзнателно протегна ръка и нежно положи длан върху бузата му.

— Как е възможно толкова да съм се лъгала в теб! — прошепна глухо. Искаше ѝ се да намери отдушник на горчилката, която преливаше в душата ѝ.

Нежното докосване, може би думите, сякаш прекършиха нещо в Хю. В очите му просветна опасен пламък.

— По дяволите! Не знаеш ли кога да спреш? — каза рязко.

Сграбчи ръката ѝ и започна да я мачка между пръстите си. Лицето му говореше за ожесточена вътрешна борба, в която страстният копнеж вземаше връх над разума. Протегна и другата си ръка и я привлече към себе си. Желание, молба, необходимост бушуваха като пожар в очите му. Притисна силно стройното ѝ, красиво тяло и устните му потърсиха нейните.

Ребъл почувства, че бедрата ѝ тръпнат, прилепнали до здравите му, изваяни крака. Усети нежна, сладостна болка в гърдите си. Протегна ръце и ги обви около врата му. Той впи устни в нейните с влудяваща страст, която вече не можеше и не искаше да отрича. Ребъл откликна ликуваща. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ напираше мисълта или по-скоро смътната догадка, че съдбата отдавна е предопределила да принадлежи на мъжа, който я притискаше сега в обятията си. Всички ония години, в които упорито изграждаше себе си — като човек, като личност — сякаш изгубиха смисъл и се стопиха в мъглата. Нямаше друга действителност, освен този мъж, чиято жадна страст тя мечтаеше да утоли, защото ги свързваше едно желание. Устните му се откъснаха от нейните, нежно докоснаха ухото ѝ и зашепнаха опияняващо:

— Ела с мен във Франция, в Италия, в Испания... Ще те заведа, където пожелаеш...

Ребъл слушаше като замаяна и след няколко секунди схвана, че нещо в тия думи не е наред.

— Селест...

— Забрави я! — рязко заповяда Хю.

— Не мога! — с горчива болка извика тя.

Той отстъпи назад и притисна с длани лицето ѝ. Гледаше я втренчено, сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ.

— Остави я, Ребъл! Не мисли за нея! Тя ни пречи!

— Няма ли да ѝ дадеш поне един-единствен шанс, Хю? Моля те, умолявам те, Хю!

— За Бога, Ребъл, не я намесвай! Не позволявай да развали отношенията ни! Между нас може да има нещо... И ти го желаеш не по-малко от мен! Остави всичко, тръгни с мен и...

— Не! — тя се отскубна от ръцете му и отстъпи назад. — Между нас никога няма да има нищо! Сърцето ми никога не би приело мъж, който отказва да даде шанс на едно дете!

Обърна се и преди Хю да успее с думи или жест да изкуши твърдостта ѝ, излезе от стаята. Той я извика, но Ребъл не спря. Не спря, докато светът на Девънпорт Хол не остана зад вратата на стаята ѝ. Чак тогава се хвърли на леглото и избухна в ридания.

ОСМА ГЛАВА

Ребъл не обичаше да се самосъжалява. Но беше наистина жестоко в един миг да ти изтръгнат мечтата, която е изглеждала толкова близка и постижима. Мъчителна болка разкъсваше сърцето ѝ и напираше да се излее в сълзи. Само че нямаше място за плач. Селест очакваше своята приказка и тя не искаше да я излъже. Трябваше да се овладее, да скрие дълбоко горчивите чувства и да слезе при детето. Не можеше да се проявява като малодушна страхливка, точно когато то ѝ бе отворило сърцето си с безкрайно доверие. Каквото и да мислеше Хю Девънпорт, длъжна бе да посее в тази благодатна почва семената на истински човешки отношения.

Селест я очакваше, седнала в леглото. Красивите ѝ сини очи горяха от нетърпение и възбуда. Ребъл почувства облекчение и усмивката ѝ вече не изглеждала така изкуствена. Дори направо се вживя в историята за кучето на чобанина, която започна да разказва. Момиченцето се заливаше от смях, когато разигра сценката при доктора. Той настоявал първо да превърже човека, после кучето, а селянинът се дърпал и държал на своето.

— А бе, докторе, това куче е по човек от тебе! — с дебел глас имитираше думите му Ребъл, а Селест цвърчеше от удоволствие. Когато историята свърши, детето все още се кискаше, сгушено в прегръдките ѝ.

Внезапно смехът му секна и Ребъл почувства как малкото телце се опъна като струна. Нямаше нужда да се обръща, за да се досети защо тъй ненадейно помръкна настроението му и застана нащрек.

Хю Девънпорт се качваше в стаята. Нима все пак съвестта му бе заговорила и бе решил, че трябва да даде шанс за спасение на малкото дете? Или нарочно бе дошъл да ѝ докаже, че правият е той, а тя — дълбоко заблудената?

Ребъл отправи гореща молитва към небето доброто в него да е надделяло. В това време трескаво обмисляше как да накара Селест да се държи нормално. През следващите няколко минути твърде много

щеше да бъде поставено на карта. Като притискаше все още сгушилото се дете, тя нежно го обърна към чичо му и каза ведро:

— Селест, чичо ти е дошъл да те види! Сигурно ще му е интересно да разбере как си прекарала днес деня...

Положи я в леглото и грижливо я зави. После я целуна по челото. Момиченцето бе втренчило големите си сини очи в чичо си и не смееше дори да мигне.

— Хей, няма ли да ми дадеш целувка за лека нощ? — гальовно я подкани Ребъл. Селест се надигна, обзета от паника. В очите ѝ се четеше гореща молба. Бързо, почти войнствено, целуна шумно Ребъл по бузата и се стовари върху възглавницата, без да откъсва очи от чичо си. Той не бе помръднал от прага. Ребъл се изправи и мина край него усмихната: — Оставям ви сами!

Суровото му изражение не вещаеше нищо добро. В очите му гореше яростно предизвикателство, което убиваше всякаква надежда в скорошния край на необявената война между тях. Но ръкавицата беше подхвърлена и той нямаше избор. Устните му се разтеглиха в иронична усмивка и като отстъпи назад, за да мине любезно ѝ благодари.

Ребъл излезе навън, но вратата остана открехната. Необяснима сила като че ли я задържаше в коридора. Спря недалеч от вратата, за да чуе какво става в стаята. Не изпитваше угризения, че подслушва. Смяташе да се притече на помощ, ако нещата между двамата непримирими противници тръгнаха зле. Все пак дълбоко в душата ѝ мъждукаше отчаяна надежда, че чудото ще стане.

— Разбрах, че сте прекарвали чудесно в Лондон — подканващо започна Хю, ала не получи отговор. — Забавлява ли се, Селест?

— Да! — потвърди войнствено момиченцето.

— И какво правихте? — в гласа му се прокраднаха нотки на интерес.

Ребъл въздъхна с облекчение. Той правеше опит да протегне ръка на детето. Или най-малкото даваше вид, че го прави. Божичко, дано Селест я поеме, горещо се помоли тя.

— Успяхме да подпишем договор за едно спонсорство и още две са ни вързани в кърпа! — похвали се Селест, но думите ѝ прозвучаха доста войнствено. — После се натъкпахме с вкусотиите и минахме с корабче под всички мостове на Темза.

Последва мълчание. Ребъл затаи дъх. Нямахте съмнение — Селест очакваше наежено суровите упреци на чичо си и бе готова да се брани.

— Изглежда сте прекарали доста забавно...

Ребъл сякаш виждаше с очите си момиченцето, стъписано от изненада, което се чуди как да реагира.

— От Ребъл мога да науча повече неща, отколкото, от което и да е скапано училище. Дори от университета! — подхвърли тя ново предизвикателство.

Ребъл трепна, когато я чу да повтаря случайно вметнатата фраза и като всяко дете да преиначава смисъла ѝ.

— Може и да си права! Вероятно ще научиш... — мълчание. Въздишка. После много тихо, почти шепнешком: — Лека нощ, Селест!

Тишина. Ребъл почувства огромно разочарование. Защо Селест не се помъчи да направи малка, съвсем мъничка стъпка?

— Чичо Хю... — разнесе се тихо, несигурно гласче.

— Кажете, Селест? — гласът се чуваше по-близо до вратата. Мълчание. — Може би искаш нещо?

На Ребъл ѝ се стори, че долавя едва забележими нотки на доброжелателност.

— Мога ли да имам куче? — изстреля задъхано Селест, като че ли се боеше да не я прекъснат.

Куче? — сърцето на Ребъл подскочи като лудо. Съгласи се, обещавай ѝ куче, изкрещя наум тя, сякаш се мъчеше да му внуши мислите си от разстояние.

— А ще се грижиш ли за него, Селест? — гласът на Хю звучеше колебливо. — Няма да ми е приятно, ако...

— Чичо Хю, много ще се грижа за него! Заклевам ти се! Ако случайно се удари, ще го заведа на доктор и няма да позволя на никой да го държи затворено. Първата ми работа, когато стана сутрин, ще е да го нахраня. А ако иска, може да спи в леглото ми...

Думите на детето се лееха безспир, пропити от отчаяно желание да ѝ повярват. Ребъл неволно се усмихна. Момиченцето беше взело присърце историята за кучето и неговия господар.

— Добре, щом искаш домашно куче, струва ми се, че най-подходящото е йоркширски териер.

— Искаш да кажеш, че ще ми позволиш да имам куче?

— Не виждам защо да не си вземем куче... Утре ще се обадя в няколко развъдника и ако има нещо подходящо, ще отидем заедно, за да си го избереш сама.

Неволна въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите на Ребъл. Бъдещето вече не изглеждаше толкова безнадеждно. Хю Девънпорт не действаше по принуда. Той се стараеше, опитваше се да се пребори със себе си.

— Ти ще ме вземеш със себе си? — възкликна невярващо детето. Миг колебание и после твърдо:

— Ще те взема, Селест! Обещавам ти!

И пак мълчание.

— Чичо Хю... — гласчето едва се чуваше. — Ребъл каза...

— Ммм? Какво каза Ребъл?

— Тя каза, че когато прегърнеш и целунеш някого за лека нощ, забравяш всичко лошо, което си преживял през деня!

— Звучи добре, но май никой не ме е учил как да го правя.

— Знаеш ли, никак не е трудно!

Последва мъчителна пауза, преди Хю да каже:

— Сигурно е много приятно да забравиш лошите неща. Ще ми покажеш ли как става това?

— Виж, поставям ръце около врата ти — ето така. После ти поставяш ръцете си около шията ми и ме притискаш силно.

— Така ли?

— Точно така!

Ребъл бе чула всичко, което искаше да знае. Хю Девънпорт бе получил доказателство, че племенницата му е просто едно беззащитно дете, копнеещо за обич и човешка топлина. Правеше му чест, че бе успял да се пребори със злокобните предразсъдъци, вселили се в душата му. Той беше добър и почтен човек. Със сърце и съвест.

Тя тръгна към стаята си. Сърцето ѝ ликуваше. Трябваше ѝ време, за да събере мислите и чувствата, които я разтърсваха в този миг. По-късно, когато се овладееше, можеше да застане лице в лице с Хю Девънпорт. Всъщност не след дълго трябваше да слезе за вечеря.

Съблече се и реши да вземе душ. Тъкмо влизаше в банята, когато на вратата се почука. Облече бързо копирената си роба и извика, убедена, че е прислужницата:

— Влезте!

Върна се в спалнята, като завързваше вървешком колана на робата. Вдигна поглед и замръзна на място. В стаята стоеше Хю Девънпорт. Топлина на талази я обля от глава до пети. Живият спомен за неутолената страст изгаряше голото ѝ тяло под тънката копринена дреха. Взе да мачка нервно колана си и зачака Хю да заговори. Той я гледаше така, сякаш искаше да я погълне с очи. Ребъл бе завладяна от неудържимо желание да му отдаде всяка частица от себе си. Сърцето ѝ заби лудо с едничката молба — с жест, с дума, с движение, с каквото и да е, Хю да сложи край на тази непоносима неизвестност.

Той затвори очи. Стисна ги до болка, но това не помогна. Когато ги отвори, в тях горяха хиляди неизказани въпроси. Когато заговори обаче, не потърси отговор на нито един от тях.

— Пропуснах да ти кажа, че тази вечер съм поканил гости, които държат да разговарят с теб за сираците, изпратени в Австралия по време на войната.

Думите, изречени с дрезгав, сдържан глас, бавно проникнаха до съзнанието на Ребъл. Едно бе ясно — Хю Девънпорт все още не бе готов да сподели с нея онова, което го вълнуваше, след случилото се в стаята на Селест. И друго — този мъж не идваше, за да се възползва от емоционалното предимство, което бе спечелил днес следобед. Като ледена слана това отдръпване попарваше завинаги крехката, неясна надежда за тяхното бъдеще.

Ребъл облиза пресъхналите си устни и попита механично:

— Какви са тези хора?

— Малкълм Беърд и жена му Розлин — отвърна той с равен глас. — Споменах ти снощи, че преди няколко години той посети имението, за да търси сведения за сираците. Сметнах, че може да има информация откъде са дошли децата, приютени в Девънпорт Хол. Това може да ти помогне да издириш някакви роднини на майка ти. Предположих, че би искала да ги откриеш.

Ребъл притвори очи и почти се олюля от странната немощ, която се разля по тялото ѝ.

— Много мило, че си се сетил... — успя да промълви като замаяна, докато съзнанието ѝ мудро възприемаше факта, че Хю бе пожелал да стори нещо за нея.

— Като за чудовище... — промърмори той иронично.

— Не говори така! — чистосърдечно възрази Ребъл и направи крачка към него.

— Недей, Ребъл! — вдигна рязко ръка Хю, сякаш се опитваше да се предпази. Думите му прозвучаха като заповед. Гордостта на аристократа бе взела връх над чувствата. Тя остана като вцепенена. Видя го, че преглъща конвулсивно, сякаш не му достига въздух. После сякаш заговори друг човек. Грижливо премерените думи се лееха учтиво, безстрастно, с оная изтънченост, която може да се култивира само в продължение на много векове. — Тази сутрин се свързах с Малкълм Беърд. Живо го интересува факта, че сираците са изпратени в Австралия. Би искал да узнае допълнителни подробности. Прояви желание да се запознае с теб, затова си позволих да ги поканя на вечеря. Въпреки възрастта си, те са много приятни събеседници. Би трябвало след малко да са тук, така че, с твое позволение, ще те оставя...

— О, моля те, разбира се... Още веднъж ти благодаря... — промърмори сковано Ребъл.

Вратата се затвори зад гърба му и още дълго тя остана неподвижна, вторачена в празното пространство. Мъчителното усещане, че бе отблъсната, бавно сковаваше душата ѝ. Хю Девънпорт бе осъзнал колко несправедливо и погрешно се бе отнасял към едно невинно дете. Вероятно го измъчваше чувство за вина и срам. Той знаеше, че Ребъл знае. А гордостта му не би му позволила да се примири с подобно нещо.

По жестока ирония на съдбата тя беше победител в двубоя между двамата, но чувстваше сърцето си тъжно и опустошено. Опита се да си внуши сама, че всяка победа изисква жертви, но това не ѝ помогна. Ударът я свари неподготвена и може би затова разтърси из основи цялото ѝ същество. Получи се така, че истината, за която се беше борила отчаяно, с всички сили, се бе вклинила непреодолимо помежду им.

Ребъл не се усъмни дори за миг, че отсега нататък Хю най-съвестно ще изпълнява задълженията си към детето. В отношенията между него и Селест неминуемо щяха да се получат и засечки, но първата и най-важна стъпка бе направена. Тя можеше да си замине без страх за бъдещето. Тая мисъл бе като светъл лъч в мрака на изтерзаната ѝ душа.

Наближаваше време за вечеря и Ребъл механично се зае с тоалета си. Наложих си да не мисли за Хю Девънпорт и малката Селест. Предстоеше ѝ среща с Малкълм Беърд, който можеше да ѝ помогне да открие корените на майка си. Много ѝ се искаше да узнае откъде е родом и как е останала кръгъл сирак, но мисълта да се срещне с някакви далечни роднини по майчина линия не ѝ допаднаше. Чувстваше, че ще ѝ бъдат чужди, както и тя за тях. Освен това едва ли би могла да забрави факта, че някога, в тежък миг, бяха изоставили на произвола на съдбата едно сираче.

Имаше семейство и ново не ѝ трябваше. Навярно щеше да е по-добре неясният ѝ произход да остане завинаги забулен в сянката на миналото. Предпочиташе да съдят за нея по делата ѝ, а не по това, кои са били родителите ѝ.

Преди да тръгне към трапезарията, Ребъл се задържа за миг пред голямото огледало в тоалетната стая. Тъжно се усмихна, давайки си сметка, че неволно бе избрала дреха, чиито приглушени тонове съответстваха напълно на унилото ѝ настроение. Роклята бе семпла и може би затова още по-женствена и елегантна. Доволна от външния си вид, тя заслиза с уверена стъпка по стълбите. Когато обаче наближи вратата на трапезарията, усети, че смелостта ѝ се изпарява като лятна роса. Срещата с Малкълм и Розлин Беърд не я притесняваше. Без съмнение, предстоеше ѝ вечер, заредена с нервното напрежение на неизказани думи и чувства. Щом се налагаше обаче, щеше да се издигне на висотата на положението. Светската любезност не е привилегия единствено на графовете, помисли си Ребъл.

Когато влезе в трапезарията и видя Хю Девънпорт, усети, че решимостта ѝ се разклаща. Изглеждаше неотразим в черния си смокинг. Сърцето ѝ се сви от отчаяние и тя побърза да насочи поглед към възрастната семейна двойка. Двамата се изправиха при влизането ѝ. Буйна, дълга, бяла като сняг коса обрамчваше благородното лице на Малкълм Беърд. Приличаше на уважаван сенатор в Римската империя. Жена му също беше белокоса, но чертите ѝ, въпреки възрастта, не бяха изгубили младежката си живост и привлекателност.

Възрастният историк тръгна към Ребъл и сърдечно разтърси ръката ѝ с двете си ръце, когато Хю я представи. Без да я пуска, той дълго се визира с усмихнатите си очи в нейните. Смутена, Ребъл понечи да се отдръпне, но Малкълм Беърд стисна по-силно ръката ѝ. Тя не

обичаше да се заглеждат в лицето ѝ, защото понякога ѝ се струвайते, че причината за това е необичайната ъгловатост на долната ѝ челюст. Сякаш за да я смути напълно, възрастният мъж премести поглед и заразглежда настойчиво брадичката ѝ. После отново вдигна поглед. За най-голямо нейно изумление в очите му блестеше влага.

— Скъпо мое дете! — изрече той задавено. — Не мога, нямам думи да изразя удоволствието, радостта, че те срещам. Розлин... — той протегна едната си ръка към съпругата си, без да я изпуска с другата.

Възрастната дама пристъпи напред неуверено. Когато стигна до тях, сграбчи ръката на мъжа си, сякаш търсеше опора, като не сваляше очи от Ребъл.

— Госпожо Беърд... — любезно се обърна към нея младата жена, объркана напълно от ненадейните чудатости в поведението им.

— Няма никакво съмнение, скъпа! Виж очите ѝ... — каза тихо Малкълм Беърд.

Жената я гледаше просълзена.

— О, Малкълм! — задъхано промълви тя. — След толкова години!

Беърд се прокашля и като направи героичен опит да се овладее, се обърна към Ребъл:

— Сигурно държанието ни ти се струва твърде странно, скъпа... Моля те от все сърце, имай малко търпение и всичко ще ти обясня! Но нека първо седнем...

Докато се разполагаха на дивана край огромната камина, Ребъл погледна въпросително към Хю. Мрачното му изражение само засили безпокойството ѝ. Без да я попита, той ѝ донесе чаша шери. После се настани в едно кресло встрани от тях и с целия си вид недвусмислено подсказваше, че няма намерение да се намесва в разговора.

Ребъл се чувстваше самотна, изоставена от всички. Погледна косо Беърд и жена му, и искрено ѝ се прииска да не бяха идвали. Какво чак толкова странно имаха очите ѝ? Обичаше да си мисли, че те привличат хората със своята загадъчност. А тези двамата я бяха зяпнали, като че ли беше осмото чудо на света...

— Скъпа моя, наистина не знам откъде да започна... — отново се прокашля Беърд. — Това е дълга история, твърде мъчителна за мен и моята съпруга. Преди повече от петдесет години загубихме единствената си дъщеря. Въпреки усилията ни, всички наши

издирвания се оказваха напразни. Едва неотдавна, след гласуването на закона за свободата на информацията, правителството даде достъп до някои архиви, които ни помогнаха да открием следите на дъщеря ни в Девънпорт Хол. Била е тук с групата сираци, приютени в имението. Но после нишката прекъсна. Всички документи, засягащи по-нататъшната съдба на децата, били унищожени по време на войната. До тази сутрин, когато Хю ни се обади по телефона, двамата със съпругата ми бяхме изгубили всякаква надежда да узнаем нещо.

Ребъл въздъхна с облекчение. Всичко това обясняваше странната реакция на възрастните хора. Отдавна изчезналата им надежда да открият дъщеря си съвсем ненадейно се беше възродила. Тя съчувстваше на мъката им и много ѝ се искаше да ги зарадва.

— Господин Беърд, струва ми се, че ще мога да ви помогна — каза с искрено вълнение. — Всички сираци от групата са отпътували за Австралия с кораба „Стратфийлдси“. Сигурно ще откриете някакви документи в архивите на Адмиралтейството.

— Скъпа моя, вече знаем, че никога няма да намерим дъщеря си — тъжно промълви Беърд. — Тя не е между живите. Утехата ни ще бъде, с твое позволение, че намерихме нашата внучка.

— С мое позволение... — Ребъл се взираше в двамата с невярващи очи. Сърцето ѝ спря да бие. Не, не бе възможно! Хвърли отчаян поглед към Хю, но той разглеждаше съсредоточено чашата в ръцете си и дори не помръдна. — Струва ми се, че не ви разбирам... — без да иска, гласът ѝ прозвуча доста рязко.

— Разбираме, че за теб това е шок. Иска ни се да вярваме, все пак, че не е толкова неприятен... — думите на възрастния мъж бяха пропити с тревога и надежда. — Хю ни разказа, че майка ти се е казвала Валери Грифит и си дошла в Девънпорт, за да потърсиш някакви следи, оставени от нея. Същата причина ме доведе тук преди известно време. Разбираш ли, скъпа, Валери Грифит беше наша дъщеря. А ти си наша внучка — няма никакво съмнение! Наследила си и характерните черти на семейството ни.

Едва сега Ребъл забеляза ъгловата форма на брадичката на Малкълм Беърд, макар донякъде омекотена от възрастта. Погледна към жена му. Същият неповторим лешников цвят на очите, който променяше оттенъка си в зависимост от светлината.

Това бяха нейните баба и дядо! Значи майка ѝ не е била сираче! Пред нея стояха родителите ѝ — живи и здрави, и както изглежда, доста заможни. Мисълта за жестоката участ, отредена на майка ѝ, замъгли съзнанието ѝ.

— Как е възможно... Как сте могли? Защо сте изгубили дъщеря си? Майка ми... Моята майчица...

Тя скочи на крака и тръгна, без да вижда пред себе си. Огромна буца като камък притискаше гърдите ѝ. Искаше само да се махне, да не гледа тия хора, които са можели да осигурят охолоен, щастлив живот на майка ѝ, но не са го сторили. Усети, че някаква ръка я спира. Пред нея стоеше Хю Девънпорт. Ребъл го изгледа с омраза. Мразеше го, защото бе уредил тази среща, мразеше високомерието му, мразеше го, защото беше англичанин, като тия двамата, които се бяха отказали от майка ѝ.

Здравият ѝ разум крещеше, че не е права. Той бе поканил семейство Беърд, защото искаше да я зарадва. Но тя би предпочела никога да не ги беше виждала. Когато я е раждала, майка ѝ е била съвсем сама. Съвсем сама я отгледа, докато беше жива. На смъртния си също е била сама. Хю Девънпорт потърси погледа ѝ. Бавно, но непоколебимо тъмните му очи проникваха през бурята от чувства, разтърсващи душата ѝ. Докосна с ръка бузата ѝ и остави дланта си върху нея.

— Дай им шанс, Ребъл! — ѝ каза с тих, но твърд глас. — Знам, че те боли. Знам, че не искаш да ги изслушаш, нито да се опиташ да ги разбереш. Но може би постъпваш несправедливо, като ги отблъскваш. Може да грешиш... И ако ти си... — Хю повтаряше думите, с които тя го бе убеждавала да даде шанс на Селест. Искаше да ѝ внуши, че я разбира, защото бе изпитвал същите чувства към детето на Кристин. — Не им остава още дълго да живеят, Ребъл. Дай им шанс! — „а ти самият даде ли ми шанс?“ Искаше ѝ се да му изкрещи в лицето, че мрази неговото лицемерие. — Изслушай ги поне! — настоя отново той. — Гордееш се, че винаги постъпваш честно. Е, Ребъл, време е да го докажеш с дела!

— Значи за вас, милорд, важат едни правила, а за мене — други? — с горчива ирония подхвърли тя.

— Нима искаш да се превърнеш в чудовище?

— За съжаление съм твърде земна, за да се превърна в чудовище.

— И лесно се поддаваш на грешки...

— Ти също! — сърдито му напомни Ребъл.
— И аз, разбира се! — потвърди Хю.
— Добре тогава! Те ще получат шанса, за който се застъпваш.
Дано само майка ми не се обърне в гроба!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Хю имаше право, както и тя се оказа права за Селест.

Малкълм и Розлин били студенти в Оксфорд. Тя произхождала от образовано буржоазно семейство, той — от средите на английската аристокрация. Били твърде млади и не могли да се оженят без съгласието на родителите си. Семейството на Малкълм се противопоставило на брака. Когато им представили Розлин, те я приели като измет на обществото. Непрекъснато упражнявали натиск върху сина си да я остави.

Розлин и Малкълм не се подчинили, връзката им продължила. Розлин забременяла. Все още не били навършили двадесет и една години и нямали право да се оженят без разрешение. Тя заминала за провинцията. Когато детето се родило, отнели ѝ го насила и го предали за осиновяване. Изглежда през ония дни подобни действия били законни. Малкълм повече не проговорил на баща си.

После започнала войната. Мобилизирали Малкълм. Един ден бил в отпуск в Лондон и неочаквано зърнал Розлин да се качва в автобуса. Двамата се заклели никога вече да не се разделят. Оженили се и започнали да търсят детето си.

Издирването се забавило поради преместването на Малкълм в щаба на Монтгомъри, в западната част на Сахара. После участвал във военните действия в Италия, в Нормандия и накрая — в Берлин. Когато войната свършила, всички опити да открият някаква информация за съдбата на своето дете се оказали напразни.

Времето не излекувало мъката на Малкълм и Розлин. Може би това била причината да нямат други деца. След много години той попаднал на сведения за група сираци, приютени в Девънпорт Хол през войната. Отишъл в имението и открил в списъка името на дъщеря си. Направили всичко възможно да разберат по-нататъшната съдба на децата, но напразно.

Ребъл слушаше, без да отрони дума. Изпитваше истински срам от прибързаната си присъда над двамата старци. Тези хора бяха

страдали по-дълго от майка ѝ. Бяха жертва на своите семейства, точно като Селест. Ребъл се опита да изкупи поне отчасти вината си. Разказа им всичко, което си спомняше за майка си — тяхната дъщеря.

По време на вечерята Хю настоя да разкаже за щастливия живот в семейството, което я бе осиновило. Двамата старци сияеха от радост, когато им говореше за своите братя и сестри, за успешната кариера, в която със собствени сили бе постигнала всичко. Гледаха я с нескрита гордост, въпреки че тя не можеше да я възприеме. Тези хора нямаха нищо общо с живота ѝ. Съжаляваше ги наистина, но те продължаваха да ѝ бъдат чужди.

Ребъл се замисли върху чувствата на Хю към Селест. Юридически той ѝ беше станал настойник, но просто никога не бе възприемал кръвната си връзка с детето. Навярно сега изпитваше нещо като съжаление към него, ала обич, дори обикновена привързаност, не се раждаха за няколко часа. Още много вода трябваше да изтече, за да се превърне отрицанието в положително чувство.

Тя усещаше, че е на границата емоционалното изтощение. Когато семейство Бърд стана, за да се сбогуват, изпита огромно облекчение. Оставиха ѝ адреса си в Лондон и я поканиха да им гостува при първа възможност. Може би нарочно не проявиха особена настойчивост, но Ребъл си даде сметка колко копнеж и тревога крият думите им. Имаха нужда да запълнят трагичната празнота в живота си, а тя самата не беше сигурна дали ще успее да го стори. Каквото и да станеше обаче, докато бяха живи, нямаше право да ги лишава от възможността да я виждат и да общуват с нея. Ала сега повече от всичко искаше да остане сама, да поеме свободно глътка въздух и да помисли върху огромната лавина от събития, връхлетяла отгоре ѝ през последните два дни.

Хю придружи Розлин и Малкълм Бърд до колата. За човек, изживял мъчителни душевни терзания само преди два-три часа, държанието му бе на изключителна висота. През по-голямата част от вечерта мълчеше дискретно, без да натрапва присъствието си. В множество критични моменти обаче, като съвършен домакин, проявяваше такт и разбиране към чувствата на своите гости.

Ребъл изпитваше срам, че измъчвана от горчивия спомен за майка си, си бе позволила да забрави що е човешката доброта и състрадателност. Побърза да излезе от трапезарията, преди Хю да се бе

върнал. Знаеше, че тази нощ едва ли ще заспи рано. Някак машинално, краката я поведоха по стълбите към втория етаж.

Влезе в класната стая. В бледия сумрак на падащата нощ тя още по-силно изпита усещането, че времето тук отдавна е спряло. Докато крачеше бавно из стаята, почувства странно успокоение. Докосваше чиновете, старомодната черна дъска, олющеното дървено конче в ъгъла, което въпреки възрастта си плавно се полюшна, когато го бутна с ръка.

Събу обувките си и се сгуши върху перваза на прозореца. Залепи чело на хладното стъкло и се взря в тъмнината.

В дрезгавия мрак съзря дългата алея с високите брястове, изправени като часови край нея. В дъното бе каменната порта, пред която стоеше изправена... Кога беше това? Преди три дни? Преди три човешки живота? Отсега животът на Селест щеше да е различен. Може би и животът на Хю. А нейният? В Девънпорт Хол я доведе съдбата на майка ѝ. Същата тази съдба пожела да срещне тук нейните родители. Така се затвори един петдесетгодишен кръг на самота и злочестина.

По бузите ѝ се застичаха сълзи. Мислеше за обичта, с която преди петдесет години се беше разминала майка ѝ. Съдбата бе предопредила тази обич за нея. Тя трябваше да стане живата брънка между родителите, лишени от правото да бъдат родители, и дъщерята, лишена от всичко, което трябваше да ѝ принадлежи по рождение. С това ли приключваше мисията ѝ в Девънпорт Хол? Постигна ли всичко, заради което интуицията ѝ бе настоявала да остане в имението? Или имаше още нещо? Как много ѝ се искаше да е така! Шумът на отварящата се врата я накара да обърне глава. Тъмнината не ѝ попречи да разбере кой влиза в стаята.

— Знаех, че ще те намеря тук! — каза тихо Хю. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите ѝ. Просто не намери сили да отговори. Без да пали лампата, той тръгна бавно към нея, сякаш притеглен от неудържимия ѝ копнеж вечно да бъдат заедно. Седна в другия край на перваза. Тъмнината скриваше лицето му, но Хю се беше обърнал към нея. — Искан да ти кажа, че когато позвъних на Беърд, изобщо не подозирах, че е възможно нещо да ги свързва с майка ти. Малкълм с нищо не намекна за това. Моля те за извинение. Бях зает със собствените си

грижи и не обърнах внимание на някои белези, че това няма да е обикновена среща.

— За нищо не ми дължиш извинение, Хю...

— За теб беше истински шок! Трябваше някак да те подготвим. Аз също постъпих несправедливо, когато те упрекнах...

— Казват, че една звучна плесница изважда хората от шоково състояние — сухо отбеляза Ребъл.

— Ако го правех с лечебна цел, едва ли щях да се самообвинявам. Истината обаче е, че си отмъщавах и сега се срамувам от това.

Съжалението, нотките на искрено смирение в гласа му я накараха да забрави собствените си чувства.

— Нищо, Хю, не се измъчвай! — каза тя нежно.

— В крайна сметка постигна желания ефект. Аз също не бях справедлива. Благодаря ти, че ми го каза в очите. Иначе... — Ребъл замълча и въздъхна тежко.

— Сигурен съм, че и без моята намеса щеше да намериш правилното решение, Ребъл. Ти не можеш да обръщаш гръб на хората.

— Не знам, може би имаш право... — поклати глава тя. — Мислех си, че познавам отлично себе си, но вече не съм толкова сигурна.

— Ребъл, за мене беше ясно, че спести на Малкълм и Розлин голяма част от спомените за майка си, които щяха да им причинят болка. Не е нужно да обвиняваш себе си, ти се държа толкова мило и благородно с тях — той замълча за миг и добави: — Ще се радвам, ако мога с нещо да ти помогна...

Ребъл затвори очи, въпреки че тъмнината му пречеше да надникне в тях. Толкова много можеше да направи за нея, ала тя никога нямаше да го помоли... Решението да направи първата стъпка трябваше да бъде негово, само негово...

— Предполагам, че рано или късно всичко ще си дойде на мястото... — сухо отвърна Ребъл.

Чу го да става. Превърна се цялата в слух, за да долови и най-малкото му движение. Тишината опъваше до скъсване нервите й. Когато най-сетне заговори, гласът му беше дрезгав, някак измъчен.

— Онова споразумение, което постигнахме, Ребъл... — тя примря. Сега щеше да я помоли да си тръгне... И с право. Беше си

свършила работата, за която се договориха. Или поне бе положила основите на нови отношения между него и малката Селест. До края на седмицата едва ли щеше да постигне нещо повече. — Питам се, би ли приела... След всичко онова, което ти казах следобед, питам се, би ли се съгласила да останеш с нас по-дълго от уговореното? Искам да те уверя, естествено, че моето недостойно поведение никога няма да се повтори!

Ребъл не можеше да повярва на ушите си. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

— Ти искаш аз да остана? — едва доловимо прошепна тя.

— Да! — отвърна бързо Хю. И като че ли се страхуваше да не откаже, добави, без да си поема дъх: — Разбирам, че според теб Малкълм и Розлин сигурно имат повече право да бъдете заедно. Естествено, ще постъпиш както намериш за добре. Обаче знай, че ще направя всичко, за да се чувстваш тук удобно. Ако желаш, ще ги поканя да ни гостуват.

Беше повече от ясно — той наистина искаше тя да остане. Но не спомена нищо за причините, които го караха да говори така настоятелно. Със свито сърце Ребъл предположи, че всичко се върти около Селест.

— Хю, не можеш да разчиташ само на мене за Селест! — тя реши да говори без заобикалки. — Мога да остана още известно време, но в никакъв случай като пазач, който те освобождава от отговорност. Трябва и ти да участваш. В противен случай, когато си тръгна, тя ще се почувства още по-самотна и изоставена. Колкото по-дълго остана, толкова по-голяма ще бъде нуждата ти да запълниш празнотата след заминаването ми.

— Обещавам най-съвестно да ти съдействам, Ребъл! — тържествено заяви Хю.

— А аз ще ти помагам с всички сили! — обеща от своя страна Ребъл. — Наистина сега разбирам колко ти е трудно, Хю. Знам как се чувстваш...

— Не, няма да е толкова трудно...

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите му и той се изправи. Тя пак помисли, че е решил да си тръгне. Беше поднесъл извиненията си, за да я накара да остане още известно време и да му помогне за Селест. Горчиво разочарование прониза сърцето ѝ. А само преди миг ѝ

се струваше, че са толкова близо един до друг! И пак сгреша. Хю се запъти към един от чиновите и прекара ръка по грапавия, олющен капак.

— На този чин седеше Джефри... — гласът му сякаш идваше отдалече. — Като деца държахме много един на друг. Той беше само осемнадесет месеца по-голям от мен. Обичаше игрите, животните, смеха... — Ребъл не смееше да отрони звук. Усецаше, че този горд мъж иска да се освободи от ужасното бремене, тежало толкова дълго на сърцето и разума му. Вероятно тъмнината го предразполагаше да отвори душата си. А навярно точно сега беше моментът и мястото... И тя бе човекът, с когото изпитваше нужда да сподели най-съкровени неща от живота си... — Тази вечер позволих на Селест да си има свое кученце. Виждам лицето ѝ, което сияе от щастие... За първи път долових чертите на брат ми. Кристин лъжеше безсъвестно, но може би все пак Селест е дете на Джефри и тя е всичко, което ми е останало от него. Когато я прегърнах... — Хю замълча. След малко продължи, задавен от вълнение. — Ребъл, аз ще намеря път към нея! Няма да е трудно... — в мозъка на Ребъл се блъскаха противоречиви мисли. Ако Хю бе искрен, нямаше да срещне никакви трудности със Селест... Защо тогава настояваше тя да остане? Нима причината беше самият той? „Между нас може да се получи нещо...“, ѝ беше казал Хю днес следобед. Независимо от това какви мисли и чувства го вълнуваха в момента, той искаше да останат заедно още известно време. Имаше някаква надежда... — Пропуснах да ти благодаря за всичко, което направи досега за Селест — продължи Хю, като седнаше върху чина. — Изглежда, че е взела присърце всяка твоя дума.

Последното изречение прозвуча като въпрос и Ребъл реши, че ще бъде важно да сподели наблюденията си.

— Знаеш ли, Хю, единствената причина е, че я изслушвах внимателно, а отговорите ми бяха разбираеми и не звучаха наставнически. Селест е много умно дете. Дай ѝ възможност да се изяви, мотивирай постъпките ѝ и ще останеш изумен от начина, по който се справя. Постигнатото я изпълва с гордост и щастие. Струва ми се, че вашите отношения мотат да се развият отлично. Ако ѝ дадеш време... и ѝ посветиш много внимание.

Мълчание посрещна думите ѝ. Тя разбираше, че той има нужда да остане насаме със себе си, да обмисли, да преоцени вижданията си.

Когато заговори отново, в тона му прозвучаха нотки на отвращение.

— Имаше право да ме наречеш чудовище!

— Не, Хю, едно чудовище никога нямаше да положи усилия...

Дрезгав звук, изпълнен с презрение, се изтръгна от гърдите му и той скочи от чина. Започна да крачи из класната стая, сякаш подгонен от мрачни демони, скрити в душата му.

— Не го направих заради Селест! Направих го заради теб! Аз те желяех! И щом това беше цената, която трябваше да платя, за да те притежавам... — замълча. После гласът му прозвуча още по-яростно. — Сега разбираш що за човек съм, нали?! — щракна подигравателно с пръсти. — Човек с високо чувство за чест и за дълг! За мен беше важно да постигна своето. Нямаше да позволя на някаква си Кристин да ми попречи! Съвестта ми... — Хю се изсмя презрително. — О, по отношение на нея свърших добра работа! Измислях хиляди оправдания, за да я приспя... — той спря да крачи из стаята. — Но за да разбереш всичко това, трябва да ти разкажа за Кристин. Красивата, невинна като ангел, съблазнителната Кристин! Със сърце по-черно от най-черната нощ! — Ребъл знаеше, че Кристин бе ключът към мрачната тайнственост, забулваща Девънпорт Хол. Но като страничен човек не можеше, нямаше право да задава въпроси. Притаила дъх, отчаяно се молеше Хю да ѝ се довери. Той закрачи отново из стаята. Вземаше нервно разни предмети, после ги връщаше по местата им. — Проклинам деня, в който я доведох тук! — изрече с дива ярост. — Бях влюбен, бях заслепен, бях като омагьосан, като обезумял! Бързах час по-скоро да я представя на семейството — съкровена цел на всяка жена! И през ум не ми минаваше, че Кристин се е целила много по-високо — в титлата Стенторпска графиня! — взе от полицата един парцалив клоун и се вторачи в него. — За нула време Кристин успя да омагьоса брат ми. Джефри вече беше готов да се ожени за нея, когато му съобщи, че е бременна от него. Но няколко седмици след сватбата ореолът на ангел избледня.

Животът на брат ми се превърна в ад. Той беше станал неузнаваем! Не вярвам, че смъртта му се дължи на нещастен случай. Бил е предупреден, че пистата е опасна. Подмамен от беловата на снежната шир, полетял надолу, в своята последна, фатална игра със съдбата. Питам се, дали в онзи миг е знаел как ще постъпи Кристин?

— А какво направи тя? — тихо попита Ребъл, за да го откъсне от мрачния унес, в който потъваше.

— Безутешната вдовица се върна в Девънпорт Хол — отвърна Хю с яростна злъч. — Единственият дребен проблем беше, че вече нямаше право да живее в имението. Но за Кристин това едва ли можеше да се превърне в някаква пречка. Беше готова с решението... — тъжен смях съпроводи последните му думи. — В деня на погребението на брат ми, само няколко часа след като Джефри бе положен в гроба, тя дойде в спалнята ми. Със сълзи на очи ми каза, че бракът ѝ е бил ужасна грешка. Подмамила я мисълта да стане графиня, но горчиво съжалявала за това. Защото единствено мен обичала истински и все още чувствата ѝ били непокътнати. Опита се да ми покаже колко ме обича и колко страстно ме желае. Повлякох я по стълбите, а тя крещеше и се съпротивляваше с ритници — продължи той с погнуса. — Домъкнах я до черното порше, затръшнах вратата след нея и изкрещях да върви по дяволите или където намери за добре. Кракът ѝ никога вече да не е стъпил в Девънпорт Хол! — болезнени страсти, пропити с много горчивина от преживяното, сякаш се носеха в безумен вихър из стаята. Хю беше като замаян, изстискан до капка. Когато заговори отново, гласът му звучеше тихо и уморено. — Следствието заключи, че скръбта ѝ била причина за високата скорост по магистралата. Трябваше да им кажа, че истинската причина е била животинската ярост, която я заслепяваше. Сигурен съм, че в момента, когато с връхлетяла върху парапета, устата ѝ е изричала сквернословия и клетви. За съжаление, смъртта не може да свидетелства. Доволен съм, че цялото зло, което носеше в себе си, бе заровено с нея в гроба...

Не, за съжаление чувствата му не бяха умрели с Кристин, помисли Ребъл. Ненавистта му към майката се бе пренесла върху детето. Тя бе превърнала Селест в чудовище.

— Бях сляп по отношение на Селест, както някога бях заслепен от майка ѝ — като ехо прозвучаха думите му. — Всеки път, когато поглеждах ангелското ѝ лице, сякаш оживяваше образът на майка ѝ. Като прибавим и поведението ѝ, желанието ѝ да руши, да унищожава... — той тръсна глава, като че искаше да отърси от себе си лудостта, която го бе завладяла. — Но когато Селест ме погледна тази вечер, съзрях Джефри, а не Кристин. Всичко онова, за което разпалено говори днес следобед, изведнъж изплува в съзнанието ми. То искаше

да пречупи, да изтръгне оттам дълбоко вкоренените предубеждения. И тогава...

— И тогава наистина опита...

— Да — кратко отвърна Хю.

— Хю, няма никакво значение как и защо, и кога... Важно е само, че си поел протегнатата детска ръка.

— Ребъл, нима си готова за всичко да простиш с такава лекота?

— попита колебливо той след няколко секунди, изпълнени с напрегнато мълчание.

Откровеността му изискваше да бъде пряма.

— Много бих искала влиянието на Кристин да беше изчезнало със смъртта ѝ. Откакто пристъпих в Девънпорт Хол, се боря с това влияние. Боря се с теб и със Селест. И ако ти, Хю, можеш да заровиш в миналото своето огорчение, защото мястото му е там, мога да смятам, че половината битка със Селест е спечелена... — тя замълча. Съзнаваше, че отново нагазва в опасни води. — Онова, което се случи между нас днес следобед, стана спонтанно. Но щом все пак постигнах целта си, след като ти отказа да възприемеш житейската мъдрост, която се опитвах да ти внуша, повярвай ми, ако знаех предварително резултата, щях да подготвя специално сценария. Както казват хората, всичко е добре, когато свърши добре.

— По дяволите, Ребъл Грифит Джеймс, ти си първокласен продавач на индулгенции! — тъжно се усмихна Хю. — Много бих искал с такава лекота да оправдавам всичките си грехове!

— Стореното — сторено, Хю — тихо каза Ребъл.

— Има значение това, което ще вършиш отсега. Родителите ми често казваха: „Винаги утре е първият ден от живота, който ти остава. Как ще го изживееш, зависи само от теб“.

— Утре е първият ден от живота, който ми остава... — повтори той замислено.

Спокойствие и душевно равновесие бавно завладяваха атмосферата в тихата стая. Ребъл се чудеше дали в този миг старите камъни на Девънпорт Хол не въздъхват с облекчение, освободени от мрачната сянка на Кристин. Сърцето ѝ подскочи от вълнение, когато Хю пристъпи към нея. Дойде до прозореца, наведе се и взе обувките ѝ, седна на пода и привлече краката ѝ в скута си. Нежно докосна с ръка пръстите и красивите глезени. Тя стоеше като хипнотизирана.

— Не знаех, че ангелите имат човешки крака — закачливо каза той.

— Ангелите? — Ребъл усети по краката си тръпки на възбуда.

— Не съм съвсем сигурен кой от ангелите си ти. Ангелът отмъстител или Ангелът на милосърдието? — промърмори, като обуваше краката ѝ.

— Уверявам те, че не съм ангел и нищо човешко не ми чуждо...

Хю се изправи, хвана ръцете ѝ и я привлече от перваза на прозореца. Тя се олюля от вълнение.

— Именно на това разчитам... — ако я беше прегърнал, целунал, ако поискаше да се любят, Ребъл не би му отказала — за хубаво или за лошо. Но той не направи нищо. Пусна едната ѝ ръка и, като стисна по силно другата, се упъти към вратата на класната стая. — Мисля, че за днес трябва да свършваме! — каза решително. — Нека се наспим, може би ще сънуваме... — добави нежно.

Внезапно тя почувства, че е уморена до смърт. Мисълта за удобното легло ѝ се стори безкрайно съблазнителна. Утре бе първият ден от новия живот в Девънпорт Хол. Може би началото на много сбъднати мечти...

Докато слизаха рамо до рамо по стълбите, Хю стискаше здраво ръката ѝ. Жестът му бе пропит с топло приятелско чувство. Хладната сдържаност и аристократичното високомерие изглежда бяха погребани наред с Кристин и горчивото минало. С цялата си душа Ребъл се надяваше това да е завинаги. Спряха пред спалнята ѝ и той отвори вратата. Обърна се усмихнат към нея. Закачливи пламъчета проблясваха в очите му.

— Днес се наложи да се проявявам като прилежен ученик — дадох ми доста уроци... Мисля, че запомних думите на Селест и ги цитирам точно: „Ребъл каза, че когато прегърнеш и целунеш някого за лека нощ, забравяш всичко лошо, което си преживял през деня...“ — Хю постави ръце върху раменете ѝ. — „Трябва да обгърнеш шията ми с ръце и тогава ще те притисна силно...“ — ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ и я притиснаха толкова плътно, че тя не беше сигурна чие сърце барабанеше като бясно в ушите ѝ. — „А после да потъркаш буза в косата ми, ето така...“ — само че той не го направи с нежната гальовност на възрастния към детето, а притисна жадно страна в косите ѝ и обсипа с изгарящи целувки тила ѝ, разрошвайки буйните

къдрици. Ребъл притвори очи и отпусна глава назад. Леки като перушинка, устните му докоснаха връхчето на носа ѝ. После потърсиха устните ѝ и бавно описаха кръг, сякаш искаха да запечатат тяхната извивка. Целувката не беше увличаща и сладострастна. Пропита с нежност, с любопитство, тя приканваше към интимност по-силно от най-изкусителния зов. Тялото ѝ потъваше в неизразима благодат. Тих стон на неудоволствие се изтръгна неволно от гърлото ѝ, когато Хю отдръпна устни. Почти веднага устата му отново я докосна с копнеж, помая се за миг и се отдалечи без желание.

— Лека нощ! Благодаря ти... — прошепна той и я целуна по челото. После се измъкна от прегръдката ѝ, въведе я в стаята и решително затвори вратата между тях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ребъл стоеше замаяна и не знаеше какво да мисли. Това целувка на благодарност ли беше или значеше нещо повече? Хю едва ли щеше да се старее толкова, ако просто желаше да ѝ благодари. И все пак той не потърси никакво развитие на близостта им, по нищо не личеше да е завладян от буйна страст.

Утре много неща ще станат ясни, уверено си каза тя, преди да се сгуши в леглото. Сега просто трябваше да се наспи добре. Утрото винаги е по-мъдро от вечерта. Освен това дълбоко в себе си трябваше да признае, че не ѝ се искаше да се отдава на Хю Девънпорт... ако всичко се свеждаше само до сексуална връзка.

На другата сутрин се събуди късно. Когато слезе за закуска, Хю и Селест седяха вече на масата. Още щом отвори вратата, я посрещнаха две усмихнати лица и четири очи, които сякаш събираха във фокус ярките лъчи на лятното слънце. Нито сянка от мрачно напрежение. Ребъл усети, че душата ѝ полита във висините.

— Добро утро! — радостта, която напираше отвътре, звънна в гласа ѝ и се разля върху сияещото ѝ лице.

Настроението ѝ съвсем се повиши от топлия, сърдечен тон, с който я поздрави Хю. Със зеленикавото си поло и сакото от туид приличаше повече на провинциален земевладелец. И все пак излъчваше оная вродена изтънченост и одухотвореност, която предизвикваше спонтанно възхищение.

Селест скочи от стола си и се втурна към нея с възторжен вик:

— Хей, Ребъл, знаеш ли? Ще си имам куче!

— Страхотна новина! — отвърна тя и я притисна до гърдите си.

— Рано тази сутрин чичо Хю се обади на сър Роджър Улкот — продължи да бърби щастливо момиченцето, — щото той е съдия на кучешки изложби и може да ни каже къде има най-породисти кучета. Ще ми купят йоркширски териер. Съвсем мъничко кутре — само на шест седмици. Чичо Хю ми каза, че мога да си го избира сама. След закуска ще отидем да ги видим.

— Очертава се страхотен ден!

— О, да! — големите ѝ сини очи искряха от радостна възбуда. — Ребъл, нали ще дойдеш с нас? Днес не си на работа, нали? Не си облякла работните си дрехи... — наистина сините джинси и червеният пуловер не можеха да минат за „работни дрехи“, но все пак имаше да върши доста неща. Само че Селест не дочака отговора ѝ, а погледна умолително към чичо си. — Чичо Хю, нали Ребъл може да дойде с нас?

— Разбира се! Много ще се радваме да ни придружиш, Ребъл. Но нека я оставим първо да закуси, Селест! — отвърна Хю, който беше станал, за да отмести стола на Ребъл.

Детето стъпи на пода, стисна я за ръката и я поведе към масата.

— Побързай, ние почти свършихме! Искрах да те събудя по-рано, но чичо Хю ми каза да те оставя да се наспиш, защото снощи гостите са те задържали до късно... — Ребъл погледна крадешком към Хю. Тъмните му очи проблеснаха съучастнически и я накараха да потръпне. Селест се настани на стола и продължи, сияеща от удоволствие: — Ребъл, чуй! Снощи направих както ти ми каза и чичо Хю ме послуша!

— Така е. Оказа се, че съм доста схватлив ученик! — развеселен добави той.

— Като мене, чичо Хю! — каза самодоволно Селест.

Ребъл усети, че очите ѝ се наливат със сълзи на щастие. Тази сутрин всичко вървеше отлично. Само за една нощ, като лански сняг при първия полъх на южняка, се бе разтопило озлоблението, което сковаваше сърцата на Хю и Селест. Резултатът от спечелената битка бе повече от обнадеждаващ. Опитваше се да убеди себе си, че това е било единственото ѝ желание. Но не можеше лесно да излъже тялото и сърцето си.

Донесоха ѝ закуската и тримата започнаха да се хранят. Ненадейно ѝ хрумна мисълта колко много приличат на семейство, седнало щастливо около масата. Тя побърза да я отпъди. „Започнах прекалено да фантазирам“, укори се сама. Магията на този миг бе нещо преходно. Не след дълго щеше да бъде минало. Животът на Хю и на Селест нямаше нищо общо с нейния. Беше лудост да подхранва празни илюзии. Една целувка за лека нощ от благодарност, все още не означаваше нищо.

— Благодаря ви, че ме поканихте да ви придружа — малко насила каза тя. — Но не искам да ви задържам. Налага се да остана, защото имам да пиша цял куп писма. Трябва също да се обадя по телефона на няколко потенциални спонсори. Тъй че, Селест, предлагам да тръгнете сами. Когато се върнете с кученцето, ще съм привършила и заедно ще излезем да го поразходим из градината и да му покажем новия дом.

Селест, която бе провесила носле, щом разбра, че Ребъл не може да дойде, отново се усмихна.

— Чичо Хю, ще трябва да му купим каишка! — каза тя. — Не искам кученцето ми да избяга и да се загуби.

— Разбира се, Селест! Ще му купим каишка и кошница, в която ще спи, и всичко, което е нужно — съгласи се той. — Знаеш ли какво ти предлагам: изтичай да намериш госпожа Томкинс и я предупреди, че отиваме да купим кученце, за да му осигури подходяща храна — Селест излетя като куршум. — Защо ми се струва, че току-що бях хвърлен на лъвовете? — обърна се той към Ребъл със закачлива усмивка.

— Защо да делим славата? Инициативата е само твоя. Напълно заслужаваш да обереш почетните лаври.

— Ами какво ще стане, ако в един миг се наложи да потърся помощ? — подхвърли укорително Хю.

— При такива блестящи ученици като теб и Селест издънването е изключено! — повдигна насмешливо вежди тя.

Хю се разсмя на глас. Очите му искряха от удоволствие. Ребъл усети, че нещо в нея се преобръща. В същия миг, сякаш това беше прозрение свише, видя цялата истина за чувствата си към този мъж. Беше влюбена в него! Искаше да изживеят заедно живота, отреден от съдбата! Това бе мъжът, когото толкова дълго бе чакала. Това бе човекът, който искаше да бъде баща на децата ѝ, глава на семейството, за което мечтаеше. Мъжът, на когото сърцето ѝ вечно щеше да принадлежи.

— Ребъл, всичко ли е наред? — извади я от унеса разтревоженият му глас.

— Да, разбира се, всичко е наред! Мислех си просто колко си симпатичен, когато се засмееш!

Симпатичен, подигра се Ребъл със себе си. Каква абсурдно равнодушна дума! Та той бе най-очарователният, най-съблазнителният мъж на света, когато се засмееше:

— Ще го запомня добре и обещавам по-често да се смея! — пошегува се Хю и добави вече сериозно: — Ребъл, ония спонсори, за които ти казах вчера... Бих искал да им се обадиш. Това не те обвързва с нищо. Просто приеми го в знак на благодарност за времето, което ни отделяш. Съгласна ли си така?

— Знаеш ли, Хю, винаги съм си вършила работата сама. Предполагам, че го правя от честолюбие — тихо каза тя. — Покровителството ме кара да се чувствам неудобно...

— Аз пък се чувствам неудобно, когато само вземам, а не давам — отвърна Хю, като не откъсваше очи от нейните.

Прехвъркнаха искри на високо напрежение. От едната страна беше Ребъл — горда със своята независимост, от другата — Стенторпският граф, наследил от предните си навика или прищявката да покровителства, а не да го покровителстват.

В този миг дотича Селест, прърхаща като щастливо птиче.

— Чичо Хю, казах на госпожа Томкинс. Може ли да тръгваме вече?

— Да тръгваме! — съгласи се той и стана от стола. После се обърна към Ребъл. — Моля те, не отхвърляй предложението ми! Листовете с имената и данните са все още върху писалището в кабинета, ако все пак решиш да ги използваш.

— Добре, ще го имам предвид — малко неохотно се съгласи тя. Усмихна се на Селест и й пожела да си избере най-хубавото кученце.

Следващите два часа Ребъл прекара в стаята си. Сложи в ред многобройните документи, насъбрали през последните няколко дни, и се обади на няколко телефона.

Идеята на Хю да потърси спонсорство от големи компании производителки на вина беше великолепна. Само че малко ѝ приличаше на отплата и това я притесняваше. Той искаше по някакъв начин да ѝ се отблагодари. Беше ѝ благодарен. Тази дума звучеше в съзнанието ѝ като присъда, като фатална обреченост. Накрая все пак реши да слезе в кабинета и да прегледа списъка с имената. Знаеше, че това ще му достави удоволствие. По стълбите срещна госпожа Томкинс.

— А, ето ви и вас, госпожице Джеймс! Госпожица Лъмли иска да ви види. Чака в салона.

Ребъл се намръщи.

— Госпожица Лъмли? Искате да разговаря с мен?

— Доколкото разбрах, тази сутрин сър Роджър Улкот е посъветвал лорд Девънпорт за избора на кучето, което ще купят с лейди Селест. Госпожица Лъмли е донесла някаква книга за отглеждането на йоркширски териери.

— О, разбирам! Всъщност излиза, че чака лорд Девънпорт — забеляза Ребъл.

— И на мене така ми се струва, госпожице Джеймс... — Ребъл се намръщи. Последният човек, когото Селест би искала да види, беше Синтия Лъмли. Целта на гадната блондинка бе да се срещне с Хю, в това нямаше никакво съмнение. — Мога да ѝ кажа, че сте излезли на разходка — предложи ѝ госпожа Томкинс с неочаквана симпатия.

— Благодаря ви, госпожо Томкинс, но по-добре ще е да сляза при нея — въздъхна примирено Ребъл.

— Много се надявам, че лейди Селест... — икономката замълча за миг и също въздъхна. — Как да се изразя... Боя се, че госпожица Лъмли събужда в нея дяволчетата. Тя не е като вас, госпожице Джеймс — усмихна ѝ се сърдечно старата жена. — Всички в къщата забелязаха колко мило се държеше лейди Селест тази сутрин и колко щастлива изглеждаше! Като едно нормално дете. Брукс заяви, че било истинско чудо. Разбира се, всички знаем, че чудото се дължи на вас!

— О, моля ви, госпожо Томкинс... Благодаря ви за хубавите думи!

— Винаги съм вярвала, че сме длъжни да отдадем всекиму заслуженото! Мога със сигурност да твърдя, че нямаха никакво право в оня документален филм по телевизията! Още много ще има да чакаме, докато ви видим да се държите сурово с другите!

— О, госпожо Томкинс! — засмя се Ребъл. — Не сте права! Щом се наложи да се сражавам, ставам доста войнствена... Това пък ми напомни, че госпожица Лъмли ме очаква.

— Тя е в салона, госпожице Джеймс — кимна икономката с разбиране.

По всичко личеше, че персоналът на Девънпорт Хол не хранеше особени симпатии към Синтия Лъмли. Няма начин Хю да е мислил

сериозно да се жени за нея, реши Ребъл. Всъщност той съвсем не беше циничен, колкото и да се мъчеше понякога да се представи за такъв.

Въпреки тези самоуспокояващи мисли, тя усети, че стомахът ѝ се сви на топка, когато влезе в стаята и видя Синтия Лъмли да разглежда някаква бронзова статуетка с вид на собственичка. Не можеше да се отрече — елегантната млада жена се вписваше идеално в богатата обстановка. Сякаш на челото ѝ пишеше, че е родена да живее сред разкош и охолство.

Естествено, тоалетът ѝ бе издържан в тон с обстановката. Копринената ѝ рокля в бяло и бледолилаво бе малък шедьовър на шивашкото изкуство. Чифт перлени обеци и два реда истински перли около прелестната ѝ шия допълваха тоалета. За грима ѝ не можеше да се каже нищо друго, освен че е съвършен. Прическата пък подсказваше, че току-що е излязла от фризьор. Студените ѝ сини очи огледаха снизходително Ребъл, сякаш бе някое парцаливо слугинче. Ребъл усети бойна тръпка. „Не всичко, което блести, е злато“, си каза уверено тя. Ако питаха нея, Синтия Лъмли бе истински боклук. Хю би получил справедливо наказание от съдбата, щом не можеше да го проумее.

Синтия веднага влезе в ролята на домакиня и я покани да седнат недалеч от прозорците, които гледаха към изкуственото езеро в парка. След като изсипа порой любезни и абсолютно лицемерни баналности, на които Ребъл отговаряше почти само с „да“ и с „не“, тя реши, че е време да премине към съществуването на въпроса, като не пропусна да изстреля злобните си стрели.

— Според мен, Хю поема голям риск като купува на Селест куче. Бедното животинче навярно ще бъде измъчвано до смърт!

— По-точно е да се каже обичано до смърт — поправи я Ребъл.

— Нищо не разбирате, госпожице Джеймс! — кръшният смях на Синтия звучеше подигравателно. — Селест е дете на Кристин. Но вие не знаете нищо за Кристин... Откъде ще знаете, нали? — Синтия не изчака да ѝ отговорят. Като пепелянка продължи да бълва отрова: — Хю беше безумно влюбен в Кристин, преди тя да се ожени за брат му. Една изключително красива и амбициозна жена. Работеше като модел. Ако я видехте, никога нямаше да повярвате, че е излязла от копторите на Ливърпул. Но под лъскавата ѝ обвивка се криеше манталитет на уличница. Това беше най-порочната и жестока жена, която съм

познавала. Селест не само е одрала кожата на майка си, но е наследила и характера ѝ... — Синтия се усмихна злобно. — Впрочем, предполагам често ви се е случвало да срещате подобни хора. Като се има предвид, че вие самата сте онеправдана донякъде от съдбата...

Ребъл усети, че кръвното ѝ се качва.

— Госпожице Лъмли, никога не съм се смятала за онеправдана от съдбата! Нещо повече, чувствам се по-щастлива от много хора...

— О, разбирам! — Синтия се усмихна покровителствено. — Онова ваше семейство с цял куп осиновени деца — бих казала истинска каша от националности... Всъщност, имах предвид... — тя махна небрежно с ръка. — Имах предвид, че нямате представа кой е баща ви, както сама признахте... И бедната ви майчица, захвърлена на произвола на съдбата... И това, че се наложило да ви осиновяват, защото не са ви потърсили никакви близки. А когато става дума за брак, произходът играе съществена роля.

— За вас може би да, госпожице Лъмли, но не и за мен! — отбеляза сухо Ребъл.

— Все забравям, че сте австралийка — каза Синтия с пресилена веселост. — Там едва ли някой е седнал да се заглежда в родословното дърво, след като първите австралийски заселници са били каторжници. Много по-практично е да съдиш за хората само по външния им вид. Съмнявам се обаче, че Хю мисли точно така. Особено след горчивия му опит с Кристин... — Синтия замълча. Изглежда си точеше ноктите за следващия удар.

Ребъл не отговори. Нямаше никакъв смисъл да оборва снобските ѝ възгледи с аргумента, че някога Австралия ставала втора родина на хора, жадуващи за свободен живот, в общество без потисничество. Освен това, същественото от цялата тирада беше какво мисли Хю по въпроса. Навярно ѝ беше дал някакви основания за подобно твърдение. За Ребъл това имаше огромно значение.

— У нас, в Англия, отново и отново се доказва, че човек има най-големи възможности да осъществи своите надежди в средата, от която произхожда. Въпрос на вродени критерии и норми на поведение. Боя се, че Кристин не беше на нужната висота. Пък и какво друго можеше да се очаква от една жена, родена и израсла сред простолюдието. Хю стана свидетел на катастрофалния брак на брат си и не вярвам да повтори грешката му, колкото и привлекателна да ви намира,

госпожице Джеймс. Сексуалното привличане не е всичко — допълни тя, като огледа с презрение стройното и красиво тяло на Ребъл. — С ангелската си невинност и чисто земна чувственост, Кристин беше много по-съблазнителна от вас. Повечето мъже са доста податливи на всякакви съблазни, но когато вземат своето, тогава... Е, сексът не е вечен, нали така?

Ребъл усети, че страните ѝ пламват от гняв, ала не можеше да го предотврати. Забеляза злорадството в сините очи на тая първокласна мръсница и за пръв път от много време изпита истинска ненавист. Не можеше да отрече обаче, че сексът беше движещият мотив, когато вчера Хю се опитваше да я убеди да тръгне с него. Той я харесваше, желаше я, искаше я за любовница, докато ѝ се насити и я захвърли като ненужна вещ...

— От най-добри чувства искам да ви предупредя, че напразно си губите времето в Девънпорт Хол — продължи Синтия с убийствена усмивка. — В крайна сметка, щом сме стигнали дотук, трябва да ви кажа, че сте прекалено обикновена, госпожице Джеймс.

— Точно обратното, Синтия! — раздаде се отзад твърд глас. — Ребъл е необикновена! — отпуснатата, самоуверена поза на блондинката внезапно се вдърви, когато изви глава към мъжа, току-що произнесъл тия думи. Обзета от безнадеждно отчаяние, Ребъл не помръдна. — Всъщност — продължи Хю с ледено презрение, — Ребъл притежава качества, каквито не е имала нито една от жените, които съм познавал. Смятам, че ми оказва висока чест, когато се съгласи да бъде мой гост в Девънпорт Хол. Това ме прави щастлив!

Синтия скочи от дивана и заговори бързо:

— Хю, аз само се опитвах да ѝ обясня...

— Чух добре какво се опитваше да ѝ обясниш, Синтия! — прекъсна я рязко той. — Ще ти бъда благодарен, ако за последен път говориш от мое име! Защото не възприемам и никога няма да възприема критериите, които те ръководят в живота. И все пак искам да те уведомя, за да не изпадаш в неловко положение, че дядо на Ребъл по майчина линия е Малкълм Беърд, който щеше да бъде петнадесетият граф на Алисдейър, ако не се беше отказал от титлата!

— Но... но как така?... — запелтечи Синтия.

— Много просто. Майката на Ребъл е дъщеря на Малкълм. Така че родословните ѝ корени водят направо към Стюартите на

Шотландия. Само че за нея това няма никакво значение. Нито пък за мен. Все пак, Синтия, съветвам те много да внимаваш в бъдеще какво ще говориш за нея, ако не искаш да си спечелиш един непримириим враг.

— Защо не ми казахте? — обърна се нацупено Синтия към Ребъл.

— Защото за нея това няма значение! — избухна гневно Хю. — Искам да ти кажа още, че злоупотребяваш с гостоприемството на този дом!

— Хю! — възкликна изумена Синтия.

— А сега ще те помоля да ни оставиш сами!

— Но...

— Веднага! — повтори той с нарастващо раздразнение.

Синтия реши да не рискува с нови възражения. Като хвърли последен змийски поглед към Ребъл, тя напусна стаята с надменно вдигната глава.

Ребъл дори не погледна след нея. Имаше странното усещане, че наблюдава сцената отдалеч. Случилото се беше част от живота на Хю и Синтия. Нещата, които имаха значение за тях, за нея не означаваха нищо. Тя изпита задоволство, когато узна, че дядо ѝ се бе отказал от титлата. Нямаше нужда от други доказателства за любовта му към майката на нейната майка, за мъката, за страданието по изгубената дъщеря. Изведнъж почувства дядо си и баба си безкрайно близки. Това бяха хора като самата нея, способни да поставят любовта си над всичко. Съвсем скоро щеше да ги навести, да ги опознае, да ги превърне в част от своето семейство.

Гласът на Хю, все още ядовит, я върна към действителността.

— Ребъл, седиш и си мълчиш като хрисима овчица! Защо остави тази кучка да си тръгне с навирена глава? Трябваше веднъж завинаги да ѝ дадеш да разбере! — тя се изправи и бавно се обърна. Той бе дошъл съвсем наблизко и се взираше с тревога в посърналото ѝ лице. Делеше ги не повече от метър, но Ребъл имаше чувството, че малкото разстояние между тях е непреодолимо. — Ребъл, защо се държа така? — повтори Хю. — С мен воюва със зъби и нокти, докато не ме накара да видя грешката си. Когато трябваше да се пребориш със Селест, използва цял арсенал от психологически оръжия, достойни за един

професионалист. Ти чу какво каза Селест за нея и не е възможно да не си ѝ повярвала. Защо тогава не я срази?

— С какво да я сrazia, Хю? — попита Ребъл. — Не знаех нищо за родословното дърво на дядо ми. Пък и да знаех, никога нямаше да го използвам като оръжие. То няма нищо общо с това, което представлявам. А за останалото... — тя се усмихна тъжно. — Защитата ти беше чудесна. Благодаря ти!

— Можеше да ѝ кажеш, че съм ти предложил да се оженим! — намръщено подхвърли той.

Няколко секунди Ребъл го гледаше като втрещена. После си припомни предложението, което ѝ бе подхвърлил лекомислено преди вечер. Усети в гърлото си буца, която я задушаваше.

— Нямаше това предвид... — дрезгаво прошепна тя.

— Повярва ѝ, нали? Ти ѝ повярва, че те искам само за леглото! — черните му очи горяха като живи въглени. Ребъл почувства, че не ѝ достига въздух. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Трябваше да се махне оттук! Тръсна глава и понечи да мине край него. — Ребъл, спри! Спри, по дяволите, и ме изслушай! — Хю я сграбчи за ръката и я завъртя с лице към себе си. Хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Точно това исках да ти кажа, Ребъл — гласът му беше пресипнал, мрачен, — но как можех да ти предложа да делиш с мене ада, който си въобразявах, че ме очаква със Селест? Представях си, че ще бъдеш жестоко наранена, когато тя разбие вратата ти в човешката обич. Разбираш ли ме, Ребъл, не можех да ти причиня такава болка! Не ми даваше сърце! — пусна брадичката ѝ и развълнувано започна да оправя с ръка разрошените ѝ къдрици над ухото. — После вчера... Ти каза, че няма да тръгнеш с мен, защото не можеш да изоставиш намеренията си и аз... — той тръсна силно глава, сякаш да се отърве от мъчителния спомен. — Да, вярно е, признавам, исках да те имам само за мен, колкото по-дълго... Далеч от Селест, от злото, което си въобразявах, че те заплашва. Но, Ребъл... — от гърдите му се изтръгна мъчителна въздишка. — Ребъл, ако бях непочтен, още тогава щях да те помоля да се омъжиш за мен. Снощи си помислих, че ми даваш последна възможност да започна всичко отново. Искаше ми се да те ухажвам. Да ти покажа, че пред теб стои съвсем различен човек, когото може би някога ще заобичаш. Мъж, достоен да бъде баща на децата ти.

Мъж, с който би искала да споделиш своя живот до сетния ден... Това е всичко, което искам, Ребъл!

Отчаяният, изпепеляващ копнеж в гласа му като магическа пръчка изличи мъчителните съмнения.

— Това искам и аз, Хю! — едва доловимо прошепна тя, без да е сигурна напълно, че е чула добре.

Хю затвори очи. Ръката му, която галеше косите ѝ, се сви в юмрук. Пое задъхано въздух и бавно отвори очи.

— Моля те... Моля те, Ребъл, повтори го! — изрече дрезгаво.

Тя постави ръце на гърдите му и се сгуши в него.

— Обичам те, Хю! — промълви Ребъл, като се усмихваше неуверено.

Той я притисна като обезумял, сякаш се боеше, че може да я загуби.

— Как е възможно да обичаш човек като мен? — изпъшка Хю. — Не, не отговаряй! Заклевам се, че ще се постарая да заслужи любовта ти в дните, които съдбата ми е отредила да изживея... Доколкото ти, Ребъл, би искала да ги споделиш...

По тялото му премина тръпка. Той наклони главата ѝ назад и жадно потърси устните ѝ. Целуна я с дива страст, сякаш се мъчеше да проникне в най-съкровените кътчета на сърцето ѝ. Буйна, ликуваща радост завладя Ребъл, когато почувства страстната настойчивост на изгарящата му целувка. Освободена от съмнения и задръжки, зарови пръсти в гъстата му коса и притисна опиянена гърдта си към силните му, изваяни гърди. Ръцете му я галеха трескаво, сякаш бързаха да наваксат пропуснатото. И двамата не чуха почукването и не забелязаха момиченцето, което отвори вратата и пристъпи в стаята. Притиснала до себе си малкото кутре, подобно на пухкава топка, Селест стоеше на прага и ги наблюдаваше с интерес. Най-сетне любопитството ѝ надделя и тя реши да се намеси:

— Чичо Хю, значи ли, че си ѝ казал онова, което си говорихме?

Хю неохотно се откъсна от устните на Ребъл и погледна недоволен към племенницата си.

— Не сега, Селест! Все още не съм склонил Ребъл да определи деня на сватбата.

— Чичо, тя съгласи ли се да се ожените? — попита възторжено детето.

— Горедолу... Сега работя по въпроса!

— Знаеш ли, чичо Хю, ти си много по-умен, отколкото си мислех! — отбеляза Селест с искрено възхищение.

— Аз съм един изключително възприемчив ученик, Селест. А сега, тичай навън да си поиграеш с кученцето, докато уредя нещата!

Вратата се затвори с трясък и от коридора долетя възторжен вик. Хю се вгледа присмехулно в широко отворените очи на Ребъл.

— Госпожице Ребъл Грифит Джеймс, ако развинтеното ви въображение се мъчи да ви подведе, че единствената причина да ви направя предложение е Селест, готов съм още в този миг да ви завлека в спалнята си и да се постарая с всички сили да избия тия нелепи мисли от главата ви! Цяла сутрин Селест не спираше да подмята за осиновяване и майки. Подпитваше ме дали те намирам красива и не бих ли искал да останеш завинаги в Девънпорт Хол... Кое е естествено приветствах от все сърце! По този въпрос стигнахме до пълно единомислие. За да бъдем обаче справедливи докрай, трябва да отбележим, че аз бях първият, когото бе осенила тази мисъл! И ако не ми вярваш...

Без да дочака отговор, той се зае да я убеждава с необорими доказателства. Е, вярно, не я завлече в спалнята си, но това не им попречи да се любят до изнемога, отдадени на щастието, че си принадлежат. Докато лежаха изтощени един до друг, Хю успя да измъкне от Ребъл обещанието да се оженят веднага след приключването на състезанието с балони. Щеше да осигури самолетните билети до Англия на цялото семейство Джеймс, тъй като от край време Стенторпските графове се женеха по традиция в църквата на близкото селце.

Когато най-сетне се измъкнаха от салона, сияещият от радост Брукс ги осведоми, че лейди Селест е извела на разходка кученцето си. Хю и Ребъл отвориха входната врата и сякаш се гмурнаха в река от ярка слънчева светлина. Изведнъж животът се завъртя стремително напред, изпълнен с прекрасни надежди и обещания. Тя го хвана под ръка и каза:

— Да се разходим по алеята към каменния портал...

— Съмнявам се, че Селест е тръгнала точно натам — усмихна се той. Очите му грезеха от щастие, че най-сетне е срещнал любовта.

— Знам, но няма да се бавим. Просто ми се искаше да видя дали нещо там се е променило... — Хю я изгледа озадачено, ала я последва. — Случвало ли ти се е някога да почувстваш вечността? — попита тя, като гледаше унесено сенките на вековните дървета, под които крачеха. — Сякаш в един миг минало, настояще и бъдеще се сливат, насищат въздуха, изпълват и нас и ни увеличат във вечността.

— Странна мисъл! — погледна я усмихнато той.

— Да, предполагам, че изглежда доста странна... — замислено отвърна Ребъл.

Но беше самата истина, помисли си тя. Вчера, днес, утре... Преплетени в едно цяло, като свода от листа и клони над алеята, но която пристъпи за пръв път само преди три дни. Дни, набъбнали от събития и страсти, които можеха да бъдат самата вечност. И кой ли можеше да измери чувствата? Тях просто ги имаше или ги нямаше. Човек не можеше да се преструва, че ги изпитва или да ги крие дълго.

— Все пак те разбирам — промълви Хю. — Понякога усещането, че времето е спряло ме потиска, друг път ме обзема успокоение, че съм част от него, започнало преди столетия... — той спря и я прегърна. Очите му излъчваха безкрайна нежност и дълбока благодарност. — Сега знам накъде вървя. Чувствах се самотен, изгубен в джунглата, която ни заобикаля. Като Селест... Като баба ти и дядо ти... Сърцето ти, преливащо от обич, ни спаси. След толкова болезнени терзания, съдбата пожела да ни се усмихне в деня, когато ти, Ребъл, пристъпи прага на Девънпорт Хол!

— Нали не вярваш в съдбата... — напомни му тя.

— Това беше мястото и мигновението... И ти прекрачи в тях, защото беше предопределена от съдбата! — Хю се усмихна и зарея поглед към огромния, вековен дом. — Мисля, че Девънпорт Хол те чакаше, за да му вдъхнеш отново живот!

— Тук ще тичат и ще се боричкат деца! — каза Ребъл с блеснали от щастие очи. — И ще звучи много, много смях!

— Нашите деца! — той я притисна до себе си. — И всички безпризорни хлапета, които поискаш да осиновиш! Тук има твърде много празни стаи. Ще можеш да ги напълниш с деца, Ребъл...

— И ти ще се съгласиш?

— Твоите желания са и мои! — простичко отвърна Хю.

Моето семейство, моето голямо, прекрасно семейство, помисли Ребъл. Новото начало, онази отправна точка, от която се простираха два лъча — единият назад към миналото, а другият — напред към бъдещето. Колко прекрасно е чувството да знаеш, че принадлежиш на някого!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.